

JOE CREWS

COMPROMISUL SE FURISEAZA

*Istoria cutremuratoare a atacului viclean al lui Satana
asupra standardelor bisericii*

Traducere
Dumitru Popa

Joe Crews

Compromisul se furiseaza

*Istoria cutremuratoare a atacului viclean al lui Satana
asupra standardelor bisericii*

Cuprins

Introducere

- Capitolul 1 – Vrajmasul nostru, **lumea**
- Este Nuditatea **Modesta?**
- Dublul Standard **dat in Vileag**
- **Unisex**
- Farduri **si Bijuterii**
- Capcana **Televiziunii**
- Legati, Casatoriti **in mod legal**
- Muzica si Starea **de Spirit**
- Cu Carne **sau fara Carne**
- Potluck-urile **si Principiile**
- Nimicind Marturia **Voastra**
- Legalism **sau Dragoste**

Postfata

Joe Crews

COMPROMISUL SE FURISEAZA

*Istoria cutremuratoare a atacului viclean al lui Satana
asupra standardelor bisericii*

Traducere

Dumitru Popa

Vrajmasul nostru - Lumea

Lumea de astazi se afla intr-o incredibila stare de flux si schimbare. Valorile si punctele de vedere traditionale au fost modificate, schimbate si aproape rasturnate intr-un timp relativ scurt. Sub influenta paralizatoare a televiziunii si a mijloacelor mass-media, foarte variate, mintile au fost manipulate, gandul turnat in tipare si hotarari dictate. Si marea majoritate a milioaneilor de oameni astfel influentati sunt aproape absenti, cu totul neatenti fata de puternicii agenti artificiali care au fost folositi pentru schimbarea mintii si moralei lor.

Nu este nici o problema cu privire la faptul ca Satana este acela care trage sforile si dirijeaza fortele subtile ce sunt destinate sa ne distruga spiritual. Sub puterea hipnotizatoare a acestor forte, mintile crestinilor au fost tot asa de cu succes spalate ca si a celui mai mare pacatos nerenascut.

Singura noastra siguranta este aceea de a recunoaste deghizarea isteata a vrajmasului. O mie de capcane ale mortii bine camuflata au fost plantate in jurul nostru. Aproape fara sa ne dam seama, gandirea noastra a fost afectata de ceea ce vedem si auzim. Convingerile spirituale s-au slabit si au disparut cu totul. Sensibilitatea fina, acutita fata de pacat s-a tocit din cauza continuei expuneri la influentele aparent inocente ale momitei noastre societati.

In Sfanta Scriptura se face referire in mod simplu la aceste arme de asalt ale lui Satana ca fiind "lumea". Si nimeni nu poate spune ca n-am fost avertizati impotriva efectelor lor demoralizatoare. Pavel, Iacob si Ioan au scris cu totii, cu un simtamant de dramatica urgenta, despre primejdia colaborarii cu lumea.

„Nu iubiti lumea, nici lucrurile din lume. Daca iubeste cineva lumea, dragostea Tatalui nu este in el. Caci tot ce este in lume: pofta firii pamantesti, pofta ochilor si laudariosia vietii nu este de la Tatal, ci din lume.” (1 Ioan 2,15.16)

„Suflete prea curvare! Nu stii ca prietenia lumii este vrajmasie cu Dumnezeu? Asa ca cine vrea sa fie prieten cu lumea se face vrajmas cu Dumnezeu.” (Iacov 4,4)

„Daca ati fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru ca nu sunteti din lume si pentru ca Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea va uraste lumea.” (Ioan 15,19)

„De aceea: ‘Iesiti din mijlocul lor si despartiti-va de ei, zice Domnul; nu va atingeti de ce este necurat si va voi primi.’ (2 Corinteni 6,17)

„El s-a dat pe Sine Insi pentru noi, ca sa ne rascumpere din orice faradelege si sa-si curateasca un norod care sa fie al Lui, plin de ravna pentru fapte bune.” (Tit 2,14)

Acesti scriitori au avut o inspirata obsesie, aceea de a expune greseala fatala de a amesteca laolalta ceea ce este sfant cu ceea ce este profan. Ei ne spun intr-un glas: „Nu iubiti lumea. Voi nu sunteti din lume. Iesiti din lume si fiti un popor aparte, un popor deosebit.”

Aceste texte nu trebuie intelese ca fiind ordine, porunci de a parasii ocupatiile fizice ale acestei lumi. In mod clar, ele sunt avertizari impotriva unor influente, obiceiuri si idei care vor putea fi in mare masura vatamatoare modului de viata crestin. Mai mult chiar, Domnul Isus in persoana arata ca lucrurile lumii vor aparea cu totul nevinovate in ochii oamenilor. El stabileste un principiu vesnic atunci cand spune aceste cuvinte fariseilor: „Pentru ca ce este inaltat intre oameni, este o uraciune inaintea lui Dumnezeu.” (Luca 16,15).

Studiati cu multa atentie acest pasaj, aceasta declaratie. Domnul Hristos spune ca lucrurile cele mai onorate, cele mai respectate de societate vor fi cel mai mare vrajmas al adevarului. El spune ca poporul Sau va trebui sa stea de partea opusa fata de practicile ce predomina in lume. Adevaratii crestini va trebui sa respinga stilul de viata care va fi o norma acceptata si aprobata de restul lumii. Avem oare vreo idee despre ceea ce se cuprinde, ce implica luarea unei asemenea pozitii? Nu este usor sa stai impotriva unor idei sincere, clare ale unor figuri populare la scara nationala. Si apoi va fi un suport deplin din partea marelui sistem al bisericii pentru a da o si mai mare credibilitate lucrurilor ce sunt foarte “inaltate intre oameni”. Aceasta cale gresita a vietii va fi asa de mult considerata ca un model si primita ca atare, incat orice abatere de la ea va fi considerata ca fiind stupida si irationala. E.G. White explica astfel acest lucru:

„Cand vom ajunge la standardul pe care Domnul doreste sa il atingem, cei lumesti ii vor privi pe adventistii de ziua a saptea ca fiind ciudati, unici si extremisti rigizi. Noi suntem o privesc pentru lume, ingeri si oameni.” (1 Corinteni 4,9)

Aceasta ne duce la o alta importanta intrebare: Ce efect vor avea toate aceste abordari laudate si deghizate asupra bisericii ramasitei? Scopul studiat al marelui nostru vrajmas este acela de a face ca pacatul sa apara ca neavand ce sa-i reprosezi si, daca este posibil, sa se infiltreze in tabara sfintilor. Marea citadela a tarii, ultima fortareata de aparare care sta impotriva a tot ceea ce este decadere, este samanta femeii. In armonie cu Apocalipsa 12,17: „Si balaurul, maniat pe femeie, s-a dus sa faca razboi cu ramasita semintei ei, care pazesc poruncile lui Dumnezeu si tin marturia lui Isus Hristos.”

Satana uraste Legea lui Dumnezeu. El uraste Sabatul. Si el uraste pe aceia care stau la spartura, sustinand valabilitatea acestei Legi. De-a lungul veacurilor diavolul a nascocit arme speciale pentru a le folosi impotriva poporului lui Dumnezeu. Aceste arme au fost diferite de la generatie la generatie. Adesea, taisul ascutit al persecutiei a fost indreptat micului grup al ramasitei care a ramas credincios fata de poruncile lui Dumnezeu.

Persecutia si condamnarea la moarte vor intra in scena din nou atunci cand un diavol disperat slobozeste tot ceea ce are mai rau impotriva adevaratei biserici. El stie ca aceasta este o lupta pe viata si pe moarte care va rezolva problema marii lupte pentru vesnicie. In acest timp, el nu va trece cu vederea nici un avantaj. Sprijinindu-se pe expertiza psihologica a unei experiente de 6.000 de ani, in care a incercat sa subjuge mintea omeneasca, s-o faca sa-i cedeze, el a initiat un plan operational de linistire impotriva poporului pe care-l uraste. Planul acesta consta intr-o slabire gradata a apararii spirituale a adventistilor de ziua a saptea printr-un compromis cu cele lumesti. Aceasta va fi ultima arma pe care Satana, in intelepciunea lui vicleana, a nascocit-o pentru a submina credinta fiecarui membru al bisericii ramasitei.

Cat succes va avea cu acest plan? Cat de multi vor fi zdruncinati la apropierea crizei pentru ca s-au supus, au cedat in fata lucrurilor lumii? Nu trebuie sa ne miram.

Raspunsul a fost dat mereu si mereu in Spiritul Profetic. Este un raspuns care te dezgusta (te imbolnaveste) si care ne-ar placea sa credem ca nu este adevarat. Dar cititi-l si minunati-va.

„In incheierea acestei relatari, trebuie sa spun ca traim intr-un timp din cel mai solemn. In ultima viziune care mi-a fost data, mi s-a aratat ceva infiorator, ca doar o mica parte din cei care sustin acum ca sunt de partea adevarului vor fi sfintiti prin acesta si vor fi mantuiti. Multi se vor ridica mai presus de simplitatea lucrarii. Ei se vor conforma lumii, se vor lipsi de idoli si vor ajunge morti din punct de vedere spiritual.”

De necrezut. Marea majoritate a acelor care acum se bucura de adevar vor renunta la credinta lor si se vor pierde. Ei se vor pierde pentru ca „se conformeaza lumii”. Infatisarea perfida, inocenta a lui Satana, si stilul de viata foarte apreciat ii vor dezarma, ii vor slabi si in cele din urma ii vor nimici. O alta declaratie este si mai categorica:

„Multi dintre aceia care acum par a fi sinceri si autentici se vor dovedi a fi metale obisnuite, fara valoare.”

Strategia slabirii spirituale adoptata de vrajmas este in mod clar descrisa de E.G White in aceste cuvinte: **„Nu este departe vremea cand incercarea va veni pentru orice fiinta. Pazirea sabatului fals va fi impusa. Lupta se va da intre poruncile lui Dumnezeu si poruncile oamenilor. Aceia care se supun pas cu pas cerintelor lumii si se conformeaza obiceiurilor ei se vor supune mai degraba puterilor existente decat sa se supuna batjocurii, insultei, amenintarilor cu inchisoarea sau moartea. In vremea, aceea, aurul va fi despartit de zgura. Evlavia cea adevarata va fi deosebita clar de cea aparenta si superficiala. Multe stele pe care le-am admirat pentru stralucirea lor se vor prabusi in intuneric. Aceia care si-au asumat podoabele Sanctuarului, dar care nu sunt imbracati cu neprihanirea Domnului Hristos, se vor arata atunci in lumina propriei lor goliciuni.”**

Nu pierdeti din vedere linia care descrie cauza acestei apostazii in masa. „Aceia care au cedat cerintelor lumii si s-au conformat obiceiurilor ei se vor supune puterilor existente.”

Nu numai ca majoritatea vor fi zdruncinati si vor parasi biserica, dar ei se vor intoarce intr-adevar impotriva fostilor lor frati si vor deveni cei mai inraiti vrajmasi ai adevarului.

„Cand furtuna se apropie, o mare grupa de credinciosi care au marturisit credinta in intreita solie ingereasca, dar care n-au fost sfintiti prin ascultarea de adevar, isi vor parasi pozitia si vor trece in randurile impotrivorilor. Unindu-se cu lumea si impartasindu-se de spiritul ei, au ajuns sa vada lucrurile aproape in aceeasi lumina; si cand ajung la incercare, ei sunt pregatiti sa aleaga partea usoara, populara.

Barbati de talent si cu aspect placut, care odinioara se bucurasera in adevar, isi folosesc puterile pentru a amagi si rataci suflete. Ei devin vrajmasii cei mai aprigi ai fratilor lor de mai inainte. Cand pazitorii Sabatului sunt adusi inaintea tribunalelor pentru a da socoteala de credinta lor, acesti apostaziati sunt agentii cei mai cu efect ai lui Satana, de a-i prezenta intr-o lumina falsa si a-i acuza si, prin declaratii mincinoase si banuieli, incita pe conducatori impotriva lor.”

Din nou suntem uimiti de expresii ca „unindu-se cu lumea ... ei sunt pregatiti sa aleaga partea usoara, populara”. Sa retinem ca exista o perioada de pregatire. „Ei sunt pregatiti.”

Aici este din nou descoperit fantasticul program psihologic al lui Satana de a dobori barierele morale. Compromisul cu lumea. Conformare la ceea ce este omenesc.

„Lucrarea pe care biserica n-a facut-o in timp de pace si prosperitate va trebui sa fie facuta in timpul unei crize teribile, sub cele mai descurajatoare si respingatoare imprejurari. Avertizarile pe care conformarea fata de cele lumesti le-a adus la tacere trebuie sa fie transmise sub cea mai crunta opozitie din partea vrajmasilor credintei. Si in timpul acela, clasa superficiala, reactionara, a carei influenta a dat inapoi programul lucrarii va renunta la credinta si se va alatura vrajmasilor ei recunoscuti, catre care s-a indreptat de mult timp simpatia lor. Acesti apostaziati vor da pe fata cea mai inversunata vrajmasie, facand tot ce le sta in putere pentru a oprima si a face rau fostilor lor frati si a trezi indignare impotriva lor. Ziua aceasta este chiar inaintea noastra.”

Cuvintele „conformare fata de cele lumesti” ne apar din nou in aceasta declaratie. In repetate randuri am fost avertizati in legatura cu acest masiv atac al lui Satana prin cele lumesti. Si totusi, auzim atat de putin despre acest subiect deosebit. Mii de adventisti de ziua a saptea au fost orbiti de acest plan operational al celui rau. Unii din poporul nostru au fost facuti sa creada ca este o lucrare legalista sa faci sau sa ridici probleme in legatura cu standardele si stilul de viata. Pentru ei, aceasta inseamna ambiguitate si gata de a judeca. Acesta este in mod sigur modul in care Satana ii va face sa se simta. Ei gandesc si vorbesc mult despre incercarea finala in legatura cu adevaratul Sabat, dar nu vad cum rezultatul testului poate fi determinat chiar acum.

Ellen White spune: **„Aceia care se unesc cu lumea vor fi modelati de lume si pregatiti pentru semnul fiarei. Aceia care nu se incred in ei insisi, care se umilesc inaintea lui Dumnezeu si isi curata sufletul prin ascultarea de adevar, sunt modelati de cer si pregatiti pentru sigiliul lui Dumnezeu pe fruntile lor.”**

Semnul fiarei va fi impus. Fiecare suflet va trebui sa treaca de partea adevaratului Sabat sau de partea celui fals. Adventistii de ziua a saptea vor infrunta sentinta de condamnare la moarte pentru credinta lor. Si, in mod tragic, majoritatea nu vor fi in stare sa reziste in timpul crizei. Se vor dovedi necredinciosi datorita compromisului facut de timpuriu in legatura cu standardele crestine. Cedand treptat obiceiurilor si modei lumii, taria vointei lor si luarii de decizii va fi asa de scazuta, incat nu va(or) putea sa indure incercarea. Si acest compromis continua pana in ziua de azi: Chiar in momentul acesta, majoritatea membrilor bisericii noastre sunt inclinati spre lume intr-un asa grad, incat vor fi pierduti atunci cand semnul va fi impus.

Aici este problema care ma nelinisteste. Sunt si eu printre acestia? Cum pot fi sigur ca nu urmez, nu ma aflu in curentul care va aduce marea zguduire in biserica? Ce metode diabolice iscusite si in mod istet si cu siretenie deghezate foloseste Satana pentru a orbi ochii asa de multor oameni din poporul lui Dumnezeu, incat, in final, acestia sa aleaga lumea, si nu adevarul? In mod sigur aceasta este capodopera cea mai stralucita dintre toate planurile de inselare pe care Satana le-a folosit vreodata impotriva sfintilor. Oameni ce au fost recunoscuti pentru inaltele lor standarde vor fi inselati si facuti sa renunte la stilul lor de viata ce-i deosebea de ceilalti. Adventistul obisnuit de astazi va nega cu indignare faptul ca el este lumesc. Majoritatea membrilor nostri si-ar exprima

deplina asigurare ca nu vor renunța la credința lor, nici chiar în fața morții. Și, cu toate acestea, noi tocmai am citit că ei vor renunța.

Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că majoritatea membrilor noștri sunt prinși în cele lumesti și nici nu-și dau seama de lucrul acesta. Ei sunt angrenați în compromisuri primejdioase și gândesc că lucrul acesta este în totul nevinovat și acceptabil. Au fost atașați de orbite, încât nu sunt conștienți de lucrurile lumesti pe care le fac.

De ce oare nu pot vedea că sunt implicați în cele lumesti? Deoarece coborârea standardelor a fost atât de treptată, încât nimeni nu și-a dat seama de ceea ce se întâmpla. Planul diavolului nu este acela de a face ca biserică să abandoneze dintr-o dată poziția sa istorică de împotrivire față de ceea ce este firesc, față de lume. El este mult prea inteligent ca să creadă că noi vom putea spune public că nu este nici un rău să mergi la film, să folosești machiaje și bijuterii sau să bei ceai și cafea.

Dar Satana știe cum acționează mintea sub puterea sugestiei și asocierii. Cu o răbdare infinită, el introduce scene, cuvinte, idei și practici ce nu pot să fie condamnate în sine. De fapt, multe din sîntlicurile „nevinovate” ale lui Satana nu numai că sunt foarte apreciate printre oameni, dar au chiar unele calități și trăsături laudabile. Un exemplu desăvârșit al acestei înșelătorii este televiziunea. Și câți dintre noi n-au auzit argumente convingătoare despre programele de știri, documentare și programe religioase. Nimeni nu poate spune că aparatul TV din sufragerie este în sine un lucru rău. Luat ca obiect în sine, este o minunată piesă de mobilier și o sursă bună de informații.

Începe, apoi, procesul abil al asaltului psihologic în care Satana excelează. Foarte încet, discernământul se slăbește, se întunecă datorită privirii fugare pe care o aruncăm la crampele scenelor de comedie, violență etc. Mintea se adaptează la noul nivel al celor admise deja și, aproape cu nebagare de seamă, începe să tolereze calitatea schimbată a ceea ce vedem și auzim.

Două citate inspirate ne vor ajuta să vedem cum se dezvoltă lucrarea vrăjmasului.

„Satana se furisează prin crapături mici, crapături ce se largesc pe măsura ce el își face loc printre ele. Înșelăciunile amăgitoare ale lui Satana vor fi aduse în lucrarea specială a lui Dumnezeu din timpul acesta.”

“Lucrarea vrăjmasului nu se face pe neașteptate; la început, nu este bruscă, nici batătoare la ochi, ci este o tainică subminare a citădelei principiului.”

Cât de important este deci să recunoaștem direcția în care suntem duși de către sau când ne aflăm sub o anumită influență. Modul în care este adesea prinsă prepelița ne oferă o comparație cu tactica lui Satana. Se pun graunte la câțiva pași de locul în care se află capcana în care urmează să fie prinsă prepelița. La început, pasarile se apropie de grauntele bune cu o oarecare teamă, dar, pentru că nu pare să fie vreo primejdie, teama se risipește.

Ziua următoare, boabele sunt puse ceva mai aproape de capcana și pasarile sunt mai puțin speriate de boabele împrăștiate. Și astfel, zi după zi, grauntele sunt puse din ce în ce mai aproape de capcana, până când prepelița este încredințată că nu este nici o primejdie cu aceste graunte. Apoi, desigur, boabele sunt puse chiar în capcana și pasarile continuă să vină. În mod nevinovat, ele cred că mâncarea cea bună rămâne bună și că un ospat sigur rămâne sigur. Atunci, capcana se declanșează.

Eu nu vreau să spun că prepelitele ar trebui să nu mai mănânce graunte sau creștinii să înceteze să mai facă toate acele activități bune, utile. Problema este aceea că noi trebuie să fim destul de precauți și să ne dăm seama de direcția în care suntem duși și,

de asemenea, sa fim dispusi sa renuntam chiar la lucrurile „bune”, daca ele ne duc intr-o directie ce constituie o primejdie spirituala.

Pot oare lucrurile bune sa ne duca intr-o directie rea? Desigur ca pot. Crestinii sunt astfel condusi, incat sa abandoneze in mod treptat standardele lor inalte, adesea printr-un proces cu totul nevinovat la infatisare.

Acesta este modul in care compromisul s-a furisat intotdeauna in biserica. Satana introduce o activitate care este numai intr-o mica masura consamnabila. De fapt, s-ar putea sa fie foarte greu sa definsti cu exactitate de ce o anume actiune nu este buna. Si pentru ca devierea este asa de mica, nimeni nu vrea, realmente, sa faca o problema din aceasta. Unii membrii credinciosi ai bisericii se simt putin stanjeniti de aceasta problema, dar se retin a spune ceva de teama de a nu fi etichetati ca fiind fanatici. Ei hotarasc sa astepte pana cand va exista o problema mai mare, inainte ca ei sa ia o pozitie categorica.

Din nefericire, niciodata nu va fi o problema mai mare. Diavolul are grija sa se asigure ca toti pasii compromisului sunt foarte mici. El stie ca se va gasi cu greu cineva care sa aiba curajul sa ridice vreo obiectiune cu privire la un grad asa de neînsemnat al abaterii.

Candva, argumentul favorit al lui Satana a fost: „Toti fac asa”. Desi tinerii mai folosesc inca, in mod ocazional, acest argument, un nou termen este in prezent vehiculat pentru a justifica conformarea fata de cele lumesti. „Putin este O.K.” Rochia nu este decat putin mai scurta. Bautura contine numai putina cafeina. Programul T.V. prezinta numai putina violenta. Verigheta este un lucru neînsemnat, iar fardurile nu fac decat sa dea putina culoare. Si astfel putem sa mergem mai departe si tot mai departe.

Se pare ca n-am invatat nimic din lectia lui Lot, cand acesta a plecat din Sodoma. Cea mai mare parte a familiei sale a refuzat sa paraseasca cetatea blestemata. El a pierdut tot ce avea, alegand sa traiasca in unele conditii, in mediul acela rau – casa, averea si pe iubitele sale fete. Dar cand ingerul l-a silit sa fuga la munti, el le-a cerut ingaduinta sa se mute intr-o alta cetate. Si argumentul sau a fost: „Cetatea aceasta ... este mica” (Geneza 19,20)

Cum a putut el sa faca lucrul acesta? Cu siguranta ca Lot era constient de faptul ca cetatile aproape ca l-au distrus. Din ziua in care el „si-a intins corturile pana la Sodoma”, familia s-a indreptat pe nesimtite spre o integrare in societate corupta din interiorul cetatii. Putin cate putin s-a facut trecerea de la linia de demarcatie a mentalitatii la o participare activa, cu totul diferita de ceea ce a fost inainte.

Cand a cerut sa fie lasat sa traiasca in alta cetate, Lot demonstra in mod dramatic cum, in mod treptat, compromisul poate sa te orbeasca, tocind simturile si pervertind judecata.

Cat de multi din biserica moderna nu si-au intins corturile pana la Sodoma? Cat de multi au facut deja acel prim pas spre compromis, usor de justificat? Si cat de multi crestini se simt stanjeniti de lucrul acesta, dar nu au curajul sa rosteasca o avertizare? Mai tarziu, ce s-a intamplat? Acei crestini desensibilizati au inceput sa apere miscarea progresiva de coborare a standardelor prin acelasi argument: „Nu-i asa ca nu-i decat putin?” Nu explica oare aceasta cum s-a furisat lumea si cele lumesti in biserica ramasitei? De exemplu: Cum de au ajuns dezgustatoarele minijupe sa devina un tablou asa de obisnuit in comunitatile adventiste de ziua a saptea in Sabat dimineata? Sora White explica cum s-a intamplat cu fustele cu crinolina (cercuri) din o alta generatie si poti sa-ti dai seama cum foloseste Satana aceeasi viclenie pentru a introduce minijupele.

„Puterea exemplului este mare. Sora A. Se aventureaza sa poarte cercuri mici (la fusta N.T). Sora B. Spune: **„In definitiv nu este mai rau pentru mine decat sora A. De a purta cercuri (la fusta) si ea incearca sa poarte, dar ceva mai mari. Sora C. Imita exemplul surorilor A. si B. si poarta si ea cercuri, dar mai mari decat ale acestora, insa toate considera ca cercurile lor sunt mici.”**

Nu suna familiar? Fetele si doamnele deopotriva din biserica ramasitei au inceput sa-si mai scurteze fustele. Daca lungimea pana la genunchi era... normala, atunci ce este gresit daca este cu cativa centimetri deasupra genunchilor? Si daca este socotit ca fiind moderat daca este cu 1,5 cm deasupra genunchiului, atunci de ce sa nu fie moderat daca este cu 3 cm mai sus?

De ce s-a protestat atat de putin in privinta aceasta? Pentru ca fiecare faza a procesului de scurtare era prea „mica” pentru a declansa alarma. Nici chiar pastorii nu si-au dat seama de ce se intampla in realitate. Multi au indraznit sa vorbeasca dar au fost repede adusi la tacere, fiind acuzati ca gandesc rau. Foarte putini au fost aceia care au continuat sa sune din trambita avertizarea impotriva cresterii violarii modestiei.

Cum am putea explica voalul acesta de tacere ce se aterne adesea peste aceste viclene patrunderii ale lumii in biserica? In mod vadit, o mare parte din ele isi au radacina in teama de a nu ofensa pe cineva.

„Am vazut ca unii se vor ridica impotriva marturiilor clare. Ele nu se potrivesc cu simtamintele lor naturale. Ei vor alege sa li se spuna lucruri linistitoare si sa li se strige pace in urechile lor. Am vazut biserica intr-o stare mult mai primejdioasa decat a fost vreodata. Religia practica este cunoscuta numai de putini. Zguduirea trebuie sa aiba loc curand pentru a curati biserica.

Predicatorii ar trebui sa predice adevarul fara ocolisuri, asa cum se gaseste el in Cuvantul lui Dumnezeu. Lasati ca adevarul sa fie cunoscut. Mi-a fost aratat motivul pentru care predicatorii n-au avut mai mult succes, su anume se tem ca sa nu raneasca sentimentele, se tem ca sunt necurtenitori si atunci coboara standardul adevarului si, daca este posibil, sa ascunda ceea ce este specific credintei noastre. Am vazut ca, facand astfel, Dumnezeu nu le poate da succes. Adevarul trebuie scos in evidenta si sa se insiste asupra luarii unei hotarari. Si in timp ce falsii pastori striga „Pace” si predica lucruri linistitoare, slujitorii lui Dumnezeu trebuie sa strige tare si sa nu menajeze, iar rezultatul sa il lase in seama lui Dumnezeu.”

„Unii evita marturia directa, vie. Adevarurile taioase nu trebuie evitate. Pe langa teorie, este nevoie de ceva care sa ajunga acum la inimi. Este nevoie de marturia miscatoare care sa sune alarma, sa trezeasca; aceasta va misca pe supusii vrajmasului si apoi sufletele sincere vor fi conduse sa ia hotarare pentru adevar. A existat si inca mai exista la unii dispozitia de a avea totul, miscandu-se foarte linistit. Ei nu vad nevoia unei marturii directe.

In biserica, exista pacate pe care Dumnezeu le uraste, dar ele de-abia sunt atinse de teama de a nu-si face vrajmasi. In biserica s-a ridicat o opozitie fata de marturia deschisa, sincera. Unii nu o vor suporta. Ei doresc sa li se spuna lucruri linistitoare. Dar daca este atins raul unora dintre membrii, ei se plang de sinceritate si simpatizeaza cu cei gresiti... Cand biserica se departeaza de Dumnezeu, atunci ei dispretuiesc marturia clara si se plang de severitate si asprime. Aceasta este o dovada trista a starii de incropeala a bisericii. “

Marea nevoie a bisericii este aceea a unor slujitori ai Evangheliei curajosi care sa vorbeasca cu indrazneala despre ceea ce este bine si ceea ce este rau. Pastorul care-si iubeste cu adevarat turma si pe Dumnezeu sau nu va ezita sa numeasca pacatul pe numele lui adevarat in fiecare predica. Predicarea puternica, directa, care va crea o preocupare, o ingrijorare fata de ceea ce este rau este cea mai puternica si reala demonstrare a adevaratei iubiri. Astfel de oameni vor plange pentru turma lor si impreuna cu turma lor, dar nu vor retine solia care poate vindeca si restaura.

Dietrich Bonhoeffer, in cartea sa „Life Together”, face aceasta insemnata declaratie: „Nimic nu poate fi mai crud decat blandetea sau mila cuiva care intareste pe cineva in pacatul sau. Nimic nu poate fi mai miscator decat mustrea severa ce cheama un frate inapoi de pe calea pacatului.” Un paragraf din cartea *Patriarhi si Profeti* a influentat propria mea slujire mai mult decat oricare alt lucru pe care l-am citit altundeva decat in Biblie. Mesajul ei solemn a ars in sufletul meu de prima data ce l-am citit, imediat dupa intarirea prin binecuvantare. El se aplica in mod egal parintilor, ca si pastorilor. Astfel ca, pentru mine, a avut un dublu impact.

„Aceia care au prea puțin curaj de a muștra raul sau care, prin nepăsare sau lipsa de interes, nu fac eforturi serioase de a curăța familia sau comunitatea lui Dumnezeu sunt făcuți răspunzători pentru raul care rezulta din neglijarea datoriei ei. Suntem la fel de răspunzători pentru raul pe care l-am fi putut opri prin exercitarea autorității părintești sau spirituale, ca și cum noi înșine am fi săvârșit fapta respectivă.”

Nu pierdeti punctul principal al acestei declaratii. Daca imi este teama sa sun din trambita si sa avertizez pe poporul lui Dumnezeu de apropierea pericolului spiritual, si ei sunt dusi in pacat ca rezultat al acestei atitudini, atunci voi fi socotit raspunzator pentru acele pacate ca si cand ar fi ale mele. Eu nu doresc sa raspund pentru pacatele altora. Acesta este unul din motivele pentru care scriu aceasta carte. Prea putini sunt aceia care aud despre tacticile ascunse ale marelui nostru vrajmas folosite pentru a frange taria bisericii de astazi.

Singura cale prin care putem opri aceasta navalire lumeasca este aceea de a trage o linie de demarcatie si sa ramanem apoi la ea. Erodarea standardelor noastre va continua pana cand ne vom mobiliza curajul de a rezista primului compromis. Serva Domnului, E.G. White, spunea: **„Distanta dintre Domnul Hristos si poporul Sau se mareste si se scurteaza distanta dintre ei si lume.”**

Ea mai scria, de asemenea:

„Singura noastra siguranta este aceea de a ramane un popor deosebit, aparte, al lui Dumnezeu. Noi nu trebuie sa cedam nici un pas obiceiurilor si modei acestui veac degenerat, ci sa ramanem, sa avem o independenta morala, nefacand nici un fel de compromis cu practicile corupte si idolatre.”

Va fi scopul nostru in capitolele ce urmeaza acela de a studia unele arii mai largi ale standardelor crestine pe care Satana le-a facut tintele lui speciale din planul sau de a face ca in ele sa se furiseze compromisul.

Note

1. E.G. White, *Principiile fundamentale ale eduactiei crestine*, ed. 1997, p. 295.
2. E.G. White, *Marturii*, vol. 1, ed. 1997, p. 624.
3. E.G. White, *Marturii*, vol. 5, ed. 1998, p. 143.
4. E.G. White, *Profeti si regi*, ed. 1991, p. 141.
5. E.G. White, *Tragedia Veacurilor*, ed. 1996, p. 625.
6. E.G. White, *Tragedia Veacurilor*, ed. 1998, p. 493.
7. E.G. White, *Marturii*, vol. 5, ed. 1998, p. 226.
8. E.G. White, *Selected Messages*, vol. 2, p. 21.
9. E.G. White, *Patriarhi si profeti*, ed. 1996, p. 740.
10. E.G. White, *Marturii*, vol. 1, ed. 1997, p. 292.
11. E.G. White, *Spiritual Gifts*, vol. 2, p. 284,285.
12. E.G. White, *Idem*, p. 283.284.
13. E.G. White, *Patriarhi si profeti*, ed. 1996, p. 598.
14. E.G. White, *Spiritual Gifts*, vol. 2, p. 68.
15. E.G. White, *Marturii*, vol. 5, ed. 1998, p. 83.

Este Nuditatea Modesta?

Problema imbracamintei a fost, probabil, cel mai sensibil compartiment in care sa trasezi o linie de demarcatie bazata pe principiul biblic. Neintelegerea in ceea ce priveste definitia termenilor a inspaimantat pe multi slujitori ai bisericii, facandu-i sa evite subiectul acesta. Ce este modestia si ce este lipsa modestiei? Alte persoane vizate, reprezentantii bisericii au fost necajiti de acuzatia manioasa a liberalilor, si anume ca criticii la adresa imbracamintei sunt ei insisi obsedati de o minte sau o gandire rea, bolnava.

Unii au aplicat gresit neprihanirea prin credinta si au sustinut ca orice discutie cu privire la conduita exterioara constituie o negare legalista a neprihanirii atribuite de Domnul Hristos.

Merita oare acest subiect cateva observatii specifice, concrete? A fost el oare prea mult subliniat? Cate carti au iesit de sub tiparul bisericii noastre cu privire la acest subiect? Nimeni nu poate spune ca i s-au acordat o prea mare atentie, ca ar fi fost prea mult prezentat. Abia o brosură sau un mic tratat s-a ocupat de aceasta problema si putine din cartile noastre i-au acordat o recunoastere apreciabila ca o problema spirituala.

Dar este ea o problema spirituala? Sa luam aminte la aceasta declaratie: „**Moda a deteriorat intelectul si a mancat spiritualitatea poporului nostru. Ascultarea de moda a invadat comunitatile bisericii adventiste de ziua a saptea si face mai mult decat orice alta putere pentru a despartii poporul nostru de Dumnezeu.**”

Daca acest lucru s-a putut spune despre problema imbracamintei de acum o suta de ani, ce se poate spune despre ea in aceste zile de unisex, bikini si costume de baie sumare, fara partea de sus?

Desi minifustele vin si se duc de pe scena modei, va fi totdeauna un element de nuditate care va predomina in stilul de imbracaminte si care este nevoie sa fie recunoscut ca fiind lipsit de modestie si necrestin. Ca nu cumva unii sa faca speculatii pe marginea cuvântului „modestie”, sa nu incercam acum si aici sa il definim. Dar nu poate avea loc o dezbaterie asupra acestui lucru pentru ca tot ceea ce raneste pe aproapele nostru crestin este rau. Si, in mod sigur, orice fel de imbracaminte care face pe aproapele nostru sa pacatuiasca trebuie sa fie clasificata ca fiind rea.

Deci, sa fim destul de cinstiti si sa admitem ca expunerea corpului omenesc este destul de capabila sa starneasca porniri ce duc la pacat atat in gand, cat si in fapta. Prea multi au

actionat prea naiv in problema aceasta a nudismului, care se inmulteste ca ciupercile. Este timpul sa vorbim deschis, astfel incat atat barbatii, cat si femeile sa inteleaga adevarata natura a acestui rau.

Ann Landers a publicat aceasta scrisoare in reportajele sale despre nebunia minifusteii cu cativa ani in urma:

„Draga Ann Landers,

Acesta este un mesaj de la un barbat nedemn, in varsta de 22 de ani. Sunt in anul patru la colegiu si punctul de vedere pe care il exprim aici reflecta felul de a gandi al multor tineri. Nimic nu este mai ridicol decat sa vezi o fetiscana imbracata cu o fusta scurta si stransa pe corp, stand pe un scaun sau o sofa, tragandu-se de fusta, incercand s-o lungeasca pentru a-si acoperi statutul ei de respectabilitate. Ea roieste in zece nuante de rosu si intreaba cu ochii mari holbati: ‘Stau cum trebuie?’ sau ‘Mi se vede ceva?’

Daca nu vor sa arate nimic, atunci de ce nu-si cumpara o fusta cu ceva mai mult material in ea? Nu o data a trebuit sa vad ceea ce nu trebuia... Motivul pentru care ele merg pe jumătate goale este acela ca doresc sa provoace putina neliniste. Spune-le ca lucrarea aceea ar fi trebuit sa fie parasita atunci cand au acceptat sa umble la tivuri si sa spuna: ‘Mai da-o incolo de decenta!’ “

Multe femei au dat la o parte critica adusa imbracamintei lor scurte, aruncand tot blamul asupra barbatilor nedemni cu gandurile lor rele. Dar aceasta este oare greseala principala? Cu cateva luni in urma, am primit un telefon in timp ce tineam o campanie evanghelistica in Texas. Un frizer care asculta zilnic emisiunea mea la radio a dorit sa avem o intrevvedere in camera mea de motel, unde stateam. Fiind catolic, nu s-a simtit liber sa ia parte la serviciul public, dar mi-a spus prin telefon ca are o disperata nevoie de un sfat spiritual.

Acest om s-a dovedit a fi un minunat gentleman crestin. El mi-a vorbit despre marea lui nevoie si dorinta de a fi mantuit si de a trai o viata cucernica. Apoi, mi-a destainuit problema lui. Femeile cu minifuste vin zilnic in frizeria lui. El se roaga si se lupta ca sa-si tina gandurile curate. Cu lacrimi in ochi, m-a intrebat: „Ma va nimici oare Dumnezeu pentru ca nu totdeauna pot sa-mi tin gandurile curate si sfinte? Va rog sa-mi spuneti ce sa fac. Doresc sa fiu mantuit si doresc sa-mi pastrez gandurile la Dumnezeu, dar cum pot sa fac lucrul acesta cu aceste femei pe jumătate imbracate inaintea ochilor mei?”

Mi-a parut rau pentru acest frizer. El se lupta cu aceleasi probleme carora fiecare crestin, barbat sau copil, trebuie sa le faca fata. Ele nu se limiteaza numai la barbatii „imorali”. Fiecare barbat, fiecare femeie si copil din lume are prin nastere o natura fireasca. Dar lupta barbatului pentru pastrarea cugetului curat se bazeaza pe ceva mai mult decat numai pe natura fireasca. Ea este inradacinata in faptul ca Dumnezeu l-a creat pe barbat cu o constructie cu totul diferita de aceea a femeilor.

La inceput, Dumnezeu l-a creat pe barbat cu o structura sexuala foarte sensibila, care poate sa fie foarte repede trezita la vederea nudului unei femei. Femeia, pe de alta parte, a fost creata cu o structura sexuala care sa nu fie starnita usor, in mod deosebit prin vedere.

Ea a fost facuta sa fie mult mai sensibila prin atingere si tandrete. Sexualitatea ei mai subtila poate sa fie trezita prin atentiile fizice cuprinse in relatia conjugala.

Dumnezeu a dat barbatului structura sa sexuala si emotionala cu scopul de a face casatoria mai placuta si mai fericita. Sotul trebuie sa fie mai provocator (mai agresiv) in relatia conjugala. In cadrul acestui frumos plan al lui Dumnezeu, instinctul sexual, atat al sotului, cat si al sotiei, poate fi in mod legitim starnit. Dar sa retinem: n-a fost niciodata intentia lui Dumnezeu ca emotiile sexuale ale omului sa fie stimulate in afara camerei conjugale. Si pentru a-l proteja, Dumnezeu a pus in femeie un simt delicat de pudoare, astfel incat ea sa nu-si expuna trupul decat sotului ei.

Planul a fost perfect, dar a fost sfaramat intr-un compartiment. Satana a reusit sa distruga intr-o mare masura acea inerenta modestie cu care Creatorul a inzestrat sexul feminin. Sub blestemul mereu crescand al nelegiurii, femeile au dat la o parte restrictiile morale. Nuditatea neretinita sau imbracamintea provocatoare a ajuns sa fie acceptata ca o norma a modei moderne. Crestinii, ca si necrestinii, sunt fortati sa priveasca, oriunde intorc privirea, spectacolul dezgolirii, care este cu totul strain planului original al lui Dumnezeu.

Care a fost efectul acestei pervertite ordini a lucrurilor? S-a ajuns la o societate saturata de sex, ale carei calitati morale se aseamana cu cele ale societatii antediluviene. Domnul Isus a spus: „Cum s-a intamplat in zilele lui Noe, aidoma se va intampla si la venirea Fiului Omului” (Mat. 24,37). Care erau conditiile in zilele lui Noe care se vor repeta in zilele sfarsitului? Geneza 6,5 ne spune ca „toate intocmirile gandurilor din inima erau indreptate in fiecare zi spre rau”.

Nu avem decat sa ne uitam la starea de plans a distractiilor din zilele noastre si a mijloacelor mass-media pentru a sti cat de deplin s-a implinit aceasta profetie. Pornografia a fost oficializata. Canalele TV sunt imbibate de sex josnic si destrabalat, fie implicit, fie explicit. Reclamele si chiar comentariile de stiri zilnice sunt presarate cu vorbiri profane si vorbiri cu doua intelesuri. Imaginatia omului modern este obsedata de subiectul sexului, adesea deviat si pervertit. Homosexualitatea nu numai ca a fost tolerata, dar a ajuns sa fie recunoscuta de majoritatea psihiatrilor ca fiind un comportament sexual normal.

Si ce putem spune despre crestinii care sunt inconjurati de aceasta glorificare a carni? Din nefericire, aceasta n-a fost lasata afara la usile bisericii. Incet, lumea a patruns in biserică ramasitei. Treptat privelistea genunchilor si a coapselor a ajuns sa fie tolerata si in biserică... Sentimentul nelegiurii, al ofensei, a disparut pe masura ce lucrul acesta este un tablou obisnuit in decursul intregii saptamani.

Ce putem spune despre barbati crestini a caror structura sexuala este asa de usor influentata de aceasta nuditate? Raspund ei oare la stimulii externi avand ganduri rele si comitand adulter mintal? Prin harul lui Dumnezeu, adevaratii crestini pot obtine biruinta chiar si asupra imaginatiei mintii. Prin predare si rugaciune, orice om poate cere puterea unei minti curate, dar stilul sau felul imbracamintei face ca lupta aceasta sa fie mult mai dificila.

Domnul Isus a aratat clar ca barbatii sunt usor dusi spre o gandire gresita. El a spus: „Ati auzit ca s-a zis celor din vechime: ‘Sa nu preacurvesti’. Dar eu va spun ca orisicine se uita la o femeie ca s-o poftasca, a si preacurvit cu ea in inima lui.” (Mat. 5,27.28)

Si ce se poate spune despre femeile care se imbraca astfel, incat stimuleaza o astfel de gandire? Ele sunt in egala masura vinovate inaintea lui Dumnezeu. Pentru acest motiv, nici o adevarata crestina, care intelege efectele unei astfel de comportari, nu va purta o asemenea imbracaminte care sa dea nastere la astfel de dorinte ilicite. Cand rochia este deasupra genunchiului, climatul pacatului este creat. Pentru barbatul firesc, care nu are puterea Evangheliei in viata sa, nu exista nici o sansa de a rezista ispitei. Orice minifusta este un combustibil care face ca mintea sa se aprinda de gandurile cele mai decazute de care este capabila natura fireasca. Femeile crestine nu ar trebui sa ia parte la o astfel de seductie.

Intr-adevar, a doua mare porunca a Domnului Isus va fi calcata printr-o astfel de comportare. Domnul Hristos a spus: „Sa iubesti pe aproapele tau ca pe tine insuti.” Cum poate o femeie sa poarte haine care sunt destinate sa faca pe sotul vecinei sale sa comita adulter in mintea sa si sa nu fie vinovata de calcarea poruncii iubirii? Va iubi ea pe aproapele ei ca pe sine daca, in mod deliberat, face ceva care il va determina pe sotul vecinei sale sa pacatuiasca impotriva sotiei lui si impotriva lui Dumnezeu?

Ne ocupam aici de actiuni, de comportament care fac pe altii sa pacatuiasca. Probleme morale sunt implicate direct. De aceea, suntem sfatuiti sa inchidem usa in fata ispitei.

„Exemplul si influenta noastra trebuie sa fie o putere de partea reformei. Noi trebuie sa ne abtinem de la orice practica ce ar slabi constiinta sau ar incuraja ispita. Nu trebuie sa-i deschidem vreo usa lui Satana, care sa-i ofere acces la mintea unei fiinte omenesti create dupa chipul lui Dumnezeu.”

Pentru ca reactia femeii fata de nuditate este asa de diferita fata de aceea a barbatului, adesea, femeile minimalizeaza problema spirituala de care noi vorbim. Prea adesea, atitudinea lor este aceea ca barbatii trebuie sa foloseasca mai mult puterea controlului de sine si sa-si inabuse imaginile din gandire. Ele au inteles gresit importanta diferentei pe care Dumnezeu personal a pus-o in natura barbatului. Aceasta natura nu poate fi schimbata prin nici un efort omenesc sau prin vreo hotarare. Ea poate fi controlata printr-o deplina consacrare crestina, dar femeile crestine trebuie sa colaboreze, inchizand toate caile sufletului in fata ispitei.

„Singura noastra siguranta este aceea de a fi sub pavaza harului lui Dumnezeu in fiecare clipa si de a nu ne inchide ochiul spiritual, astfel incat sa ajungem sa spunem raului bine si binelui rau. Fara ezitare sau discutii, trebuie sa inchidem si sa pazim usile sufletului impotriva raului. Va trebui sa facem un efort pentru a ne asigura viata vesnica. Nu vom fi biruitori decat printr-un efort indelungat si staruitor, printr-o disciplina stricta si printr-un conflict crancen.”

Poate ca putem intelege mai bine modul de a opera al lui Satana astazi, daca ne amintim unele manevre clasice din trecut. In 1 Corinteni 10, citim ca experientele veciului Israel au fost scrise pentru invatatura noastra si ca sa ne fie un exemplu. Se face referire la iesirea lor din Egipt, la calatoria lor prin pustie si la intrarea in tara fagaduita. Exista o paralela directa intre poporul lui Dumnezeu de atunci si poporul lui Dumnezeu de astazi.

Nu putem ignora faptul ca atacul final, pe viata si pe moarte, al lui Satana impotriva lui Israel, ca sa-i impiedice sa intre in tara fagaduintei, include participarea ilicita la manifestarile lui Baal-Peor. Femeile pagane imorale ale Moabului au invadat tabara lui Israel cu veselie si destrabalare, facand ca mii de barbati din Israel sa cada in pacat. Dumnezeu descrie astfel aceasta scena: „Caci ei vi s-au aratat vrajmasi, amagindu-va prin viclesugurile lor.” (Num. 25,18)

Nu este oare aici o izbitoare paralela cu modul in care Satana cauta sa retina pe Israelul spiritual sa intre in Canaanul ceresc? Prin ademenirea la desfraul sexual starnit de catre nuditatea nerusinata, un ultim efort a fost deja lansat pentru a submina integritatea morala a bisericii ramasitei. In plaga judecatii, care a pustiit tabara israelitilor, au murit 24.000 de barbati – 24.000 de barbati care au fost biruiti de frumusetea exotica a femeilor seducatoare si au pierdut astfel privilegiul de a intra in tara fagaduita.

Cate mii din poporul lui Dumnezeu de astazi nu au fost vrajiti si nimiciti, repetand acest dezmat voluptos? Apostolul Pavel, dupa ce a analizat tragica scena de la Baal-Peor, face acest apel:

„Aceste lucruri li s-au intamplat ca sa ne slujeasca drept pilde, si au fost scrise pentru invatatura noastra, peste care au venit sfarsiturile veacului. Astfel dar, cine crede ca sta in picioare, sa ia seama sa nu cada.” (1 Cor. 10,11.12)

Nici un barbat si nici o femeie nu se poate mandri ca este o forta impotriva acestui farmec ce patrunde pretutindeni in acest veac lumesc. Asa dupa cum simturile au fost captivate prin invadarea taberei lui Israel de catre frumusetile Moabului, tot astfel caminele Israelului modern sunt invadate de frumusetile ademenitoare ale nudurilor si frivolitatii transmise de televiziunea in culori. Multi dintre cei care gandesc ca rezista sunt in mod nefericit compromisi deja si nici macar nu-si dau seama de lucrul acesta sau nu vor sa-l recunoasca.

Parada celor dezbracate, a celui mai recent stil si a modei la zi a facut brese in apararea spirituala a multora din biserica. Numai timpul si vesnicia vor descoperi cat de multe minti au capitulat in fata apelurilor senzuale ale imbracamintei lipsite de modestie. Ne intrebam daca Baal-Peor ar fi putut fi mai indraznet in asaltul lui deliberat asupra moralitatii poporului Israel. Sa retinem declaratia publica, indrazneata, a lui Mary Quant, creatoarea minifustelor. „Aceasta moda”, a declarat ea, „a fost creata cu scopul de a face ca sexul ilicit sa fie mai accesibil dupa-amiaza.” Fiind intrebata intr-un interviu ce fel de persoana doreste sa fie femeia de astazi, ea a raspuns: „O creatura sexuala. Ea trebuie sa-si expuna sexualitatea in loc sa si-o ascunda in mod sfios. Astazi ea se imbraca pentru a

spune: 'Sunt sexy'. 'Imi plac barbatii. Ma bucur de viata.' Hainele in miniatura sunt simbolul acelor fete care vor sa-i seduca pe barbati."

Noi gandim ca israelitii au fost naivi si prosti ca sa cada prada intrigilor sexuale iscusite ale lui Balaam in zilele din vechime, dar ce putem spune despre miile de femei adventiste de ziua a saptea care, pline de veselie, fac parada cu fustele lor scurte, si aceasta fata de confesiunile lui Mary Quant?

Una din primele dovezi ale faptului ca o persoana este sub controlul lui Satana este scoaterea imbracamintei. Avem dovada acestui lucru in Evanghelia lui Luca, unde nefericitul om stapanit de Satana era legat in lanturi in cimitirul din Gadara. Biblia il descrie ca „un om... stapanit de mai multi demoni” si care „de multa vreme nu se mai imbraca in haina” (Luca 8,27). Mai tarziu, cand a fost eliberat de legiunile de spirite rele, el este descris ca „sezand la picioarele lui Isus, imbracat si in toate mintile” (vers. 35). In mod clar, primul sau act atunci cand a fost eliberat de sub stapanirea lui Satana a fost acela de a se imbraca din nou. Si concluzia clara ce se poate trage de aici este faptul ca numai cei care nu sunt in toate mintile vor umbla fara imbracaminte pe ei.

Putem oare trage concluzia ca nebunia oamenilor pentru nudism poate sa aiba la baza posedarea moderna de catre diavol a acestora? Nu sustin oare statisticile bolilor mintale si emotionale concluzia ca un mare numar de oameni nu sunt in toate mintile? Si toti acesti oameni sunt astazi exploatați de catre producatorii din Hollywood, de scriitorii obsceni, de cultistii desfranati si de designerii fantomatici. Ei ameninta sa inlature din omenire orice modestie si decenta. Productiile lor dracesti constituie o insulta fierbinte la adresa modestiei neamului omenesc.

Paul Harvey, un renumit ziarist si comentator, remarca coincidenta alarmanta intre statisticile crimelor si fustele scurte. Dosarele crimelor de la FBI descopera faptul ca violurile prin exercitarea fortei creste aproape in proportie cu scurtarea fustelor. Prin consens, autoritatile din 50 de state (ale Americii) sunt de acord ca exista o corelatie intre purtarea fustelor mini si crimele din motive sexuale. Dintre autoritatile guvernamentale care au raspuns la intrebarea „Fustele mini invita oare la crime din motive sexuale?”, 91% au raspuns afirmativ. Acest punct de vedere a fost concretizat de catre comandantul departamentului de tineret dintr-un mare oras atunci cand a spus: „Unele crime din motive sexuale sunt comise de indivizi ale caror porniri sexuale sunt starnite la vederea fustelor mini si imbracamintea scurta a unor fete poate provoca un astfel de atac.”

Un articol dintr-un ziar din Toronto, Canada, confirma faptul ca politia canadiana este de acord cu raportul american. „91% dintre politistii din Toronto considera ca o femeie care poarta o fusta mini este mult mai in pericol de a fi victima unui viol decat sora ei mai modesta”, a declarat un purtator de cuvant al politiei din Toronto. Din 1964, anul in care a fost introdusa fusta mini pe piata modei feminine, violurile au crescut cu 68% in Statele Unite si cu 90% in Anglia, declara „The Law Officers”, o publicatie a politiei. „Costumele sau imbracamintea scurta sunt, fara indoiala, un factor in atacurile asupra femeilor”, a declarat sergentul George Gough, de la Brigada Moravuri din Toronto. Cand

o fata intr-o fusta scurta este urmarita de un barbat, dupa ce ea coboara noaptea dintr-un autobuz, nu trebuie sa te intrebi prea mult cu privire la ceea ce l-a atras pe atacantul ei.

Dr. Luchenstein, medicul inchisorii Tombs din New York, a lucrat cu 170.000 de detinuti intr-o perioada de doisprezece ani. El a spus ca „asa-numitele crime pasionale cresc in mod alarmant si vor continua sa creasca ... pana cand cauza principala a acestora va fi eliminata. Aceasta, mi se pare mie, este stilul prezent al imbracamintei, care este lipsita de modestie. Imbracamintea indecenta are o legatura directa cu incitarea la crima, indiferent cat de inocenta poate fi persoana care o poarta.”

Sa nu tragem de aici concluzia ca barbatul speciei umane este dominat de porniri necontrolate si, de aceea, ma grabesc sa spun ca fiecare persoana este raspunzatoare inaintea lui Dumnezeu si aceasta pe baza propriei hotarari. Fiecare barbat poarta raspunderea judecatii sale, care este suverana, o alegere de buna voie si care nu ingaduie nici o scuza pentru calcarea Legii lui Dumnezeu.

In final, noi stam sau cadem nu datorita fortei ispitei, ci datorita actiunii deliberate a mintii de a asculta sau a respinge adevarul. Influenta provocatoare a imbracamintei predomina, de obicei, asupra mintii neintarite de Duhul Sfânt.

Note

E.G. White, *Marturii*, vol. 4, p. 647.

E.G. White, *Marturii*, vol. 5, ed. 1998, p. 380.381.

E.G. White, *Marturii*, vol. 3, ed. 1998, p. 354.

Dublul Standard dat in Vileag

Nici o discutie cu privire la modestia in imbracaminte nu poate fi completa fara a aborda si subiectul sensibil al costumelor de baie. Numai in privinta aceasta, fustele mini sunt aproape modeste, luate prin comparatie. Aici, descoperim, de asemenea, punctul slab in problema standardelor privind imbracamintea la adventisti. Pentru unele motive stranii, s-a spus sau s-a scris foarte putin cu privire la aceasta clara inconsecventa in preocupare de tinerii nostri. Daca, in ceea ce priveste fustele mini, noi am luat o pozitie blanda, de tipul unor reguli stabilite in carti, n-am luat nici o pozitie oficiala in problema frecventarii plajelor mixte. Si chiar si parerile neoficiale ale majoritatii slujitorilor lui Dumnezeu si a membrilor nu par sa aiba nici o legatura puternica cu principiile de importanta istorica pe care le-am expus ca biserica.

Desi inotul este unul dintre cele mai bune feluri de activitate recreativa, costumele moderne de baie acopera din ce in ce mai putin din corp decat cele mai reduse, mai scurte microminifuste. Intr-adevar, foarte putin mai este lasat imaginatiei. Daca condamnăm fustele mini, daca suntem de acord cu orice fel de principiu al modestiei in imbracaminte, indiferent cat de vag este acesta, cum am putea, oricat am intinde imaginatia, sa fim de acord cu costumul de baie ca fiind acceptabil ca un vesmant crestin? Cu siguranta ca nimeni nu este asa de orb ca sa nu vada lucrul acesta. Tinerii nostri nu sunt orbi, si acesta este unul dintre motivele pentru care ei nu mai asculta atunci cand le vorbim despre modestie, despre decenta. Ei vad standardul dublu care se practica.

Este o practica obisnuita in scolile noastre includerea de instiintari si avertizari in manuale cu privire la modestia in imbracaminte. Dupa aceea, se spune ceva, mai mult sau mai putin, despre lungimea imbracamintei, inclusiv despre decolteu, spatele gol si imbracaminte fara maneci. Dar, in mod practic, in toate scolile noastre, in decursul anului, studentii si profesorii merg afara in asezarile de la marginea apelor si petrec ziua jucandu-se impreuna, purtand o imbracaminte mai sumara decat aceea a prostituatelor de pe strazile oraselor. De fapt, daca acei studenti si profesorii lor ar merge pe principala strada a unui orasel in costume de baie, nu li s-ar permite intrarea in majoritatea centrelor comerciale. Ei ar scandaliza chiar si comunitatea cea mai neconvertita si ar risca, probabil sa fie arestati pentru comportare indecenta. Si totusi, noi am acceptat orbeste acest fel de imbracaminte ca fiind potrivita pentru crestini adventisti de ziua a saptea, pentru a fi purtate in grupuri mixte. Este o ironie faptul ca ceea ce lumea numeste indecent intr-o localitate, biserica va considera ca fiind modest intr-un alt loc. Are vreun sens lucrul acesta? Locul nu are nimic de-a face cu el – este vorba de principiu. Principialitatea impotriva expunerii trupului sa se aplice pe strada, la plaja, sau in centrele comerciale.

Daca doriti un exemplu socant despre felul in care acest compromis ce se furiseaza intre noi ne-a redus la nivelul lumii din jurul nostru, sa facem un sondaj in cele mai cunoscute plaje in iulie si august. Mii de adventisti de ziua a saptea vor fi amestecati cu lumea vulgara. Si, de altfel, nu vei gasi nici o cale de a-i deosebi de ateistii pe jumatate imbracati, de prostituate si de hotii care frecventeaza acele statiuni. Toate trupurile sunt la fel. Localitatile de la malul oceanului fac oare ca ele sa fie modeste sau decente, astfel incat sa ne faca sa ne dezbracam de hainele noastre? Credem noi oare ca principiul modestiei va fi aplicat numai in anumite timpuri si locuri? Este oare reactia barbatului la nuditatea femeii inactiva in intalnirile de la plaja si inotul public?

Am gasit ca multi dintre membrii nostri si-au pus aceleasi intrebari, dar pentru ca nimeni nu pune in discutie aceasta problema, ei merg inainte fara sa spuna ceva. Simtamantul general este acela ca sfarsitul indreptateste, probabil, mijloacele in cazul acesta. Si anume, fac un minunat exercitiu si petrec astfel un timp placut.

Altii considera ca, daca toti sunt la fel de neimbracati, nimanui nu-i vine in minte un gand rau. De asemenea, ei sunt asa de obisnuiti a se vedea unul pe altul pe jumatate goi, incat nu mai reactioneaza. Aceste argumente nu sunt numai superficiale, ci si neadevarate. Daca ar fi adevarate, atunci am avea un mare argument ca sa ne alaturam coloniei nudistilor.

Convingerile mele impotriva participarii mixte la plaja s-au intarit si mai mult atunci cand am observat roadele acestei practici. Ca tanar pastor in Florida, sarcina mea intr-un oras de la marginea oceanului era aceea de a-i insoti si supraveghea pe tineri atunci cand acestia aveau program sa mearga la plaja. Am fost uimit sa vad cum infranarea scadea datorita amestecului plin de promiscuitate al baietilor si fetelor in costumele lor de baie. Isi permiteau libertati fizice si familiarisme nepotrivite in timpul jocului care avea loc atat in apa, cat si afara din apa. N-am sa uit niciodata un lucru pe care l-am vazut in acea zi. M-a socat si m-a determinat sa iau pentru prima data pozitie impotriva participarii mixte la plaja. Una dintre doamnele care ii supravegheau si ele pe tineri, s-a suit pe umerii unui barbat, care ajuta si el la supravegherea acestei activitati. Ea era unul dintre conducatorii spirituali ai comunitatii si era diaconeasa. Modestia ei din Sabat dimineata era totdeauna exemplara. Daca cumva o pala de vant i-ar fi ridicat putin fusta ca sa i se vada genunchii, ar fi fost foarte stanjenita. Si totusi, am privit uluit cum statea calare pe umerii unui barbat, care nu era sotul ei, si-l purta astfel in cerc prin apa, razand in hohote, imbracata sumar intr-un costum de baie. Se parea ca ea nu avea nici un simtamant al faptului ca ceea ce facea era nepotrivit.

Chiar atunci, in momentele acelea, m-am hotarat ca, daca acesta este efectul mergerii la baie, la plaja, impreuna fetele cu baietii, trebuie sa iau pozitie ca acest lucru este rau. In decursul celor treizeci de ani de atunci, de la acea zi, n-am vazut nimic care sa-mi schimbe sentimentele cu privire la influenta rea a acestor lucruri.

Ceva mai tarziu, mi s-a cerut sa prezint aceste principii de modestie, in ceea ce priveste imbracamintea, la o intalnire de tabara (camp meeting). Dupa intalnire, care a durat doua ore in aula principala, cinci tineri ma asteptau ca sa vorbeasca cu mine. Trei fete si doi

baieti, de varsta colegiului, care erau deranjati de ceea ce am spus. Frumoasa domnisoara care parea ca vorbeste in numele tuturor era deosebit de vehementa: „Cum puteti sustine”, spunea ea, „ca a face baie impreuna, baieti si fete, este un lucru rau? Am petrecut toata vara aceasta cu un grup de evanghelizare pe plaja din Ocean City. Am petrecut majoritatea timpului in costume de baie, dand lecturi biblice altor tineri ce se aflau de-a lungul malului. Acesta este Tom, pe care l-am intalnit acolo, si el urmeaza sa primeasca botezul Sabatul viitor. Cum poti sa spui ca am gresit, cand noi am putut sa-l castigam la Hristos pe plaja?”

Mi-am exprimat bucuria pentru tanarul care urma sa fie botezat si i-am laudat pentru ca l-au condus la Isus Hristos. Apoi l-am intrebat pe Tom: „Tom, in tovarasia ta cu aceste fete pe plaja, in costumele lor de baie, ai avut vreodata vreun gand rau sau necurat care sa-ti vina in minte datorita felului in care erau imbracate?” Tom a lasat capul in jos pentru un moment si apoi a raspuns: „Da, sigur ca am avut”. Imediat, fetele si-au exprimat in cor dezamagirea. „Atunci de ce nu ne-ai spus?” Ele pareau surprinse de faptul ca baietii nu le-au spus ca costumele lor de baie erau provocatoare.

In ziua aceea fetele au plecat mai intelepte. Dar credeti oare ca au renuntat imediat la obiceiul de a merge la plaja, in grupuri mixte, barbati si femei? Am constatat ca, in majoritatea cazurilor, doamnele nu si-au schimbat stilul imbracamintei lor, nici chiar dupa ce li s-a facut cunoscut cat de daunatoare este influenta lor. Zeita modei este un conducator tiran si putini sunt destul de consacratii pentru a renunta la placerile la care tin foarte mult, mai ales atunci cand imbracamintea hraneste natura sau structura eului. Dr. Harold Shryock da urmatorul sfat tinerelor cupluri:

„Evitati participarea mixta la plaja. Inotul este in sine o recreatie sanatoasa. Dar cand persoane de ambele sexe inoata impreuna, se introduce un element de etalare personala ce, pentru orice fiinta normala, indreapta gandurile spre caracteristicile fizice ale sexului opus. Efortul inotului mixt este acela de a face ca ceea ce pentru crestin este sacru sa devina obisnuit. Inotul mixt tinde sa coboare standardele personale, facand ca familiaritatea fizica sa apara mai putin condamnabila.”

In martie 1971, revista *Ministry* publica o scrisoare trimisa redactorului si care merita sa fie cunoscuta de cat mai multi. Scrisoarea a fost scrisa de Don Hawley, redactorul revistei *Life and Health*:

In ianuarie 1970, in revista *Ministry*, unul dintre pastorii nostri a scris cu privire la problema modestiei. El scotea in evidenta faptul ca luarea de pozitie, criticarea fustelor mini se pare ca nu se coreleaza cu lipsa noastra totala de preocupare de mergerea mixta la plaja, la baie. El impreuna cu editorii au cerut ca si altii sa-si exprime opiniile asupra acestui subiect, dar a urmat o tacere stranie.

„Este posibil ca noi sa cunoastem in mod intuitiv faptul ca mergerea mixta la plaja si la baie nu este potrivita, dar deoarece ea este practicata in mod universal de catre biserica, aceasta sa insemne oare ca cel mai bun lucru este acela de a ignora aceasta situatie? Daca lucrurile stau asa, atunci aceasta este o abordare a problemei dupa metoda strutului, cu

capul in nisip. Oricat de universal ar fi ceva ce este nepotrivit, noi totusi vom da socoteala in mod individual in ziua judecatii.

Poate ca au fost si din aceia care aveau convingeri, dar care au considerat ca n-ar fi, din punct de vedere politic, potrivit sa le exprime. Am auzit o data un presedinte de conferinta blamand un anume pastor pentru ca 'era fanatic; el nu crede in mergerea mixta la plaja, la baie.'

Noi deplangem purtarea de sorturi, rochii sau bluze cu spatele gol, decolteuri mari si fuste mini, aratand ca astfel de oameni sunt numai pe jumătate imbracati. Dar daca acea persoana isi schimba atitudinea si este de acord sa fie trei sferturi imbracate (in cazul costumelor de baie), atunci toate sunt bune. Desigur, daca dorim sa facem ceva ce este destul de rau, ca de exemplu sa ne angajam in a merge la plaja, la inot in mod mixt (barbati si femei), atunci legile modestiei pot sa fie in mod temporal abrogate.

Pana acum cativa ani, daca o persoana pleca de la plaja in costum de baie si mergea nu departe, ci numai la niste magazine, risca sa fie arestat pentru 'tinuta indecenta'. Nu este oare putin straniu ca ceea ce eticheteaza lumea ca fiind indecent, biserica gaseste ca este acceptabil?

Intr-o conferinta, urmatoarele reguli sunt obligatorii in timpul unui camp meeting (intalniri de tabara): 'Cei care merg sa inoate sunr rugati sa foloseasca bonete de baie si sa fie imbracati modest si cum se cuvine atunci cand merg si se intorc de la bazinul de inot. Sunt necesare haine pentru strada sau halate de baie'. Sa ne gandim putin la cele de mai sus. Concluzia de neevitat este aceea ca atunci cand cineva ajunge la bazinul de inot, poate sa poarte numai costumul de baie si sa nu fie modest imbracat.'

Unii au intrebat daca E.G. White a spus ceva despre subiectul mergerii la plaja unde sunt si barbati, si femei. Dupa White Estate, nu exista nici un sfat in legatura cu acest subiect. Este totusi clar ca bikinii si costumele de baie nu constituiesc o problema in perioada victoriana de la mijlocul anilor 1800.

Cand am scris la White Estate pentru a ma informa asupra subiectului, ei mi-au trimis o copie a unei scrisori care a fost scrisa pentru cineva care pusese o intrebare asemanatoare. Secretarul de la White Estate a scris aceasta scrisoare pe 8 decembrie 1953.

„Intrebarea cu privire la frecventarea plajelor mixte unde sunt barbati si femei laolalta, despre care mi-ati scris cu catva timp in urma, este in mod cert o intrebare la care este foarte dificil sa dai un raspuns in conditiile de astazi. Din nefericire, nu avem nici o declaratie in scrierile Ellenei White in care acest subiect sa fie in mod direct mentionat. Concluziile trebuie sa fie bazate pe principiile pe care le gasim mai degraba in Biblie si Spiritul Profetic decat in orice alta invatatura. Desigur, acest lucru este adevarat cu referire la multe alte subiecte cu privire la care noi trebuie sa luam hotarari. Ma intrebati de convingerile mele in legatura cu aceasta problema, astfel ca am sa incep cu niste declaratii de principii necesare pentru a ajunge la o concluzie.

Avand de-a face cu multe sute de tineri in timpul anilor cat am fost profesor, am descoperit ceea ce ati gasit si dumneavoastra – ca, in timp ce poate sa fie greu sa pastrezi linia cea buna cu privire la unele standarde si activitati, este totusi mai usor sa tii, sa pastrezi, decat sa sprijini, sa sustii ceva dupa ce ai cedat presiunii de a urma o cale despre care nu stii sigur daca este calea cea buna. Atat cat am putut cunoaste, colegiile noastre care au bazine de inot mai pastreaza inca regula ca baietii si fetele sa mearga la bazinul de inot in perioade diferite. Aceasta este si pozitia recomandata de Departamentul Misionarilor Voluntari si cred ca aceasta este pozitia care trebuie adoptata.

Poate ca sunteti interesat sa stiti ca Departamentul Misionarilor Voluntari, care s-a intrunit chiar inaintea Comitetului de toamna al Conferintei Generale, a reafirmat pozitia sa de pana acum, si anume ca nu va sponsoriza grupe care sustin baia in comun (mixta). Desi situatia nu este specifica tuturor situatiilor in cauza, discutiile s-au concentrat in biserica si Societatea Misionarilor Voluntari, in scoli si in tabere. Cred ca oamenii au avut simtamantul ca imprejurarile indreptatesc o puternica reafirmare a acestui punct de vedere. Observatia lor a fost aceea ca, acolo unde unii n-au urmat aceasta cale, au rezultat cele mai nefericite rezultate.

Mentionati ca tinerii nostri sunt mai mult decat socati de tot ceea ce pot vedea in legatura cu o intalnire la bazinul de inot sau plaja. Eu cred ca lucrul acesta este adevarat pentru multi dintre ei. Una dintre marile mele probleme este aceea daca noi, conducatorii din biserica, trebuie sa sponsorizam lucruri ce nu vor servi decat la promovarea acestei tendinte de a fi rezistent la socuri. Trebuie sa admitem ca repetata expunere la influentele ce nimicesc constiinta i-au adus pe tinerii nostri in starea in care ii vedem astazi. Nu este oare raspunderea noastra sa facem tot ce putem pentru a evita tot ce ar face sa continue aceste influente? Mai degraba decat de a exista mai multe motive astazi pentru a merge inainte in problema participarii mixte la bazinul de inot sau plaja decat in trecut, se pare ca, odata cu cresterea libertatii de asociere si a lipsei aproape cu totul a interdictiilor in ceea ce-i priveste pe tineri, motivele pentru evitarea unei mai mari libertati trebuie evitate.

In ceea ce priveste argumentul ca oamenii sunt atat de obisnuiti sa vada lipsa de modestie incat costumul de baie, lipsit de modestie, nu mai inseamna nimic pentru ei, cred ca este in totul fals. Biblia ne invata ca toti crestinii trebuie sa fie modest imbracati, indiferent ce fac ceilalti. Faptul ca multe constiinte s-au impietrit, nu altereaza principiile de baza. Ar fi nevoie ca o persoana ingenioasa sa inventeze argumente care sa dovedeasca faptul ca versiunea moderna a costumului de baie este o „imbracaminte modesta”. In timp ce multi refuza sa admita lucrul acesta, totusi, pentru baieti si barbati, ca ei sa fie in legatura apropiata cu fetele si femeile in nuditatea lor pe care curentul costumelor de baie de astazi o incurajeaza, aceasta este o reala, foarte reala sursa de ispite. Tot ce are cineva de facut este sa arunce o privire la unele din reclamele facute costumelor de baie pentru femei, ca sa descopere ca scopul studiat al celor ce le fabrica este acela de a atrage atentia barbatilor asupra formei corpului femeii. Pentru biserica, a incuraja o asociere pe aceasta baza nu este – in mod sigur – un efort pentru castigarea de suflete.

In timp ce este adevarat ca multi tineri, in mod deosebit adolescentii, ne considera nerealisti in abordarea problemelor de felul acesta, faptul in sine nu este ceva nou. Contactul meu cu istoria mi-a lasat impresia destul de pronuntata ca fiecare generatie de tineri i-a considerat pe cei mai in varsta ca fiind in mod remarcabil demodati, depasiti. Ca parinti si conducatori crestini, Dumnezeu a lasat in mainile noastre datoria de a-i invata pe tinerii nostri in asa fel, incat chiar daca ei nu vor fi in totul de acord cu noi in prezent, va veni timpul cand vor vedea intelepciunea in pozitia noastra. Am avut multi tineri in ultimii ani, care mi-au multumit pentru anumite interziceri impotriva carora ei au protestat maniosi atunci cand s-au confruntat pentru prima data cu ele.

Mentionati, de asemenea, ca aceia care sunt interesati in intalniri la bazinul de inot sau plaje nu sustin alte activitati ale bisericii. Cu toate acestea, daca vei inaugura un bazin de inot sponsorizat de biserica, majoritatea acestor tineri nu vor sustine - ca si pana acum - nimic altceva decat aceste intalniri la bazinul de inot sau plaja. Ei nu vor avea imediat un interes in alte activitati; tocmai pentru faptul ca ai cedat presiunii lor in aceasta problema.

Toate acestea pot suna ca si cand eu as fi unul dintre acei 'nerealisti ridicoli' despre care vorbesc tinerii. Va asigur ca nu este asa. Este exact ceea ce am trait impreuna cu cei tineri zi de zi, timp de multi ani, si astfel am devenit foarte constient de rezultate atunci cand cedam in fata unora dintre cererile lor neintelepte. In aceste zile, noi trebuie sa punem inaintea tinerilor nostri orice stimulent pentru o gandire si o actiune dreapta. Mergerea la plaja sau la bazinul de inot nu este un astfel de stimulent.

Inotul este unul dintre cele mai bune dintre toate exercitiile si, cu siguranta, este o activitate potrivita pentru crestini atunci cand sunt rezervati, sobri si in conditii potrivite. Daca se doreste beneficiul fizic, acest obiectiv poate sa fie obtinut prin sponsorizarea noastra a unor bazine de inot separat pentru tineri si tinere si in locuri cuvenite. Imi lipseste foarte mult posibilitatea de a merge si eu la inot atat de des cat mi-as dori sa merg, si aceasta din cauza dificultatii de a gasi un loc potrivit pentru a ma recrea. Cunosc pe multi altii care sunt la fel ca mine, dar tinerii nostri trebuie sa inteleaga si sa invete sa ia o atitudine cuvenita, refuzand placerile prezente pentru binele viitor.

Simpatizez cu dumneavoastra in problema pe care o aveti. Ea este o problema perena in scolile noastre si am incercat sa-i fac fata timp de zece ani. Mi se pare ca aceasta este o hotarare pe care trebuie sa o ia familiile. Daca parintii consacrați se hotarasc sa-i insoteasca pe copii ca o familie sau ca un grup de familii, atunci, cu siguranta ca nu-i vom condamna, dar ca biserica sa sponsorizeze intalnirile pentru inot de felul acesta, este o problema cu totul diferita.”

Note

1. Youth's Instructor, 19 iulie 1960.

Unisex

Astazi, orice discutie cu privire la imbracaminte ar fi incompleta fara a lua in considerare subiectul unisexualitatii. Unul din fenomenele timpului nostru este cresterea, asemenea ciupercilor dupa ploaie, a buticurilor ce seamana aidoma unele cu altele, cum si a saloanelor de coafura si frizerie. Magazinele si semnele unisex apar pretutindeni in tara, oferind exact aceleasi haine si acelasi stil de aranjare a parului atat la barbati, cat si la femei. Care este oare semnificatia acestei dezvoltari? Exista oare o primejdie spirituala inerenta in aceasta tendinta sau curent ce creste mereu?

In primul rand, trebuie sa retinem cresterea astronomica a homosexualitatii in ultimii cativa ani. America a fost literalmente inundata de povesti in ziare si reviste despre miscarea gay-lor (homosexualilor) si cum acestia au iesit cu mandrie din birouri, cerandu-si drepturile. Marsurile si demonstratiile homosexualilor au atras o mare multime de oameni si li s-a acordat o mare publicitate. Forumuri televizate au discutat problema deschis in fata a milioane de telespectatori, la acestea luand parte lesbiene si homosexuali.

Psihiatrii au dat o recunoastere formala practicii ca fiind o purtare sexuala normala. Organizatii mari ale bisericii protestante nu numai ca au deschis usile ca acestia sa devina membri ai acestor biserici, dar au intarit prin binecuvantare homosexuali, care s-au declarat astfel ca pastori. Au fost infiintate biserici in mod exclusiv pentru homosexuali si au fost oficiate chiar casatori inregistrate in mod public intre doua persoane de acelasi sex.

S-au scris multe despre cauzele posibile ale acestei escaladari a unei perversiuni foarte vechi. Putini sunt aceia care se pare ca inteleg in mod corect de ce a avut loc dintr-o data o asa recrudescenta, dar eu cred ca putem sa descoperim motivele, examinand unele dezvoltari sociale paralele care au o explicita incurajare a miscarii homosexualilor (gay-lor). Exista o cauza pentru fiecare efect si, de-a lungul veacurilor, aceleasi conditii au produs aceleasi rezultate.

Toti cercetatorii Bibliei cunosc condamnarea categorica a Sodomiei, care a fost prezentata atat in Vechiul, cat si in Noul Testament. Dumnezeu o eticheteaza ca fiind una dintre cele mai rele si mai josnice, un pacat care strica si nimiceste totul. Lumea pagana antica a fost literalmente ciuruita de acest viciu. Chiar si numele este derivat de la Sodoma, cetate care adapostea o armata de militanti homosexuali. Pavel vorbeste in Romani 1,26 si 27 despre „patimi scarboase”, caci femeile lor au schimbat intrebuintarea fireasca a lor intr-una care este impotriva firii; tot astfel si barbatii au parasit

intrebuintarea fireasca a femeii, s-au aprins in poftele lor unii dupa altii, au savarsit parte barbatesca cu parte barbatesca lucruri scarboase si au primit in ei insisi plata cuvenita pentru ratacirea lor”. Aceste minti reprobabile care „fac asemenea lucruri sunt vrednice de moarte”, spune Pavel in versetul 32.

Tara Canaanului, pe care israelitii aveau s-o primeasca in stapanire, era plina de nelegiuita perversitate a sodomiei sau homosexualitatii. Acesta a fost unul din motivele pentru care Dumnezeu le-a dat astfel de dispozitii explicite, ca ei sa nu contracteze (incheie) casatorii cu ei sau sa se amestece cu locuitorii tarii. Ei trebuia sa evite orice contact contaminant, degradant care putea duce pe Israel sa se alature lor in savarsirea acestor practici scarboase. Mai mult chiar, au primit instructiuni precise impotriva purtarii unor haine intr-un fel in care puteau crea climatul pentru comiterea acestui pacat. „Femeia sa nu poarte imbracaminte barbatesca si barbatul sa nu se imbrace in haine femeiesti; caci oricine face lucrurile acestea sunt o uraciune ianintea Domnului Dumnezeului tau” (Deut. 22,5).

Pentru ca sodomia implica o schimbare a rolului sexual si care este de obicei insotit de un model de actiune si imbracare asemenea sexului opus, Dumnezeu a avertizat pe poporul sau sa nu deschida nici o usa ispitei in problema aceasta. Ei trebuia sa mentina clara linia de deosebire dintre imbracamintea barbatilor si aceea a femeilor. Noul Testament reafirma acest principiu al separatiunii, al deosebirii in infatisare. Pavel scria: „Nu va invata chiar si firea ca este rusine pentru un barbat sa poarte parul lung, pe cand, pentru o femeie, este o podoaba sa poarte parul lung” (1 Cor. 11, 14.15).

Acum, noi suntem gata sa facem unele observatii cu privire la scena sociala moderna si care poate explica de ce vedem noi ridicarea alarmanta a homosexualitatii. Daca Dumnezeu a vazut ca estomparea identitatii sexuale poate cauza probleme, atunci trebuie sa admitem ca avem o mare problema. Vedem trei factori la lucru astazi care n-au operat niciodata mai inainte in acelasi timp in istoria mantuirii. Luati aparte, nici unul din aceste trei lucruri nu ar fi de natura sa impresioneze prea mult. Dar cand vedem efectele combinate ale infulentei lor, este infricosator chiar si numai a le contempla. Cele trei conditii contemporane sunt acestea:

1. Miscarea Feminista de Eliberare, al carei scop declarat este acela de a interschimba rolurile barbatilor si femeilor in mare parte a vietii noastre sociale, economice si religioase.
2. Revolutia modei pantalonilor, care a facut ca majoritatea femeilor sa abandoneze traditionalul stil al imbracamintei feminine.
3. Tendinta crescuta a barbatilor de a purta zorzoane, cu parul facut in stil feminin si insotita de un proces de demasculinare.

Aceasta combinatie a situatiilor amintite mai sus, este probabil, raspunzatoare pentru impingerea a mii de oameni peste linia de hotar, spre homosexualitate si spre perversiune. Multi dintre ei nu au nevoie decat de putina confuzie psihotica pentru ca cele trei miscari populare sa se arunce asupra lor.

Dr. Charles Winick, profesor de sociologie la University City din New York, este una din autoritatile de frunte care are simtamantul ca acest curent, care este la moda (en vogue) pentru interschimbarea hainelor, ne duce in final la dezastru. In cartea sa provocatoare *The New People (Oameni noi)*, el prezinta numeroase cai prin care unisex desexualizeaza poporul american. El crede ca pana si grupul de oameni de peste treizeci de ani a fost afectat in mod critic de catre schimbarile radicale din jurul lor, desi ei nu-si dau pe deplin seama cum s-a intamplat lucrul acesta.

Dr. Winick scoate in evidenta ca pana si oamenii de afaceri cumpatati si echilibrati au trecut linia spre modelul bluzelor in culori pastel si spre pantaloni. In magazine, raioanele barbatesti fac un comert activ, intens, cu bijuterii, cu ustensile de ferchezuit pentru barbati, manicule, creme pentru fata si parfumuri. Plase pentru par si ondulatii permanente sunt in mod discret etichetate cu termeni ca „aranjarea sau coafarea parului”.

In cartea sa, Dr. Winick catalogheaza cateva sute de pagini de lucruri din cultura noastra care au ajuns sa fie neutralizate. Dulcegi si, in consecinta, plictisitoare. De exemplu: Parintii dau copiilor din ce in ce mai multe nume care nu definesc sexul, ca de exemplu: Kim, Chris, Leslie, Gene, Lee si Dana. Dr. Winick crede ca stergerea deosebirilor dintre masculin si feminin duce societatea noastra in mari necazuri, pentru ca oamenii nu pot sa dea piept cu situatiile critice ale vietii pana cand ei nu sunt siguri de identitatea lor sexuala. Imbracamintea unisex ii face confuzi si creeaza serioase crize emotionale pentru multi. Sociologul Winick nu-si pune problema cum sunt definite masculinitatea si feminitatea, atata vreme cat sunt in mod clar definite. „Fiecare combinatie barbat si femeie, rol si relatii pot fi sanatoase si folositoare, cu exceptia uneia, in care rolurile sunt neclare, sterse” , scrie el in revista pentru medici *Medical Opinion and Review*.

Avand in vedere ca atat scriitorii Bibliei, cat si expertii sociologi se concentreaza asupra imbracamintei unisex ca un factor care creeaza confuzie sexuala, care trebuie sa fie atitudinea noastra personala fata de raspandirea acestei mode? Ca membri ai bisericii ramasitei, n-am fost lasati fara calauzire in aceasta problema. E.G. White comenteaza si prezinta pozitia biblica in aceste cuvinte:

„Am fost indreptata spre Deuteronomul 22,5: “Femeia sa nu poarte imbracaminte barbatesca si barbatul sa nu se imbrace cu haine femeiesti; caci oricine face lucrurile acestea este o uraciune inaintea Domnului Dumnezeului tau.” Dumnezeu nu doreste ca poporul sau sa adopte o asa-zisa reforma in imbracaminte. Este o imbracaminte indecenta, cu totul nepotrivita pentru urmasii modesti si umili ai lui Hristos. Exista o tendinta mereu crescanda ca femeile sa se imbrace si sa arate cat mai asemenea celuiilalt sex si sa-si modeleze imbracamintea dupa cea a barbatilor , inasa Dumnezeu numeste acest lucru o uraciune. “Vreau, de asemenea, ca femeile sa se roage imbracate in chip cuviincios, cu rusine si sfiata.” (1 Tim. 2,9)

Va rog sa retineti ca ea numeste „o uraciune” faptul ca femeile sa-si faca imbracamintea foarte asemanatoare cu aceea a barbatilor. Asa ca pentru noi problema numai este aceea daca hainele sunt intr-adevar ale sexului opus. Ele pot fi create numai pentru un sex, dar

sa fie facute asemenea cu cele ale sexului opus. In felul acesta, influenta poate sa impinga pe bisexuali sau pe homosexuali dincolo de linie, in tabara celor echilibrati, sanatosi.

Acum se ridica intrebarea: Unde trebuie sa fie trasa linia intre stilurile de imbracaminte barbatesti si femeiesti? Se pare ca nu este nici un dezacord in ceea ce priveste purtarea actualei sau realei imbracaminti a sexului opus. In mod clar, este interzis acest lucru. Se pare ca exista o neintelegere in ceea ce priveste gradul de asemanare care poate exista fara sa fie „o uraciune”.

Multi sunt convinsi de faptul ca tipicul sau obisnuitul costum pantalon este facut foarte mult dupa cel barbatesc. Dar daca nu este, cate mici modificari va trebui facute ca sa fie pus in categoria celor confectionate astfel? In punctul acela serva Domnului spune ca ar fi „o uraciune”. Cum gulerele la costumul pantalon se maresc si stilul hainei se indreapta mai mult si tot mai mult spre masculinizare, va fi oare posibil sa detectam unde este punctul de tranzitie de la „stil” la „uraciune”?

In fiecare luna, pe masura ce popularul costum pantalon se adapteaza usor mai mult spre unisex, femeile adventiste continua sa-si cumpere hainele din cele ale stilului care se gaseste pe piata. In cele din urma, o mica modificare le poate aseza in categoria celor „modelate foarte mult dupa cele ale barbatilor”. In armonie cu strategia zilei din urma de a te furisa si patrunde in mod treptat, Satana poate duce ramasita bisericii in tabara unisexului, asa cum i-a adus pe multi in scandalul fustelor mini. Si lucrul acesta va fi astfel facut, incat foarte putini vor recunoaste unde ii poarta pasii. Sa ne aducem aminte de cercurile (de la rochii n.tr.) mici ale sorei A? In acelasi mod inofensiv, costumul pantalon al femeilor si stilul feminist al barbatilor pot aduce slabiciune si rusine bisericii ramasitei.

Multi adventisti sinceri cred ca Spiritul Profetic trece cu vederea moda costumului pantalon. Adevarul este acela ca serva Domnului a luat o pozitie categorica impotriva acestui lucru. Ea l-a condamnat. Costumul american popular din zilele servei Domnului este descris de ea in urmatoarele cuvinte: **„Acesta consta din vesta, pantaloni si o haina ce ajunge pana pe la jumatatea distantei dintre solduri si genunchi. Eu m-am opus acestui fel de imbracaminte, conform celor aratate mie in armonie cu cele scrise in Cuvantul lui Dumnezeu.”**

In ce privinta difera aceasta imbracaminte de costumul modern cu pantalon? Ea a descris aproape exact ceea ce noi vedem ca poarta astazi marea majoritate a femeilor, cu exceptia faptului ca haina este putin mai scurta in versiunea de astazi a modei. Mai tarziu, E.G. White a descris obiectiunile fata de acea imbracaminte si care o faceau inacceptabila. Ea a vazut in viziune trei grupe de doamne care au trecut prin fata ei. Al doilea grup purta o imbracaminte pe care ea a descris-o ca fiind „costumul american”. Iata comentariul ei: „Imbracamintea celei de a doua clase sau grupe care a trecut prin fata mea era din multe puncte de vedere asa cum ar trebui sa fie. Membrile corpului erau bine imbracate. Ele erau libere de poverile pe care tiranul, moda, le-a impus celor din prima grupa sau clasa; dar a mers la cealalta extrema in a scurta imbracamintea, pana acolo incat produce dezgust, aduce primejdii oamenilor de buna credinta si distruge in mare masura propria

lor influenta. Acesta este stilul si influenta “coastumului american”, invatat si purtat de multi din cei din “Casa noastra” de la Danswille, New York. El nu ajunge nici pana la genunchi. Trebuie sa spun ca despre acest stil de imbracaminte mi-a fost aratat ca este prea scurt.

Acum tabloul ne apare in mod clar. Imbracamintea care a fost descrisa ca fiind alcatuita din „vesta (bluza), pantalon si o imbracaminte ce seamana cu o haina si care ajunge cam pana la jumatatea distantei dintre sold si genunchi” nu era acceptata pentru ca nu ajungea nici pana la genunchi. Cu alte cuvinte, se pare ca pantalonii nu faceau in realitate obiectul criticii, daca ei erau acoperiti de o imbracaminte care sa vina cel putin pana la genunchi. Aceasta, desigur, costumul pantalon nu o face. Asa ca nu avem nici un motiv sa tragem concluzia ca sora White ar aproba astazi versiunea „costumului american”, costumul pantalon. Ea a declarat in mod clar: „Mi-a fost aratat ca randuiala lui Dumnezeu a fost data peste cap si ca indemnurile Sale speciale nu au fost luate in seama de catre aceia care adopta costumul american. Am fost indreptata spre Deuteronomul 22,5.”

Este adevarat ca unele din bluzele costumului pantalon sunt in mod distinct feminine in croiala si stilul lor, in timp ce altele sunt in mod categoric masculine. Multe femei bune crestine apara purtarea tipului feminin, si altele, care sunt tot atat de consacrate, nu vad nici un lucru rau in purtarea celor cu mai multa tenta masculina. Nu este scopul acestui studiu de a trage o linie intre aceste doua tipuri de costume pantalon la moda, care sa separe ceea ce este rau de ceea ce este bun.

Nimeni, atat cat pot spune, nu va sti unde poate sa fie trasata o astfel de linie. Fiecare sora adventista trebuie sa cantareasca primejdia cuprinsa in faptul de a face primul pas care sa incurajeze tendinta unisex. Acei pasi mici pe care Satana ii foloseste ca sa prinda in cursa sunt adesea atat de inocenti, incat ei pot fi aparati cu un entuziasm neprihanit.

Este intr-adevar dificil sa dezbati argumentul ca moda costumului pantalon este mai modesta decat multe curente ale stilului de imbracaminte. Dar in lumina cunostintei noastre despre „modus operandi” al lui Satana, cum si a lectiei din parabola graului si a neghinei, noi ar trebui sa ne intrebam: Unde ne va conduce? Va fi oare un pas mai aproape de “uraciunea” la care facea referire E.G. White? Si va incuraja ea pe sora B. Sa-si faca costumul pantalon numai putin mai barbatesc? Si ce putem spune despre sora C. care va merge mai departe? – si ele, impreuna cu alte doamne care le poarta, toate la un loc, protestand ca nu poarta nicidecum imbracaminte barbatesca.

Note

1. E.G.White, *Marturii*, vol. 1, ed. 1997, p. 471
2. E.G.White, *Idem*, p. 465.
3. E.G.White, *Present Truth and Review and Herald Articles*, vol. 1, p. 73.
4. E.G.White, *Marturii*, vol. 1, ed. 1997, p. 471.

Farduri si Bijuterii

Una dintre cele mai frecvente si mai gresite plangeri pe care oamenii le ridica impotriva religiei este aceea ca ea este prea restrictiva. In acest veac, in care totul este permis, cand se pare ca accentul se pune pe lozinca „fa-ti lucrul tau” , s-a dezvoltat o atitudine irationala fata de vointa proprie. Aceasta atitudine a patruns chiar si in religie. Membrii comunitatii si nemembrii deopotriwa pot sa alerge dupa acelasi lucru; o religie care nu se amesteca in drepturile si libertatea personala. Suspiciunea se ridica imediat impotriva oricarei doctrine care cere sa „renunti” la ceva.

In timp ce acest spirit liberal creste tot mai puternic, multi membri ai bisericii au devenit din ce in ce mai critici fata de inaltele standarde spirituale sustinute de biserica. In mod clar, stanjeniti de prapastia ce se largeste dintre biserica si lume si nedorind sa infrunte stigmatul social de a fi o minoritate „deosebita, aparte”, acesti membri au cautat sa-si justifice compromisul facut in domeniul standardelor crestine. Ei argumenteaza adesea ca biserica este ingusta si legalista si ca multi oameni minunati sunt descurajati in a se alatura bisericii din cauza acestei „arbitrare impuneri de reguli”.

Daca aceste critici sunt juste, atunci cu siguranta ca trebuie facute unele schimbari de baza in doctrina bisericii. Daca ele nu sunt juste, atunci avem o disperata nevoie sa cunoastem, sa stim cum sa prezentam standardele comportamentului crestin in cadrul cel real, adevarat al Bibliei. Cu alte cuvinte, trebuie sa stabilim in mod definitiv daca aceste reguli au fost facute si date de Dumnezeu sau de biserica. Trebuie sa aflam, de asemenea, daca ele sunt in mod arbitrar prohibitive, interzise sau sunt randuieli pline de iubirea lui Dumnezeu pentru fericirea noastra.

In contrast cu revolta populara impotriva oricarei legi absolute in ceea ce priveste comportarea individului, noi trebuie sa luam in considerare faptele, actiunile, intamplarile pe care le gasim in Biblie despre viata crestinului in general si cea morala in particular. Cat de compatibile sunt aceste cerinte moderne de libertate personala cu standardele Cuvantului lui Dumnezeu? Sa presupunem ca adevarata pozitie biblica poate fi prezentata cu toata dragostea si puterea de convingere a unui inger din cer. Va fi acel adevar usor de primit de toti?

Sa vedem cum stau lucrurile. Calea spre viata vesnica nu este moale, o cale usoara, presarata cu flori. Domnul Isus a subliniat acest lucru in multe texte, astfel incat noi sa nu fim orbi cu privire la lucrul acesta. El a spus: „Dar stramta este poarta, ingusta este calea care duce la viata si putini sunt cei ce o afla” (Mat. 7,14). Unul dintre primele principii pentru a fi crestin este lepadarea de sine. Domnul Hristos a tinut sa spuna: „Daca voieste

cineva sa vina dupa Mine, sa se lepede de sine, sa-si ia crucea in fiecare zi si sa Ma urmeze” (Luca 9,23). A fi crestin inseamna sa dai pe fata o consacrare deplina. Parabola Domnului Hristos despre margaritarul de mare pret si negustor descopera faptul ca noi trebuie sa fim dispusi sa investim tot ceea ce avem pentru a obtine acel extraordinar premiu al vietii vesnice. Daca ingaduim unui singur lucru sau unei singure persoane sa intervina intre noi si a face voia Domnului Hristos, atunci nu putem fi mantuiti.

Suntem noi oare vinovati de scaderea pretului uceniciei, astfel incat oamenii sa nu simta ca drumul, calea este prea ingusta si restrictiva? Domnul Isus a spus: „Tot asa, oricine dintre voi, care nu se leapada de tot ce are, nu poate fi ucenicul meu” (Luca 14,33). Domnul i-a spus tanarului bogat ca-i mai lipseste un singur lucru in pregatirea sa pentru cer, dar el n-a fost dispus sa faca acel singur lucru. El trebuia sa renunte la averea sa pentru a fi mantuit, dar nu a fost dispus sa faca acest lucru. Iubea altceva mai mult decat il iubea pe Domnul si a plecat intristat si pierdut. Pozitia Domnului Hristos era asa de categorica in privinta aceasta, incat El chiar a spus: „Cine iubeste pe tata, ori pe mama, mai mult decat pe Mine, nu este vrednic de Mine; cine iubeste pe fiu ori pe fiica mai mult decat pe Mine, nu este vrednic de Mine” (Mat. 10,37).

Acum, cred ca noi trebuie sa cercetam pentru a gasi calea cea mai blanda, cea mai plina de tact si de iubire pentru a prezenta barbatilor si femeilor cerintele Domnului Hristos. Dar eu cred, de asemenea, ca are putina importanta modul in care le prezentam daca persoanele in cauza nu au nici un fel de dragoste pentru Domnul Isus. Greseala nu sta in mesaj; unele greseli apartin pastorilor in modul in care ei il prezinta, dar mare parte a greselii sta in atitudinea crestinilor care ridica plangeri si care au sentimente rebele fata de adevar pentru ca el cere o masura de lepadare de sine.

Sa ilustrez cum simtamintele personale si atitudinea fac totul in acesta lume. Casatoria este cea mai restrictiva experienta pe care orice fiinta omeneasca si-o asuma in mod liber in aceasta lume, in afara sau cu exceptia supunerii sau consacrarii sale spirituale Domnului Hristos. Barbatul fagaduieste sa renunte la multe din practicile si atasamentele lui din trecut. El supune libertatea sa de a curta si alte fete si in mod solemn se leaga de acea singura persoana si numai una pentru tot restul vietii sale. Mireasa, de asemenea, isi ia angajamente restrictive asemanatoare si este de acord sa dea uitarii pe toti ceilalti in atasamentul ei fata de barbatul de langa ea. Legamantul casatoriei este, fara indoiala, unul dintre cele mai inguste, cele mai rigide angajamente pe care orice fiinta omeneasca le poate face in timpul vietii sale. Daca restrictiile si randuielile sunt cauza unei mizerii ce exista, atunci casatoria trebuie sa fie cea mai mizerabila si experienta cea mai nefericita pentru toti cei implicati in ea. Dar lucrurile nu stau astfel. Casatoria este evenimentul cel mai fericit. De ce? De ce este mireasa asa de radioasa atunci cand sta sa-si declare legamantul si angajamentul vietii sale pe care o inchina mirelui? Cum poate barbatul sa fie atat de fericit cand rosteste fagaduinta care-i va inhiba activitatile pentru tot restul vietii sale? Raspunsul este simplu. Ei se iubesc. Sunt atitudinea si sentimentele lor reciproce, ce fac ca restrictiile sa fie acceptate cu bucurie.

Ati auzit vreodata vreo mireasa plangandu-se dupa nunta? Probabil ca nimeni n-a auzit-o spunand cu amaraciune: „Acum nu mai pot sa ma intalnesc cu Jim sau Andy. Nu este

drept. Statul ma forteaza sa fiu credincioasa sotului meu. Aceasta institutie a casatoriei este foarte restrictiva.” Nu, n-ati auzit vreodata acest lucru. Si nici n-ati auzit vreodata pe noul sot plangandu-se de faptul ca este obligat acum sa cheltuiasca o parte din salariu pentru intretinerea sotiei sale. Este adevarat ca legea cere ca el sa faca lucrul acesta sub pedeapsa intemnitarii, dar el nici nu este constient de aceasta lege. Legea statului este gata sa o condamne pe mireasa – deci pe sotie – daca ea comite adulter, dar ea nici nu se gandeste la o astfel de lege. Ei se iubesc, si dragostea schimba totul. Ei nu isi sunt credinciosi de teama pedepsei. Sunt credinciosi pentru ca doresc sa placa persoanei pe care o iubesc atat de mult.

Cei mai nenorociti barbati si femei din lume sunt aceia care sunt casatoriti, dar nu se mai iubesc unul pe altul. Acolo, literalmente, este iadul pe pamant. Ei se necajesc si se plang de restrictiile care le-au fost impuse. Tot la fel, cei mai nefericiti membri ai bisericii din toata lumea sunt aceia care sunt casatoriti cu Hristos prin botez si totusi nu-L iubesc. Adesea, ei blameaza biserica si pe cei ce-i invata pentru ca le-a impus religia lor ingusta si restrictiva.

Dar oare religia si pastorii lor sunt cei vinovati? Trist este faptul ca unii ca acestia n-au intrat niciodata intr-o relatie personala de iubire, care este piatra de temelie a adevaratei religii. Multi dintre ei au invatat bine textele cand au urmat cursul biblic si sunt capabili sa explice ordinea evenimentelor din zilele din urma, dar ei n-au o legatura personala cu Domnul Isus Hristos. Undeva, si poate ca pretutindeni de-a lungul indoctrinarii lor, ei n-au fost invatati sau n-au ales sa primeasca adevarata baza a religiei inimii. Ea nu costa dintr-un set de reguli sau o lista de doctrine, ci o profunda si personala implicare intr-o legatura de dragoste cu omul Isus Hristos.

Dificultatea cu milioanele de crestini este motivul pentru care sunt membri ai bisericii. Ei au o religie care sa-i scape de foc. Ei fac anumite lucruri numai pentru ca se tem de focul de la sfarsitul drumului. Ii slujesc lui Dumnezeu de teama, pentru ca ei tremura la gandul de a fi aruncati in lacul focului. Nu este de mirare ca acestia au niste fete lungi si mizerabile. Ce pervertire a adevarului! Crestinii trebuie sa fie cei mai fericiti oameni de pe pamant – mai fericiti chiar decat cei proaspat casatoriti atunci cand pleaca din adunare dupa ceremonia casatoriei. Crestinii trebuie sa-L iubeasca pe Domnul chiar mai mult decat isi iubeste sotul sotia.

Crezi oare ca un camin poate sa fie fericit daca sotia prepara in fiecare zi mancarea favorita a sotului numai pentru faptul ca-i este teama ca nu cumva el sa divorteze de ea? Legaturile se vor prabusi in astfel de conditii. Ea prepara mancarea pentru faptul ca isi iubeste sotul si doreste sa-i fie pe plac. Cand se apropie ziua de nastere a sotiei, un sot crestin iubitor este atent si ia seama, ca sa inteleaga ce anume si-ar dori sotia sa aiba cu ocazia aceea. Si, de obicei, nu este nevoie ca ea sa il atentioneze ca sa-l faca sa inteleaga ce anume si-ar dori. El ii cumpara cu bucurie darul pentru ca o iubeste si doreste sa se faca placut. Tot la fel crestinii vor cerceta zilnic Biblia, pentru a descoperi caile de a placea lui Dumnezeu. El va privi mereu dupa semne si indicatii despre felul in care sa placa Celui pe care il iubeste mai presus de orice. In versiunea Bibliei „Twentieth Century” citim aceste cuvinte: „Totdeauna cautati sa aflati ce este placut Domnului” (Ef.

5,10). Ce moto potrivit pentru fiecare crestin! Intr-adevar, aceasta este suprema dorinta a acelor care il iubesc in mod sincer pe Domnul. Nu este de mirare ca Domnul Hristos a concretizat in aceste cuvinte cele cuprinse pe prima tabla a Legii: „Sa iubesti pe Domnul, Dumnezeul tau, cu toata inima ta, cu tot sufletul tau si cu tot cugetul tau. Aceasta este cea dintai si cea mai mare porunca. “ (Mat. 23, 27.28)

Adevaratul motiv pentru care unii crestini murmura si se plang de reguli si strictete este acela ca nu au decat atata religie cat sa-i faca nenorociti. Scopul „existentei” lor crestine este bazat pe lupta continua de a trai conform regulilor – un efort de a tine Legea. Acum, desigur ca nu este cu nimic mai gresit in a asculta de poruncile lui Dumnezeu, asa cum este pentru un sot sa asculte de legea statului, care cere sa aiba grija de sotia lui. Dar daca cerinta legii este singurul motiv de a o asculta, atunci in mod sigur ceva este in neregula cu acel crestin si respectiv cu sotul. Dragostea elibereaza de povara legalismului si face sa devina o placere ceea ce putea fi o povara si o constrangere.

O mama cu trei copii avea o lupta teribila cu ei, incercand sa le impuna legile unei bune ingrijiri si curatenii. Asemenea majoritatii copiilor, si acestia trei se opuneau regulilor si nu voiau sa-si spele urechile, sa-si pieptene parul si sa-si lustruiasca incaltamintea. Era o batalie zilnica, pe care mama o castiga numai datorita bratului cel lung al autoritatii si fortei. Dar, intr-o zi, baiatul cel mai mare, in anii adolescentei sale, a iesit din camera sa aratand impecabil de curat – era un model. Fiecare fir de par parea ca este la locul lui si pantofii straluceau la perfectie. Mama era sa lesine. Abia stapanindu-si surpriza si placerea, in mod intelept, s-a hotarat sa astepte si sa vegheze pentru a avea un raspuns la aceasta schimbare a lucrurilor. Solutia acestei nedumeriri nu a intarziat sa vina. Chiar a doua zi, mama a aflat ca nu departe de blocul unde locuia s-a mutat de curand o noua familie – iar in familia aceea era o fata. Poate ca fata nu l-a vazut pe Johnny, dar el o vazuse deja, si acest lucru l-a afectat profund. Nu putem spune ca dragostea a fost aceea care i-a schimbat atitudinea fata de legile unei bune curatenii, dar in mod categoric nu mai era nici teama de porunca mamei.

Realitatea este aceea ca viata crestina nu este alcatuita numai din „da” si „nu” , din „fa aceasta” si „nu fa aceea”. Sunt si restrictii, in mod sigur, in aceasta casatorie spirituala, asa cum este si in casatoria fizica. Dar restrictiile acelea sunt impuse dr dragostea care cauta intotdeauna sa placa celui ce constituie obiectul dragostei sale. Acei crestini care il iubesc pe Domnul Hristos sunt vioi, dand o marturie stralucita despre faptul ca aceasta este calea adevaratei fericiri. Din nefericire, exista multi membri ai bisericii care indura ingrozitor ceea ce ar trebui sa fie o binecuvantata bucurie. Ei sunt amarati, chinuti, plangandu-se de faptul ca nu pot sa manance ce le place si nu pot sa se imbrace cum ar dori. Ei invinuesc biserica pentru ca sunt „fortati” sa renunte la atat de multe lucruri. Religia lor seamana mai mult cu un om care are dureri de cap. El nu doreste sa-si taie capul, dar, pastrandu-l, acesta ii produce dureri. Atitudinea lor lipsita de bucurie pare sa ne spuna ca religia este produsul unor comitete de pastori mohorati, tristi, care sunt gata sa includa in religia lor toate regulile prohibitive, interzise care pot sa faca nefericiti pe barbati si femei, pe tineri.

Dar este oare adevarat acest lucru? Ce putem spune despre principiile spirituale care formeaza doctrina pe care o numim standardul crestin? Este oare o lege arbitrara a bisericii care glasuieste ca nu trebuie sa mergi la teatru? Este oare hotararea lui Dumnezeu sau a omului aceea ca dansul este nepotrivit pentru un crestin? Ce putem spune despre farduri si despre bijuterii – este oare folosirea lor placuta sau neplacuta lui Dumnezeu? Adevarul este acela ca fiecare punct din doctrina si credinta noastra trebuie sa se bazeze sanatos pe principiul de a face voia lui Dumnezeu, asa cum este ea descoperita in Biblie. Iubirea fata de El va provoca intotdeauna intrebarea: „Cum pot totdeauna sa incerc sa aflu ce anume Ii place cel mai mult lui Dumnezeu?”

Raspunsul la aceasta intrebare se afla in zeci de texte biblice, care ne dau indicatii si ne transmit semnale clare cu privire la modul in care sa-I fim mai degraba placuti Lui decat noua. Aceasta este singura intrebare reala si relevanta cu privire la orice activitate si practica. Ce gandeste oare Dumnezeu despre lucrul acesta? N-ar nici o importanta ce gandeste pastorul acesta sau acela sau ce crede biserica aceasta sau aceea despre acest lucru. Marea si atotimportanta intrebare este aceasta: Este placut sau neplacut acest lucru lui Dumnezeu? Daca gasim texte care ne arata ca Dumnezeu nu aproba, atunci orice discutie trebuie sa inceteze cu privire la adevaratul crestinism. Il iubim prea mult ca sa riscam sa-I fim neplacuti. Placerea noastra trebuie sa fie in a gasi si in a aduce la indeplinire acele lucruri care plac Celui pe care Il iubim si de a elimina din viata noastra acele lucruri care nu-I plac.

Cand oamenii se iubesc nu au nevoie sa se ameninte unul pe altul sau sa-si dea ultimatumuri. Ei cerceteaza mereu cai si mijloace pentru a-si manifesta iubirea si de a fi pe plac unul altuia. Aceia care implinesc prima si marea porunca a Domnului Hristos nu vor simti ca fiind o povara faptul de a asculta de El. Dumnezeu cauta pe aceia care vor fi sensibili la cea mai slaba indicatie a voii Sale. Lui nu-I plac cei care trebuie sa fie totdeauna imbolditi, impinsi in rand de teama pedepsei. Dumnezeu spune: „Eu – zice Domnul te voi invata si-ti voi arata calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfatui si voi avea privirea indreptata asupra ta. Nu fiti ca un cal sau un catar fara pricepere, pe care-i strunesti cu un frau si o zabala cu care-i legi, ca sa nu se apropie de tine” (Ps. 32,8.9).

Multi crestini sunt urmasi ai Domnului Hristos struniti „cu un frau si o zabala”. Ei raspund numai la amenintari si asculta de teama pedepsei. Dumnezeu spune „Doresc ca tu sa te indrepti, sa te corectezi privind la Mine”. Numai aceia care-L iubesc mai presus de orice si care sunt totdeauna atenti ca sa prinda vreun semn, un indiciu cu privire la ceea ce Ii este placut, numai aceia vor recunoaste privirea placuta a corectarii. Cercetand Biblia cu un scop – a descoperi ceea ce-I este placut – ei vor asculta imediat chiar si de cea mai slaba descoperire a voii Sale. Aceasta este esenta adevaratului crestinism – care randuieste fiecare compartiment al vietii in armonie cu vointa Lui descoperita – pentru ca Il iubeste.

Cu acest mic fundal cu privire la modul in care sa faci ca iubirea sa fie factorul ce motiveaza standardele crestine, suntem pregatiti acum sa ilustrem cum opereaza acest principiu in practica. Desi poate fi folosit oricare din standardele de „comportare” ale bisericii, sa alegem totusi unul care a ridicat multe plangeri – fardurile si bijuteriile. Multi

membri sinceri au renunțat la folosirea acestor împodobiri artificiale „pentru ca așa zice biserica”. Acesta este un motiv sârac pentru a face sau a nu face ceva în viața de creștin. Speram ca citirea acestui capitol va aduce explicații despre regulile „arbitrare” ale bisericii cu privire la acest subiect pentru a oferi posibilitatea convingerii personale bazate pe iubire și de a face ceea ce este plăcut Domnului.

În repetate rânduri, pastorii au fost confrunțați cu întrebarea: „Ce este rău în purtarea micului inel (verighetă) de nunta? Crezi oare că Dumnezeu mă va lăsa afară din cer numai pentru faptul că port această mică bijuterie? Inima mea a fost neliniștită și tulburată în multe ocazii din cauza acestei negative abordări a creștinismului. Vă rog să rețineți ceea ce implică această întrebare. Cel ce pune întrebarea caută în mod clar să știe cât de mult poate să obțină în privința aceasta, și totuși să ajungă și în cer. Atitudinea să reflecte o dorință legalistă, și anume de a face numai acele lucruri care sunt prezentate ca fiind legile divine „de a face așa sau, de nu”?

Dar acest mod de abordare este greșit, greșit! Adevăratul creștin nu va întreba: „Cât de mult pot face din aceasta... pentru a rămâne, totuși, un copil al lui Dumnezeu?” , ci mai degrabă: „Cât de mult pot face pentru a fi plăcut lui Dumnezeu, pe care îl iubesc?” Aceasta este o abordare pozitivă bazată pe principiul căutării și cunoașterii voinței lui Dumnezeu în legătura cu problema respectivă și a-L iubi suficient de mult pentru a asculta plin de fericire de voia Lui, așa cum este ea descoperită în Biblie. O dată ce această premisă este acceptată cu inimă deschisă și din iubire, rămâne numai să căutăm în Sfintele Scripturi pentru a găsi indicații despre sau în ceea ce privește voia lui Dumnezeu cu privire la folosirea fardurilor și a bijuteriilor. Acest lucru îl vom face în ceea ce urmează.

În Geneza 35,1-4, Dumnezeu i-a spus lui Iacov să-și ducă familia la Betel, unde trebuia să se înfățișeze înaintea altarului Domnului. Acesta era un loc foarte sfânt pentru Iacov – locul convertirii lui din zilele de la început ale pribegiei sale, după ce a văzut scara cerului în visul său. Dar mai înainte ca ei să fie consacrați în acel loc sfânt, Iacov le-a spus celor din casa sa: „Scoate-ți dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru” (vers.2). Adevărul este acela că familia își însușise unele din obiceiurile pagane în timpul locuirii lor printre ei. Erau unele obiecte care trebuia să fie puse deoparte mai înainte de a merge la altar, deoarece erau obiecte pagane. Să reținem că în versetul 4 ni se spune care erau aceste obiecte: „Ei i-au dat lui Iacov toți dumnezeii străini care erau în mainile lor și cerceii pe care-i purtau în urechi. Iacov i-a îngropat în pământ sub stejarul de lângă Sihem.” În Judecători 8,24, suntem asigurați de faptul că cerceii sau „verigile de aur” erau purtate de ismaeliti. Contextul implică foarte mult faptul că ei purtau ornamente ca un semn al apostaziei de la adevăratul Dumnezeu. Capitolul 34 din Geneza descoperă faptul că fiii lui Iacov au savărsit unele păcate grele și Iacov a venit înaintea lui Dumnezeu pentru a face o solemnă mijlocire și ispășire pentru ei și familia sa. Era un timp de cercetare a inimii și pocăință. A fost făcut totul pentru a se repara ceea ce a fost rău și a deschide astfel calea ca binecuvântările lui Dumnezeu să vină peste ei. Obiceiul purtării podoabelor pagane a fost abandonat, împreună cu dumnezeii străini. Cerceii au fost dați la o parte.

In imprejurari asemanatoare a avut loc o reforma deschisa in Exodul 32,1-6. O apostazie teribila a inceput sa se dezvolte in capitolul anterior (32), in timp ce Moise era pe munte pentru a primi Cele Zece Porunci. Un mare numar de israelitis-au inchinat la vitelul de aur, aducand asupra lor pedeapsa si nimicirea care ameninta intreaga natiune. Moise i-a chemat la pocainta in urmatoarele cuvinte: „Predati-va azi in slujba Domnului, chiar cu jertfa fiului si fratelui vostru, pentru ca binecuvantarea Lui sa vina astazi peste voi” (Ex. 32,29).

In capitolul urmat, Moise s-a dus la cortul intalnirii sa mijloceasca inaintea lui Dumnezeu pentru popor, care era inca impodobit cu podoabele pagane din ziua in care s-a dat la idolatrie si pacat. Instructiunile lui Dumnezeu date pentru reabilitarea lui Israel cuprindeau o schimbare a imbracamintei, exact la fel cum fusese si mai inainte in cazul lui Iacov si a familiei sale. Dumnezeu a zis: „Spune copiilor lui Israel: „Voi sunteti un popor incapatanat, numai o clipa daca M-as sui in mijlocul tau, te-as prapadi. Arunca-ti acum podoabele de pe tine si vei vedea ce-ti voi face. Copiii lui Israel si-au scos de pe ei podoabele si au plecat de la muntele Horeb” (Ex. 33,5.6).

Nu suntem lasati in indoiala cu privire la atitudinea lui Dumnezeu cu privire la purtarea podoabelor. Dumnezeu, care nu Se schimba, le-a spus sa-si dea jos acele lucruri si sa se prezinte pentru judecata, sa raspunda pentru apostazia lor. Este mai mult decat un interes trecator sa retinem ca aceasta interzicere a fost pusa in legatura cu intrarea lor in tara fagaduintei. Dumnezeu a spus: „Voi trimite inaintea ta un inger si voi izgoni pe Canaaniti, Amoniti, Hetiti, Fereziti, Heviti si Iebusiti. Suie-te in tara aceasta unde curge lapte si miere. Dar Eu nu Ma voi sui in mijlocul tau, ca sa nu te prapadesc pe drum, caci esti un popor incapatanat” (Ex. 33, 2.3). Este important ca li se cerea sa scoata podoabele mai inainte ca ei sa poata intra in tara fagaduita. Are lucrul acesta ceva de a face cu noi? Sigur ca da. Pavel ne asigura in 1 Corinteni 10,11 ca toate „aceste lucruri li s-au intamplat ca sa ne slujeasca drept pilde si au fost scrise pentru invatatura noastra, peste care au venit sfarsiturile veacurilor”. El a comparat experienta botezului lor in Marea Rosie din versetul 2, si in versetele 7 si 8, se refera la experienta marii apostazii a lui Israel din Exodul 32, atunci cand si-au facut vitelul de aur. Apoi el explica imediat in versetul 11 ca aceste lucruri li s-au intamplat au fost scrise pentru „invatatura noastra”. Aceasta nu inseamna ca Dumnezeu s-a ocupat de ei in apostazia lor, ca sa ne invete ceva pe noi. Porunca ce le-a fost data, de a lepada podoabele pe care le purtau mai inainte de a intra in Tara Canaanului, ni se aplica si noua mai inainte de a intra in Canaanul ceresc. In mod clar, paralela este in context.

Raportul cel mai timpuriu care ne vorbeste despre folosirea fardurilor se gaseste in 2 Regi 9,30. Multi s-au intrebat cu privire la originea expresiei „fardata” (sulemenita) ca Izabela. Raspunsul il gasim in acest text. Cornilescu ni-l reda astfel:

„Iehu a intrat in Izreel. Izabela, auzind lucrul acesta, si-a uns sprancenele, si-a impodobit capul si se uita pe fereastra.”

Traducerea engleza King James reda astfel acest text: „Cand Iehu a intrat in Izreel, Izabela a auzit lucrul acesta; si ea si-a fardat (sulemenit) fata si si-a pieptanat (coafat) parul si se uita pe fereastra” (n.tr.). Istoria acestei infame regine pagane, care a dat mortii

sute de profeti ai lui Dumnezeu, este bine cunoscuta cercetatorilor Bibliei. A trasa originea biblica a obiceiului Izabelei, lucrul acesta arunca, in mod sigur, o umbra nesfanta asupra acestei practici. Dar vom vedea imediat ca folosirea fardurilor, era o caracteristica puternica a femeilor pagane si a femeilor necredincioase din intreg raportul biblic.

Prin profetul Isaia, Dumnezeu a trimis una dintre denuntarile cele mai taioase ale purtarii bijuteriilor ce se poate gasi in Biblie. Nicaieri nu gasim o descoperire mai directa si mai neechivoca a simtamintelor sau pozitiei lui Dumnezeu fata de purtarea podoabelor. In Isaia 3,16, Dumnezeu nu vorbeste la modul general despre podoabe, ci da o lunga lista de articole specifice care erau purtate de „fiicele Sionului”. Acum, sa vedem daca lui Dumnezeu, care este acelasi ieri, astazi si in veci, Ii facea placere purtarea acestor lucruri sau podoabe. „Domnul zice: „Pentru ca fiicele Sionului sunt mandre si umbla cu gatul intins si cu priviri pofticioase, pentru ca pasesc maruntel si zornaiesc cu verigile de la picior, Domnul va plesui crestetul capului fiicelor Sionului, Domnul le va descoperi rusinea. In ziua aceea, Domnul va scoate verigile care le slujesc ca podoaba la picioare si sorisorii si lunisoarele, cerceii, bratarile si mahramele; legaturile de la cap, lantisoarele si braiele, cutiile cu mirosoare si braiele descantate; inelele si verigile de la nas” (Is. 3,16-21).

Sa ne oprim in mijlocul acestui recital si sa ne intrebam: Cum va indeparta Dumnezeu aceste lucruri? In capitolul urmator (cap. 4), citim: „Dupa ce va spala Domnul murdariile fiicelor Sionului si va curati Ierusalimul de vinovatia de sange din mijlocul lui, cu duhul judecatii si cu duhul nimicirii...” (vers. 4). Sa nu trecem cu vederea faptul ca Dumnezeu se refera la toate aceste obiecte de podoaba ca la niste murdarii. El descrie mai departe, foarte plastic, in mod grafic, pe cineva care supravietuieste lucrarii lui Dumnezeu de „spalare” a podoabelor: „In vremea aceea, Odrasla Domnului, va fi plina de maretie si slava, si rodul tarii va fi plin de stralucire si frumusetate pentru cei mantuiti ai lui Israel.” Si cel ramas in Sion, cel lasat in Ierusalim, se va numi “sfant”, oricine va fi scris printre cei vii, la Ierusalim” (Isaia 4, 2.3).

Cu accente puternice, clare, profetul da pe fata aversiunea lui Dumnezeu fata de manifestarile mandriei in purtarea de podoabe. Dupa spalarea acelor fleacuri artificiale, Dumnezeu descrie femeile ca fiind „sfinte”, „frumoase” si „atragatoare”. In realitate, El nu lauda frumusetea in acelasi fel cum facem noi. Femeile se impodobesc cu tot felul de bijuterii pentru a fi mai frumoase, dar Dumnezeu spune ca ele sunt „murdarii”. Cand totul a fost spalat, El spune ca ele erau pline de stralucire si frumusetate. Sa nu pierdeti cumva importanta extrema a acestui mare adevar. Dumnezeu foloseste cuvantul „frumos” pentru a descrie pe mireasa Sa, biserica: „Pe frumoasa si subtirica fiica a Sionului, o nimicesc!” (Ier. 6,2) (Traducerea engleza King James reda astfel acest text: „Am asemanat pe fiica Sionului cu o frumoasa si delicata femeie” – n. tr.).

Si pentru a intari aprecierea Sa cu privire la tipul mandriei in discutie, Dumnezeu face urmatoarea observatie: „Infatisarea fetei lor marturiseste impotriva lor si, ca sodomitii, isi dau pe fata nelegiuirea fara s-o ascunda. Vai de sufletul lor, caci isi pregatesc rele” (Is. 3,9). Nici o intrebare nu este ingaduit sa ramana fara raspuns in legatura cu impropria purtare a podoabelor exterioare. Fetele lor „aranjate” cu farduri erau implicate intr-un asa

grad in aceasta desertaciune, incat Dumnezeu foloseste aceasta „fardare” (machiaj) ca un exemplu al unei nerusinari sfruntate.

Este bine sa retinem in acest moment faptul ca Dumnezeu identifica inelul ca fiind o parte a „murdariilor fiicelor Sionului”. Despre ce fel de inele este vorba aici? Studentii din anul patru din Universitatile americane, ca si elevii din anul patru al scolilor secundare (din America) vor raspunde imediat: „Inelul clasei mele este sun simbol al faptului ca sunt senior. Nu-l port ca un ornament sau ca o podoaba. Dumnezeu vorbea, cu siguranta despre alte inele”. Masonii vor lua apararea inelului lor masonic aproape in aceleasi cuvinte: „Dumnezeu nu se referea la inelul meu. El nu reprezinta decat apartenenta mea la Loja Masonica”. Apoi mai sunt inele aniversare, inele de logodna si inele de casatorie – toate au o insemnatate simbolica. Deci, cat de simplu este sa se justifice cineva care poarta inel si sustine ca Dumnezeu n-a vorbit despre acel inel pe care il poarta el! Dar de unde stim noi ca Dumnezeu nu vorbeste tocmai despre inelul pe care-l purtam? N-ar fi o infumurata indrazneala sa consideram ca Dumnezeu face o exceptie in cazul inelului pe care-l purtam , numai pentru faptul ca nu vrem sa renuntam la el?

De fapt, de ce cercetam noi Biblia in legatura cu acest subiect? Nu incercam noi oare sa gasim ce-I place mai mult Domnului? Noi nu cautam cai si mijloace pentru a ocoli ce-I place Lui. Singurul nostru scop este acela de a afla voia Sa si de a o face. Noi il iubim prea mult pentru a risca sa-L suparam. De aceea, adevaratul crestin nu va folosi subterfugii in legatura cu felul inelului sau sa caute un rationament pentru mergerea lor impotriva vointei lui Dumnezeu. Dati la o parte toate inelele. Nu este oare clar ca daca un inel „simbolic” poate sa fie aparat, atunci toate inelele simbolice pot fi aparate? In nici un loc nu gasim vreun precedent biblic pentru a purta un semn material al casatoriei. Istoria inelului de casatorie este patata de adorarea pagana a soarelui si a supersitiilor papale. Nici un argument n-a fost prezentat in favoarea lui si care sa aiba vreo greutate, in comparatie cu un mare fapt, acela ca el nu este pe placul lui Dumnezeu. Un crestin firesc poate argumenta ca nu este clar ca cineva care poarta inel va fi pierdut. Dar crestinul care il iubeste pe Dumnezeu mai presus de orice, va raspunde ca pentru el este destul ca sa stie ca lucrul acesta este neplacut Prietenului si Celui pe care-L iubim.

In mod incidental, exista o multime de dovezi istorice cu privire la originea pagana a purtarii inelului de casatorie. John Henry Newman, dupa ce a parasit anglicanismul, ca mai tarziu sa devina cardinal al Bisericii Romano-Catolice, a scris urmatoarele cuvinte: „Constantin, pentru a recomanda paganilor noua religie, a transferat asupra ei podoabele exterioare cu care ei erau obisnuiti. Nu este necesar sa intram intr-un subiect pe care straduinta, harnicia scriitorilor protestanti ni l-a facut foarte familiar. Folosirea templelor si dedicarea acestora unor sfinti... tamaia... lumanarile... apa sfintita... procesiunile, inelul de casatorie, intoarcerea spre rasarit, chipurile (la o data mai tarzie), toate acestea sunt de origine pagana si sfintite prin adoptarea lor in biserica crestina.”

Profetul Ieremia, asemenea multor altor scriitori din Vechiul Testament, aduce un plus de sfat cu privire la tipul de oameni care poarta podoabe artificiale. Dumnezeu a miscat acesti oameni sfinti, ca acestia sa reprezinte biserica, in simbolistica profetica, cu o femeie. Cand poporul lui Dumnezeu apostazia, ei erau infatisati de catre profet ca o

desfranata sau o sotie necredincioasa legamantului conjugal. Astfel ca noi citim texte ca cele ce urmeaza: „Si tu, pustiito, ce vei face? Te vei imbraca in carmaz, te vei impodobi cu podoabe de aur, iti vei sulemenii ochii; dar degeaba te vei infrumuseta: ibovnicii te dispretuiesc si vor sa-ti ia viata” (Ier. 4, 30).

Prin Ezechiel, Dumnezeu simbolizeaza pe poporul Sau apostaziat, Iuda si Israel, prin doua femei desfranate Ohola si Oholiaba. Descrierea Sa cu privire la podoabele lor indraznete este pe masura comportamentului lor decazut. „Au umblat chiar dupa barbati care veneau de departe, le-au trimis soli, si iata ca ei au venit. Pentru ei te-ai scaldat tu, te-ai sulemenit la ochi si te-ai gatit cu podoabele tale” (Ez. 23,40).

Osea exprima acelasi gand atunci cand el descrie ipocrizia lui Israel. Din nou, necredinciosia a fost bine dramatizata de catre o femeie machiata. „O voi pedepsi pentru zilele cand tamaia Baalilor, cand se gatea cu veriga de nas, cu salba ei, si alerga dupa ibovnicii ei, uitand de Mine, zice Domnul” (Osea 2,13).

Din nou si din nou, Biblia leaga folosirea fardurilor si a bijuteriilor cu pacatul, apostazia si paganismul. Cand se indeparteaza de Domnul, isi pun pe ei bijuterii care, asa cum spune Isaia, „isi marturisesc sau recunosc pacatul lor”. Nu exista o lipsa de texte care sa prezinte, sa spuna pe nume adevarului, si aceasta in mod clar si fara echivoc – Marelui Dumnezeu al Cerului nu-I plac acele lucruri si le foloseste ca sa simbolizeze indepartarea de voia Sa.

Intorcandu-ne spre Noul Testament, tabloul intra intr-o si mai puternica focalizare – Ioan, in cartea Apocalipsei, descrie pe femeia in stacojiu a pacatului (simbolizand falsa biserica), ca fiind „imbracata cu purpuriu si stacojiu; era impodobita cu aur, pietre scumpe si cu margaritare. Tinea in mana un potir de aur, plin de spurcaciuni si de necuratiile curviei ei” (Apoc. 17,4).

In contrast, adevarata biserica este infatisata in Apocalipsa 12,1 ca o femeie frumoasa, invaluita in soare. Aceasta femeie este numita mireasa lui Hristos in Apocalipsa 21,9. Sa retinem ca nici o podoaba nu este purtata de mireasa lui Hristos. Aceste tipuri de sisteme adevarate si false de religii arata, de asemenea, valoarea pe care o da Dumnezeu folosirii unor podoabe artificiale.

Doua texte finale din scrierile lui Petru si Pavel vor descoperi vederile (opiniile) ferme si consecvente pe care le avea prima biserica cu privire la aceasta practica. Amandoi acesti barbati vigurosi, curajosi, au ocupat pozitii de influenta printre ucenici, si epistolele lor pline de Duhul reprezinta pozitia categorica a bisericii apostolice. Pavel scria: „Vreau, de asemenea, ca femeile sa se roage imbracate in chip cuviincios, cu rusine si cu sfiata; nu cu impletituri de par, nici cu aur, nici cu margaritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun ca sunt evlavioase” (1 Tim. 2, 9.10). Petru scrie si el foarte asemanator, cu exceptia faptului ca, in mod deosebit, el se adreseaza femeilor care au soti necredinciosi: „Tot astfel, nevestelor, fiti supuse si voi barbatilor vostri; pentru ca daca unii nu asculta Cuvantul, sa fie castigati fara cuvint, prin purtarea nevestelor lor, cand va vor vedea felul vostru de a trai: curat si cu temere. Podoaba

voastra sa nu fie podoaba din afara, care sta in impletirea parului, in purtarea de scule de aur sau in imbracarea hainelor, ci sa fie omul ascuns al inimii, in curatia nepieritoare a unui duh bland si linistit, care este de mare pret inaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3,1-4).

Aceste cuvinte ale lui Petru contin sfaturi pentru fiecare sotie crestina din biserica de astazi, si ele se ocupa cu una dintre cele mai incurcate probleme care confrunta femeile crestine, ai caror barbati nu sunt alaturi de ele in credinta. Cat de departe ar trebui sa mearga sotiile crestine in incercarea lor de a placea sotului nerenascut din nou? Pana la ce grad ar trebui sa faca ele compromis cu adevarul lui Dumnezeu in lucrurile cele mici, pentru a pastra linistea in camin si astfel sa ajute, pe cat este posibil, la castigarea sotului ei? Sfatul lui Petru este simplu si clar. Nu face nicidecum compromis cu adevarul si principiile. Chiar daca sotiei nu-i este ingaduit sa vorbeasca despre credinta ei, ea poate sa-si castige sotul prin „felul vostru de a trai curat si cu temere”.

Dar sa retinem cum se va manifesta purtarea sotiei crestine. Petru declara ca ea isi va castiga sotul mult mai repede dand la o parte podoabele exterioare. Cu siguranta, Duhul lui Dumnezeu a anticipat dilema sotiei care considera ca trebuie sa poarte verigheta pentru a face placere sotului ei, chiar daca ea stie ca lucrul acesta nu place lui Dumnezeu. Textul acesta face foarte clar faptul ca Dumnezeu trebuie sa fie pe primul loc si ca o astfel de hotarare va face, de asemenea, mai mult pentru castigarea sotului decat oricare alta comportare. Sute de evanghelisti si pastori pot da marturie ca lucrul acesta este adevarat. Femeile care in cele din urma isi castiga sotii la credinta sunt acelea care au tinut cu fermitate la standardele Cuvantului lui Dumnezeu. Cele care nu-si castiga tovarasii de viata sunt acelea care au coborat standardul in lucrurile mici pentru a fi mai asemenea cu sotul lor.

Acest lucru ar parea contradictoriu, dar rezultatele practice demonstreaza faptul acesta. Atata vreme cat sotia nu traieste pastrand toate principiile credintei sale, sotul sau va considera ca nu este un lucru chiar asa de important. El nu va fi determinat sa faca ceva care nu cere o deplina ascultare nici chiar a scumpei lui sotii crestine. Dar daca ea ia o pozitie ferma pentru a fi pe placul lui Dumnezeu, mai presus de toti ceilalti, chiar in fata sau confruntandu-se cu faptul ca atitudinea aceasta nu este pe placul lui, sotul este totusi profund impresionat de faptul ca aceasta „religie” trebuie sa fie importanta. El nu va spune probabil nimic in legatura cu propriile lui sentimente. De fapt, el poate sa manifeste o mare indignare, dar respectul si admiratia sa vor fi in taina trezite de atitudinea ferma si constienta a sotiei sale.

Vom anticipa aici argumentul prezentat de sotiile care nu sunt inclinate sa se desparta de verighetele lor. Ele spun: „Nu doresc sa renunt la verigheta, pentru ca ea spune ca sunt casatorita. Eu sunt mandra de sotul meu si vreau ca toti sa stie ca sunt casatorita. Eu cred ca familia, casatoria, este lucrul cel mai sacru.” Nimeni nu va gasi ceva rau in aceste sentimente sincere. Fiecare sotie trebuie sa-si iubeasca sotul si sa fie mandra de el. Casatoria este importanta si ea ar trebui sa doreasca mult ca fiecare sa stie ca ea este casatorita. Dar sa ne intrebam: „Nu este nimic in viata persoanei care este mai important decat casatoria? Da, este un lucru care sa fie mai important decat de a fi casatorit cu un sot sau o sotie, si acesta este faptul de a fi casatorit cu Hristos. Cerintele iubirii lui Hristos

sunt singurele cerinte care ar trebui sa aiba totdeauna prioritate asupra iubirii datorate sotului sau sotiei. In lumina coplesitoarelor dovezi ale Bibliei, am descoperit ca podoabele exterioare nu sunt pe placul Domnului Hristos. Este adevarat ca verigheta va spune tuturor ca sotia este casatorita cu sotul ei, dar ea mai spune ceva. Ea mai spune ca ea, sotia, a ales sa placa mai degraba sotului decat Domnului Hristos. Va da pe fata, de asemenea, ca ea pune pe cineva mai presus de voia lui Dumnezeu descoperita in Biblie. De aceea, atitudinea aceasta este o marturie negativa pentru lume.

Unii pot obiecta, spunand ca o astfel de concluzie este prea categorica. Unii sunt inclinati sa spuna ca „judecati si puneti la proba crestinismul meu prin lucruri mici, de mica importanta, cum este verigheta sau podoabele”. Nu, nu este cazul. Ci aici se testeaza iubirea fata de Dumnezeu, si Biblia arata clar care sunt criteriile acestui test. Acest test nu cuprinde numai pastrarea poruncilor lui Dumnezeu asa de clar descoperite, ci cuprinde, de asemenea, renuntarea la tot ceea ce descoperim ca nu este pe placul Sau. Iata dovada: „Si orice vom cere, vom capata de la El, fiindca pazim poruncile Lui si facem ce este placut inaintea Lui” (1 Ioan 3,22).

Va rog sa nu treceti cu vederea doua lucruri pe care adevaratul crestin le va face totdeauna. El va pastra cerintele directe si deschise ale lui Dumnezeu, asa cum sunt ele prezentate in Legea Sa, dar ei merg mai departe, cercetand, cautand sa stie ceea ce-I este placut. Cu alte cuvinte, ei vor asculta de sfatul care spune: „Cercetati ce este placut inaintea Domnului” (Ef. 5,10). Domnul Isus a exemplificat si a dramatizat acest principiu divin in chiar viata Sa si in invataturile Sale. El a spus: „Tatal nu m-a lasat singur, pentru ca totdeauna fac ce-I este placut” (Ioan 8,29). Poruncile „arbitrare” sunt clare chiar si unui om firesc, dar lucrurile mici care plac lui Dumnezeu sunt descoperite numai inimii iubitoare a crestinului care cerceteaza Cuvantul pentru a cunoaste voia Sa. Este un lucru solemn acela ca cei care vor fi mantuiti, la venirea Domnului sunt simbolizati prin Enoh, „care a fost mutat de pe pamant, ca sa nu vada moartea... Caci inainte de mutare primise marturia ca este placut lui Dumnezeu” (Evrei 11,5). Pavel descrie glorioasa venire a Domnului Hristos in 1 Tesaloniceni 4,16. In acelasi text, el infatiseaza invierea celor neprihaniti si luarea la cer a neprihanitilor in viata. Dar vorbind despre acei sfinti care vor fi gata pentru a fi luati la cer, Pavel spune „va indemn in Numele Domnului Isus... sa va purtati si sa fiti placuti lui Dumnezeu” (1 Tes. 4,1). Una din caracteristicile acelora care sunt rascumparati de pe pamant este dispozitia de a placea Domnului in totul.

Ascultati, daca stiti ca un lucru este placut Domnului si totusi refuzati sa-l faceti, atunci ce faceti? Cautati sa fiti pe placul altuia, care este mai presus de Domnul. Puteti spune ca „este un lucru asa de mic, un lucru mic”. Desigur, este un lucru mic, dar iubirea este intr-adevar pusa la proba prin lucrurile mici pe care noi le facem unii pentru altii. Intrebatii orice gospodina daca nu este asa. Sotul ei poate sa-i dea o masina automata de spalare de ziua ei de nastere si ea va aprecia acest lucru. Dar daca el va veni acasa in mijlocul saptamanii cu un buchet de flori si va spune: „Scumpo, lasa ca sterg eu vasele”, orice sotie va spune ca acest lucru inseamna mai mult pentru ea decat masina de spalare. De ce? Pentru ca acest lucru da mai mult pe fata adevaratele lui sentimente, fiind gata sa faca mai degraba lucrurile marunte decat pe cele mari, ce sunt asteptate mai mult sau mai putin. Lui Dumnezeu ii place cand pazim Cele Zece Porunci, dar noi ne manifestam intr-

adevar iubirea si mai mult atunci cand mergem dincolo de porunci, pentru a-I fi pe plac in lucrurile mici care sunt descoperite in Biblie.

Binele si raul n-au fost niciodata si nici nu vor fi masurate dupa cantitate. Este calitatea pacatului, si nu cantitatea lui, ceea ce constituie o mare problema pentru crestin. Biblia ne descopera faptul ca fardurile, inelele etc. sunt neplacute lui Dumnezeu. Cuvantul lui Dumnezeu nu ne spune ca o anume cantitate de farduri este ceva rau sau ca un anume tip de inel este un lucru neplacut lui Dumnezeu. Chiar si cea mai mica violare in mod deliberat a vointei descoperite a lui Dumnezeu este serioasa. Ea arata o razvratire launtrica impotriva punerii lui Dumnezeu pe primul loc. Astazi, argumentul favorit al lui Satana este urmatorul: „putin este suficient, este O.K.” Acesta a fost argumentul lipsit de ratiune al lui Lot atunci cand ingerii i-au poruncit sa fuga la munti. El a cersit permisiunea sa mearga intr-un alt oras, langa Sodoma si Gomora. Argumentul a fost: „Nu-i asa ca este mic?” (Gen. 19,20). Poti intelege de ce anume dorea el sa mearga in alt oras dupa pierderea a tot ceea ce avea in Sodoma? Si totusi, acelasi rationament este folosit si astazi de multi crestini. Ei dezbat si despica firul in patru cu privire la marimea inelelor lor sau la cantitatea de nemodestie.

Satana este incantat sa-i auda pe oameni incercand sa decida cat de mult pot sa violeze voia lui Dumnezeu. Nu uitati niciodata acest lucru, si anume ca nu gradul de deviere de la standardul Bibliei este asa de important, ci faptul ca este o deviere, aceasta constituie adevarata problema. Marimea pasului nu este lucrul de cea mai mare importanta, ci mai degraba directia in care duce pasul.

Uneori slujitorii bisericii sunt acuzati ca fac mare caz din problema verighetii, pentru ca ei asteapta ca cel care candideaza la botez sa-l scoata din deget mai inainte de a fi botezat. Intr-adevar, experienta a dovedit ca verigheta nu este deloc o problema. Verigheta nu este decat simptomul unei probleme mult mai serioase – lipsa unei depline consacrari. Cand inima este predata si Dumnezeu este facut primul in viata, nici un convertit nu va ingadui ca un mic inel sa stea in calea unirii cu corpul lui Hristos prin botez. Cand iubirea pentru Domnul Hristos este mai puternica decat iubirea eului, a sotului sau a sotiei, atunci nimic nu va sta in cale, cu atat mai mult un mic inel de metal.

Acum, sa ne ocupam de un alt aspect al dovezii biblice cu privire la acest subiect pe care unii il considera a fi cea mai convingatoare dintre toate. Acesta raspunde obiectiunii ridicate de putini care nu sunt inca convinsi ca bijuteriile nu sunt placute lui Dumnezeu. In modul cel mai explicit, el demoleaza si ultima citadela de aparare chiar si a verighetii.

Mai inainte de a ne ocupa de discursul elocvent al lui Pavel cu privire la acest punct, sa stabilim faptul care este bine cunoscut de toti cei care sunt angajati – full time – in lucrarea de castigare de suflete. Aceia care persista in purtarea podoabelor lor, dupa ce au devenit membri ai bisericii, sunt raspunzatori pentru faptul ca pun o piatra de poticnire in calea sufletelor ce sunt interesate de adevar. Aproape orice evanghelist sau pastor poate sa-ti franga inima cu istorisiri despre barbati si femei care au renuntat chiar cand erau gata sa se boteze din cauza nestatorniciei catorva membrii ai bisericii. Dupa ce au invatat tot adevarul biblic despre standardele crestine, acesti candidati la botez sunt socati vazand

membri ai bisericii si uneori chiar slujbasi ai bisericii purtand inele (verighete) sau alte podoabe. Multi dau inapoi si refuza sa se alature bisericii.

Unul este legat de aceasta problema si spune: „Ei bine, ei nu trebuie sa priveasca atat de mult la oameni. Ei trebuie sa accepte adevarul pentru ca este adevar.” Aceasta observatie este buna si adevarata, dar nu uitati ca noi ne ocupam de suflete care cauta fisuri in jurul soliiilor nepopulare ale Bibliei. Este lucrarea noastra aceea de a inchide cu rabdare orice fisura si sa facem fata oricarui argument, astfel incat ei sa se supuna, in deplina ascultare. Faptul este acela ca acesti oameni au dreptul sa astepte ca biserica sa practice ceea ce predica. Cativa membrii neconsecventi pot sa zadarniceasca luni de rugaciune si studii si de pregatire a candidatilor din partea pastorului. Nu este drept ca cineva sa fie o piatra de poticnire pentru o alta persoana.

Pavel scrie cea mai solemnă avertizare si o trimite acelor care vor descuraja chiar si un singur suflet in cresterea lui crestina: „Sa nu ne mai judecam dar unii pe altii. Ci mai bine judecati sa nu faceti nimic, care sa fie pentru fratele vostru o piatra de poticnire sau un prilej de pacatuire” (Rom. 14,13). Isus vorbeste de acelasi subiect, cu exceptia faptului ca El descrie enormitatea faptului de a face ca un copil sa se poticneasca. Poate ca cuvintele Sale vor avea o mai mare insemnatate pentru noi, daca le citim avand in minte lectiunea Scolii de Sabat a copiilor, pentru instructori. „Dar pentru oricine va face sa pacatuiasca pe unul din acesti micuti, care cred in Mine, ar fi mai de folos sa i se atarne de gat o piatra mare de moara si sa fie inecat in adancul marii” (Mat. 18,6). Intr-adevar, cuvinte serioase. Dar nu mai serioase decat ofensa pe care o descrie – inselarea, ducerea pe cai gresite a copiilor care privesc la profesori ca la niste exemple. Cat de adesea tinerele fete au pus sub semnul intrebarii standardele Bibliei in legatura cu inelele (verighetele), dupa ce au vazut o verigheta pe degetul profesorului favorit.

Intr-o anume comunitate, o instructoare de la grupa de copii de varsta gradinitei, care purta o verigheta, a fost idolatrizata de o fetita din grupa ei. In timpul serviciului divin, copilului i se permitea adesea sa stea cu instructoarea sa si cu sotul ei. Pentru ca nu aveau copii, acest cuplu era incantat sa aiba acest copil binecrescut cu ei. Ea, de obicei, se juca cu lucrurile din geanta instructoarei, dar, fiind de o natura mai afectiva, ea se prindea de mana instructoarei mai tot timpul. Intr-un Sabat, in timpul predicii, femeia a privit in jos la fetita si a observat ca aceasta i-a scos verigheta de pe deget si a pus-o pe degetul ei. Cumva tulburata, ea si-a recuperat verigheta si a pus-o inapoi, pe deget.

Saptamana dupa saptamana, spre marea ei mahnire, ea a observat cat de obsedata parea sa fie fetita de verigheta. Ea mangaia si dezmiarda verigheta si adesea incerca sa o scoata discret, asa incat sa o poata strecura pe degetele ei copilaresti. Fascinatia crescanda a fetitei pentru cerculețul de aur a devenit o preocupare mereu crescanda a instructoarei. Cunoscand invaturile Bibliei cu privire la podoabe, constiinta ei n-a mai fost linistita din momentul in care a inceput sa poarte verigheta. Acum nu se mai putea bucura de serviciul divin, cautand sa abata atentia desarta a fetitei de la obiectul de impodobire.

In cele din urma, nu a mai putut rabda. Cu o profunda convingere ca ea constituie o piatra de poticnire in calea copilei, si-a scos verigheta ca sa n-o mai puna niciodata pe deget.

Mai tarziu, a relatat experienta pastorului sau si a descris simtamintele de vinovatie care au tulburat-o pentru ca a asezat o ispita inaintea copilei nevinovate.

„Dar nu vad nimic rau in purtarea verighetelor, a inelelor. De ce sa fiu ipocrit si sa le scot numai pentru a impresiona pe cineva?” Aceasta este o intrebare la care Pavel raspunde cu un efect devastator in 1 Corinteni 8, 1-13. Intregul capitol se ocupa cu mancarea oferita idolilor. Biserica primara a fost in mod serios impartita pe aceasta problema. Crestinii dintre neamuri care au venit din paganism au crezut ca este rau sa mananci o astfel de carne. Ei isi aminteau de faptul ca aduceau hrana ca jertfa idolilor. La gandul ca acum erau crestini, ei aveau sentimentul ca intr-un fel mai dovedeau inca supunere si adorare idolilor daca mancau din hrana inchinata lor. Pe de alta parte, iudeii crestini care au venit in biserica din iudaism considerau ca mancarea era in mod desavarsit buna de mancat. Deoarece carnea nu era „necurata” si intrucat se vindea impreuna cu cealalta carne la piata, crestinii dintre iudei o cumparau fara sa-si faca probleme de constiinta.

Controversa a devenit atat de mare intre cele doua grupari, incat apostolul Pavel a trebuit sa se ocupe de ea considerabil de mult in 1 Corinteni 8. Sa retinem hotararea lui in aceasta problema: „Deci, cat despre mancarea lucrurilor jertfite idolilor, stim ca in lume un idol este tot una cu nimic si ca nu este decat un singur Dumnezeu... Dar nu toti au cunoscut aceasta. Ci unii, fiind obisnuiti pana acum cu idolul, mananca un lucru ca fiind jertfit unui idol; si cugetul lor, care este slab, este intinat... Luati seama insa ca nu cumva aceasta slobozenie a voastra sa ajunga o piatra de poticnire pentru cei slabi. Caci daca te vede cineva pe tine, care ai cunoscut, ca sezi la masa intr-un templu de idoli, cugetul lui, care este slab, nu-l va impinge pe el sa manance din lucrurile jertfite idolilor? Si astfel, el, care este slab, va pieri din pricina acestei cunostinte a ta; el, fratele, pentru care a murit Hristos. Daca pacatuiti astfel impotriva fratilor si le raniti cugetul lor slab, pacatuiti impotriva lui Hristos” (1 Cor. 8, 4-12).

Aceste versete extraordinare, cu focalizarea lor spirituala asupra iubirii altora, se aplica cu o si mai mare forta acelor din biserica ce se simt liberi sa poarte inele. Aplicarea aceasta este mai puternica pentru ca podoabele sunt condamnate de Dumnezeu, pe cand carnea oferita idolilor nu era condamnata. Pavel spune, de asemenea, ca era pacat sa mananci o astfel de hrana pentru ca era o piatra de poticnire, o piedica pentru altcineva. Deoarece inelele au fost in acelasi fel pietre de poticnire, pentru alti crestini, nu putem sa nu tragem concluzia ca o astfel de ofensa este, de asemenea, „pacat impotriva Domnului Hristos”.

Acest lucru ne aduce inapoi la tema centrala a acestei mici carti – iubirea. Daca privim la standardele crestine din perspectiva iubirii si de a fi placuti lui Dumnezeu sau a iubirii fata de aproapele nostru, rezultatul este acelasi. Intreaga idee este aceea de a pune eul pe cel din urma loc. O religie bazata pe o astfel de iubire nu va fi satisfacuta numai prin implinirea literei Celor Zece Porunci, ci va cerceta Cuvantul lui Dumnezeu zilnic pentru a gasi indicatiile ale vointei Sale. Asa cum ne reaminteste Ioan: „Fiindca pazim poruncile Lui si facem ce este placut inaintea Lui” (1 Ioan 3,22).

Pot sa pun o intrebare cu privire la ceea ce ati citit la punctul acesta? A ridicat oare vreo indoiala cu privire la purtarea podoabelor? Dovada acestor texte raspandite in toata Biblia sugereaza oare ca practica aceasta este deschisa punerii ei sub semnul intrebării? Un cuplu a spus: „Noi nu suntem convinsi inca de faptul ca Dumnezeu ne va condamna sa ramanem in afara Cerului numai pentru purtarea unei bijuterii”. I-am intreat: „Chiar daca n-aveti sentimentul ca veti fi pierduti purtand-o, aceste destul de multe texte ridica cel putin vreo intrebare in legatura cu faptul daca aceasta practica intruneste deplina aprobare a lui Dumnezeu?” „O, desigur” , au spus ei, „nu putem spune ca aceasta problema nu este putin neclara”. A doua intrebare a fost atunci: „Ganditi oare ca exista o sansa de 10% ca purtarea verighetii sa fie un lucru neplacut lui Dumnezeu?” Dupa un moment de gandire, amandoi au fost de acord ca exista o destul de mare sansa ca purtarea verighetii sa ridice probleme. Apoi le-am pus aceasta intrebare: „Avand in vedere ca sunteti inaintea botuzului si a unei depline consacrarii a vietii Domnului Isus Hristos, doriti sa va asumati riscul de 10% de a nu fi pe placul Domnului, care si-a dat viata pentru voi?”

Incet, ei s-au asezat si au inceput sa-si scoata inelele. „Nu” , a spus sotul, „nu dorim sa ne asumam nici cel mai mic risc de a nu fi pe placul Lui. Noi vrem sa mergem in totul cu Isus. Deoarece exista o indoiala, dorim sa-I dam Lui beneficiul acestei indoieli.”

Nu vreau sa spun ca acest fel de predare este usor. Isus a spus: „Daca voieste cineva sa vina dupa Mine, sa se lepede de sine, sa-si ia crucea in fiecare zi si sa Ma urmeze” (Luca 9,23). Spunand „Nu” eului, acesta este lucrul despre care vorbeste Domnul. El spune ca fiecare va trebui sa se lupte cu ceva la care eul nu vrea sa renunte. Persoana care vine la Domnul Hristos si invata caile Sale va trebui sa se lepede de sine sau sa spuna „Nu” la ceva ce intreaiga fire se lupta sa retina. Aceasta inseamna lepadare de sine. Unii pierd testul din cauza unui lucru, altii datorita unui cu totul alt lucru. Am vazut pe unii care n-au putut sa se lepede de sine din cauza banilor. A asculta pe Dumnezeu poate sa puna in primejdie slujba sau sa scada salariile si ei nu sunt dispusi sa zica nu iubirii de bani. Altii trebuie sa renunte la prieteni pentru a putea merge tot drumul urmandu-L pe Isus si ei nu sunt dispusi sa se lepede de sine, renuntand la prieteni. Apetitul a stat in calea multora care n-au fost dispusi sa se lepede de sine, sa se lepede de alcool, tutun sau mancare necurata, asa cum cere Biblia. Cativa au dat gres, au cazut la testul ce viza vanitatea si mandria. Ei nu au fost binevoitori sa se lepede de sine si sa renunte la nemasurata mandrie a imbracamintei.

Este totdeauna interesant sa vezi cum adevarul ii alege pe oameni dintre cei ce iau parte la o lucrare evanghelistica. Nimeni nu se va preda, nu va raspunde pana cand nu prezentam cerintele lui Dumnezeu care cer o schimbare a vietii si a practicilor vietii. Daca nu predicam despre toate adevarurile si sfaturile lui Dumnezeu, majoritatea ascultatorilor vor raspunde cu bucurie invitatiei. Lupta incepe atunci cand adevarul provoaca atitudinea de satisfacere a ceea ce-i este placut eului. Testul Sabatului, al zecimii si al dietei, toate acestea tintesc un anume element al naturii firesti a eului. Multi dau gres, cad la test in fiecare din aceste puncte. Destul de straniu, cea mai mare batalie se pare ca are loc atunci cand Dumnezeu van atinge domeniul mandriei personale.

Desertaciunea este profunda si patrunzatoare. Iubirea de sine are mii de fete si se prezinta pe multe si subtile cai.

Sa notam faptul ca undeva, de-a lungul liniei fiecarui suflet, diavolul va folosi eul pentru a lua o ultima si disperata pozitie impotriva voiei lui Dumnezeu. Numai aceia care Il iubesc pe Domnul Hristos cu toata inima lor, cu tot sufletul si cu toata puterea mintii lor vor fi in stare sau vor fi dispusi sa I se predea 100% in tot ceea ce cere El. Cei mai fericiti oameni din lume sunt aceia care nu ingaduie nici unui lucru sa stea in calea hotararii lor de a fi pe placul lui Dumnezeu in orice lucru.

S-a amintit deja faptul ca acei crestini care traiesc pentru a placea Domnului sunt oamenii cei mai fericiti din lume. Domnul Isus a spus: „Daca paziti poruncile Mele, veti ramane in dragostea Mea, dupa cum si Eu am pazit poruncile Tatalui Meu si raman in dragostea Lui. V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea sa ramana in voi si bucuria voastra sa fie deplina” (Ioan 15,10.11). Nu este de mirare deci ca acei crestini pe deplin consacratii se recunosc imediat. Exista o stralucire sfanta si o bucurie plina de seninatate ce izvoraste dinauntru si care transforma chiar si infatisarea. Desi au dat la o parte podoabele lumii, ei s-au imbracat cu podoabele Spiritului, care ii identifica imediat. Unele femei ai simtamantul ca sunt goale dupa ce si-au lepadat bijuteriile, dar foarte curand recunosc ca Dumnezeu a inlocuit ceea ce era artificial cu ceea ce este real. David a scris: „Cand iti intorci privirile spre El, te luminezi de bucurie si nu ti se umple fata de rusine” (Ps. 34,5).

Aceasta „noua infatisare” a crestinului nascut din nou a uimit lumea. Caci, pentru orice lucru rau la care se renunta, copii lui Dumnezeu primesc in schimb ceva spiritual. Asa cum spune Pavel: „Sa ne dezbracam dar de faptele intunericii si sa ne imbracam cu armele luminii” (Rom. 13,12). Si va rog sa retinem cat de dramatica poate sa fie aceasta schimbare, atunci cand cuprinde imbracamintea si podoabele unei persoane. Mireasa lui Hristos primeste o atentie deosebita. Isaia pune in contrast haina de nunta an poporului lui Dumnezeu cu aceea a lumii. „Ma bucur in Domnul si sufletul meu este plin de veselie in Dumnezeul meu; caci m-a imbracat cu hainele mantuirii, m-a acoperit cu mantaua izbavirii, ca pe un mire impodobit cu o cununa imparatesca si ca o mireasa impodobita cu sculele ei” (Is. 61,10). Cand suntem casatoriti cu Hristos si luam Numele Lui, nu trebuie sa ne impodobim ca mirii si miresele din lume. Noi suntem bucurosi sa fim imbracati cu „hainele mantuirii” si cu „mantia neprihanirii” (asa cum reda traducerea englezeasca King James, ceea ce Cornilescu a tradus cu „mantia izbavirii” – n.tr.). Aceasta face ca fata sa fie luminata si prezinta noua infatisare radioasa care face ca lumea sa se minuneze.

Acestui punct vital ar trebui sa i se acorde o deosebita atentie. Fata are multe de spus despre caracterul persoanei si despre experienta ei. Cea mai puternica marturie crestina a noastra poate fi simpla marturie a stralucirii fetei noastre. Unul dintre cele mai convingatoare argumente pe care le-am auzit vreodata impotriva folosirii fardurilor se baza chiar pe acest fapt. Frances Parkinson Keyes, cunoscuta autoare catolica, a explicat de ce nu si-a „atins” niciodata de fata sau parul cu podoabe artificiale; „Un sfert de veac de viata trebuie ca a pus mult pe fata unei femei, in afara de cateva riduri si unele

nebinevenite cute in jurul barbiei. In tot acest timp, ea a facut in mod intim cunostinta cu durerea si placerea, cu bucuria si necazul, cu viata si cu moartea. Ea s-a luptat si a supravietuit, a dat gres si a avut succes. A pierdut si si-a regasit credinta. Ca rezultat, ea trebuie sa fie mai inteleapta, mai blanda, mai rabdatoare si mai intelegatoare, mai toleranta de cum era atunci cand era tanara. Simtul umorului ei trebuie ca s-a maturizat, s-a copt, orizontul ei s-a largit, simpatiile ei au devenit mai profunde. Si toate acestea trebuie sa se vada. Daca ea cauta sa indeparteze urmele timpului si ale varstei, isi asuma riscul de a distruge in acelasi timp intiparirea experientei si a caracterului.”

Ce uluitor adevar contine aceasta declaratie! Femeile crestine trebuie sa dea marturie prin expresia fetei si a infatisarii lor. Neprihanirea, demnitatea, puritatea si calmul credintei in Dumnezeu – aceste atribute sunt adesea in mod clar manifestate chiar si numai de infatisarea noastra, a fetei noastre. „Tot asa sa lumineze si lumina voastra inaintea oamenilor, ca ei sa vada faptele voastre bune si sa slaveasca pe Tatal vostru, care este in ceruri” (Mat. 5,16). Lumina spirituala si stralucirea unei fete neimpodobite poate atrage o mai mare atentie spre religia Domnului Hristos decat o duzina de predici sau de studii biblice.

Am luat un timp destul de mare pentru subiectul podoabelor artificiale pentru a demonstra cum iubirea conduce la Biblie, pentru a cerceta si cunoaste ceea ce Ii placea lui Dumnezeu. Am fi putut tot asa de bine sa folosim alte exemple ale standardelor crestine. Aceleasi principii ofera motivatia pentru a cauta totdeauna sa fim placuti Lui in ceea ce facem in legatura cu dansul, filmele, jocurile de noroc, mancarea si imbracamintea. Trebuie aratat in mod clar ca aceste standarde inalte ale bisericii nu se bazeaza pe actiunile si hotararile unor comitete de actiune ale oamenilor, ci pe vointa lui Dumnezeu descoperita in Cuvantul Sau.

Note

John Henry Newman, *An Essay on the Development of Christian Doctrine*, p. 373.
Frances Parkinson Keyes, *Words of Inspiration*, p. 198.

Capcana Televiziunii

S-a facut deja referire la intrarea nedorita si inselatoare in camin a televizorului, in aparenta ceva nevinovat. Pentru ca in mod ocazional mai sunt si programe care corespund testului biblic al adevarului si curatiei etc., este foarte usor ca de aici sa cedezi in fata argumentului ca aparatul va fi folosit ca un instrument de educatie pentru familie. Rezolutii solemne sunt facute de obicei cu privire la calitatea inalta, elevata a programului care va fi aprobat pentru a fi dat pe post. Dar sa fim constienti si exacti. Pentru cat timp acele reguli restrictive vor continua sa guverneze programele de televiziune? Mentinerea lor devine aproape imposibila datorita naturii liniilor de interferenta a multor programe. Incertitudine cu privire la locul unde sa se traga o linie de demarcatie, in cazul in care unele sau cateva cuvinte profanatoare descalifica un documentar lung de o ora, cum si alte decizii perplexe ce devin in curand prea suparatoare ca sa fie tolerate. Usa se deschide mai larg si tot mai larg si sensurile discriminatorii se acomodeaza unui flux mereu crescand de tablouri si scene ce sunt sub standardul crestin. Este usor sa justifici un limbaj putin mai mult decat slobod datorita folosirii imprastiate a cuvintelor injurioase, de ocară a reporterilor retelei de stiri. Multe din reclamele comerciale sunt, de asemenea, legate cu insinuari care minimalizeaza, depreciaza standardele crestine.

Devine tot mai dificil sa crezi ca pana si programul cel mai grijuliu selectat nu va produce, de asemenea, o desensibilizare spirituala. Pauze, intreruperi si fraze ale unei vorbiri suburbane se furiseaza in unele din cele mai mediatizate programe (show-uri) educationale. Multi argumenteaza ca noi trebuie sa invatam sa traim cu un astfel de limbaj pentru ca el ne inconjoara tot timpul. Este adevarat ca adesea auzim vulgaritatile lumii din jurul nostru, dar oare sa ne expunem in mod constient la ceea ce putem evita?

Adevarul este acela ca majoritatea dintre noi ducem o lupta sustinuta pentru a ne tine departe, a fugi de scenele seducatoare ale raului pe care nu le putem evita in timp ce mergem pe strada. Exista destule ispite care sa ocupe tot timpul si eforturile noastre si fara sa mai aducem in mod constient o sursa de ispitire chiar in sufrageria noastra.

Dar multi nu inteleg ca poate fi pacat chiar si prin privirea unor lucruri. Daca cineva ar fi venit in spatele mamei Eva in gradina si ar fi intrebat-o ce facea in fata pomului cunostintei binelui si raului, ea probabil ca ar fi raspuns: „Privesc doar”. Dar acea privire a Evei a dus-o in toate necazurile ce s-au multiplicat si in final la moartea a miliarde de fiinte omenesti in timpul acestor sase milenii tragice.

Imperatul David s-a trezit intr-o dupa-amiaza din somn si asa, la intamplare, a vazut-o pe frumoasa sotie a vecinului facand baie in gradina ei mediteraneana de pe acoperisul cladirii. Este mai mult ca sigur ca, daca cineva l-ar fi intrebat ce facea, David ar fi raspuns: „Privesc doar”. Dar privirea aceea l-a dus la adulter, la crima, pacate care au influentat o natiune intreaga sa-L uite pe Dumnezeu. Rezultatul imoralitatii sale cu Bateba a marcat asa de mult familia lui David, incat patru din propriii sai copii i-au fost luati prin tragedie si apostazie. Cat de amar a plans el mai tarziu consecintele ingrozitoare ale „privirii” sale inocente!

Influenta de nesters a exemplor (modelelor) mintale nu poate fi destul subliniata. Privind, suntem schimbati. Gandurile sunt produse de ceea ce vede persoana: „Caci cum gandeste in inima sa, asa este (Prov. 23,7 – King James Version). Aceasta ne aduce la una dintre cele mai groaznice ratiuni sau rationamente, si anume ca televiziunea poate fi vatamatoare pentru viata crestina. Ea este bazata pe principiul participarii, prin delegare sau mintal, la pacat. Domnul Isus a spus: „Ati auzit ca s-a zis celor din vechime “Sa nu preacurvesti”. Dar Eu va spun ca oricine se uita la o femeie ca s-o poftasca, a si preacurvit cu ea in inima lui” (Mat. 5,27.28).

Va rog sa retineti ca mintea este capabila sa creeze astfel de tablouri mintale realiste prin care oamenii ajung intr-adevar sa se implice in scene imaginare. Participarea este asa de reala ca si cand am participa fizic la acele scene. Dar Domnul Isus a spus ca vom raspunde de felul in care ne-am hranit mintea. Deoarece creierul este centrul de decizie pentru tot corpul, fiecare act adus la indeplinire trebuie sa fie conceput mai intai in minte, inainte ca el sa fie transformat in actiune. Mintea, printr-un vast sistem nervos de comunicare, trimite mesaje pentru maini, picioare sau alte organe fizice pe care le pune in actiune. De altfel, acesta este in mod precis punctul celei mai puternice ispitiri. Gazduieste tablouri mintale pana cand el transmite ordinul ca trupul sa actioneze! Faptul acesta este asa de indraznet si in acelasi timp asa de debilitant pentru vointa (slabeste vointa), incat putini oameni sunt in stare sa se impotrivesca si sa nu asculte de ordinul primit.

Singura protectie sigura a crestinului impotriva pacatului este aceea de a respinge gandul sau imaginatia rea pe care Satana cauta sa o impuna mintii. De indata ce fapta rea a fost gazduita in minte si formeaza obiectul si subiectul gandirii, chiar daca este numai un gand, incredibila legatura intima dintre minte si corp incepe sa produca reactii fizice. Cu viteza electricitatii, creierul trimite mesaje, alertand intregul corp in legatura cu actiunea respectiva. Acum, corpul si mintea, unite fac presiuni ca persoana sa aduca la indeplinire comanda.

Dar sa presupunem ca este imposibil ca persoana in cauza sa indeplineasca in mod fizic actul sugerat de minte. Poate ca o atitudine senzuala s-a produs la nivelul gandurilor, dar nu este nici o alta persoana cu care sa participe la actul pacatului. Sau daca persoana este crestina, ea poate sa aiba o asa de puternica inhibare si impotrivire fata de actul contemplat, incat va rezista impulsului mintii de aducere la indeplinire a actului respectiv. In acest caz, pacatul este numai in imaginatie. Dar puterea gandului este de asa natura,

incat, inaintea lui Dumnezeu, indeplinirea mintala prin delegare a pacatului este socotita tot atat de serioasa si vinovata ca si savarsirea fizica a lui.

Acum, sa aplicam acest principiu la vizionarea programelor TV. Nicaieri nu vedem o mai vie demonstrare a participarii prin delegare ca aici. Chiar daca telespectatorul este destul de matur ca sa-si dea seama ca scena este numai o nascocire, o situatie simulata, totusi el se implica emotional in scena respectiva, tot asa de mult ca si cand ar trai intr-adevar experienta aceea. Inima batand alarmata, ochii plini de lacrimi si telespectatorul este la nivelul mintii proiectat in scena respectiva. Fie ca el lupta si se zvarcoleste, cautand o cale de iesire din aceasta situatie disperata fie ca sufera trauma unei boli incurabile, fie ca se supune, cedand excitarii scenei provocatoare din dormitor, telespectatorul este prins in aceasta actiune, luand parte, prin delegare, la aventura „eroului” sau „eroinei”. Domnul Isus a spus ca acest fel de participare este la fel de rea ca si implicarea fizica reala.

Incarca sa-ti imaginezi fantastica strategie a lui Satana in folosirea televiziunii. Ea ameteste mintea, facand-o sa gandeasca la pacat. Aici avem o situatie in care diavolul inspira pe cineva sa actioneze la pacatul simulat; de exemplu, o scena artificiala care te face sa-ti imaginezi adulterul. Dar prin manipularea emotiilor sale, Satana poate transforma acel singur act intr-un milion de pacate reale de adulter, pentru ca milioane de oameni se vor proiecta pe ei insisi in scena respectiva. Si, in mintea lor, nu este numai o inchipuire. Ea este atat de reala, incat pana si corpul reactioneaza. Emotiile placerii lascive sau de teama il obsedeaza asa de mult pe telespectator, incat, chiar daca nu poate lua parte in mod fizic la pacat, mintea si vointa ii sunt afectate exact in acelasi fel ca si cand ar participa la el. Si ceva mult mai serios, Dumnezeu ii considera tot atat de vinovati ca si atunci cand ar fi savarsit personal pacatul.

Ce mod istet si diabolic de a-i transforma pe oameni in hoti, criminali si adulteri! Satana nu trebuie decat sa lucreze cu cel ce scrie scenariul si cu actorii pentru a produce cele mai atragatoare, cele mai realiste si mai emotionale actiuni. Din acel moment, legile naturale ale mintii intra in scena, actioneaza, si telespectatorii devin captivi emotionali ori de cate ori isi permit sa priveasca. Intr-o zi, ei vor trai acea experienta pe viu, si anume experienta de a fura din magazine, ziua urmatoare experienta unui criminal, si mai tarziu, experienta desfranarii sau a adulterului. Pentru actorii de pe ecran, aceasta este o amagire absurda, impotriva bunului simt, dar pentru telespectatori, este cel putin pentru momentul acela, o ocazie pentru a face toate acele lucruri excitante pe care Dumnezeu si societatea le interzic, fara sa trebuiasca sa raspunda de consecintele infaptuirii lor. Dar va trebui oare sa stam in fata consecintelor, sa raspundem de ele? Poate ca nu fizic, dar fiecare persoana va trebui sa raspunda pentru ele la judecata. Cei care n-au marturisit si nu au renuntat la acele pacate, ce teribila socoteala va trebui sa dea pentru prostituarea puterilor sacre ale mintii si vointii!

Cu siguranta ca acest principiu al pacatului prin delegare explica de ce Biblia vorbeste asa de tare cu privire la subiectul celor cinci simturi. Domnul Hristos a facut clar faptul ca nici un efort nu trebuie sa fie precupetit (negociat, speculat) in pazirea cailor mintii. Imediat dupa comentariul Sau despre a privi la o femeie poftind-o, El a spus: „Deci daca ochiul tau cel drept te face sa cazi in pacat, scoate-l si leapada-l de la tine; caci este spre

folosul tau sa piara unul din madularele tale si sa nu-ti fie aruncat tot trupul in gheena” (Mat. 5,29).

Acest text a fost adesea interpretat gresit. Domnul Isus nu vorbea despre ochiul fizic. O persoana poate sa piarda un ochi si totusi sa ramana rau si pervers. El vorbea despre lucrurile asupra carora se focalizeaza privirea ochiului. Daca ochiul priveste la ceva care este capabil sa duca mintea ca sa gazduiasca pacatul, Domnul Isus spunea ca trebuie luata cea mai drastica masura pentru ca scenele acelea sa fie indepartate dinaintea ochilor. Cu alte cuvinte „nu continua sa privesti la ceva care, din punct de vedere spiritual, este dezgustator si provocator”. Continuuand sa privesti, faptul acesta poate duce la pacat si persoana in cauza sa fie aruncata „in gheena”.

Ce exemplu dramatic al primejdiei de „a privi numai” la scene rele, pacatoase! Asezate intr-un cadru modern, Domnul Hristos spune ca, daca avem un televizor in casa pe care nu-l putem controla, este mai bine sa-l scoatem din casa si sa-l aruncam la gunoi decat sa fim dusi in pacat de influenta lui. Mai bine sa ducem o existenta cu un singur ochi, deci fara televizor, decat sa ne pierdem mantuirea din cauza gandurilor murdare, pacatoase, create de televiziune.

Porunca Domnului Hristos era aceea „de a scoate” , de a arunca, de a indeparta ochii de la scenele la care privesc. Alegerea pe care trebuie s-o facem ne apartine. Singura cale de a avea ganduri curate este aceea de a privi, a asculta si a vorbi numai lucruri curate. Pavel spunea: „Incolo, fratii mei, tot ce este adevarat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice fapta buna si orice lauda, aceea sa va insufleteasca” (Filip. 4,8). Secretul de a fi curat, cinstit si virtuos este de a gandi in acest fel si modul in care gandim este determinat de ceea ce vedem, auzim si vorbim. David spunea: „Nu voi pune nimic rau inaintea ochilor mei” (Ps. 101,1).

La acesti factori spirituali, putem sa adaugam pagini socante de statistici cu privire la efectele violentei de la TV asupra mintii si moralei, a incitarii la crime si realizari pe masura. Acestea sunt bine cunoscute si des repetate. Nimeni nu va sti cu exactitate cate planuri pentru crime au fost puse la punct pana la detalii intr-o poveste prezentata pe ecranul televizorului si puse mai tarziu in practica de catre o banda de talhari, hoti sau violatori.

Societatea de astazi este torturata de cresterea complacerii in violenta si suferinta umana. Expunerea continua la televiziune a scenelor inumane de cruzime, a creat un climat de uimitoare indiferenta fata de aproapele nostru. Oamenii nu vor sa se implice. De obicei, trec nepasatori pe langa victima atacata. Reactia publica la calamitatile naturale, cum ar fi cutremurele, inundatiile sau foametea, este aproape zero. Scenele buletinului de stiri, care arata mii de oameni care mor in America de Sud sau in Turcia, fac o impresie mai mica decat scenele filmului din noaptea trecuta. Scenele bizare si animate care au fost pregatite ca sa aiba un succes comercial si care sa impresioneze au un mai mare succes, produc o reactie mai mare decat situatia reala, actuala a suferintei si mortii. Sensibilitatile minunate

ale compasiunii au fost tocite și aproape distruse de bombardamentul continuu al emoțiilor realizate de specialistii de la Hollywood în filmele de groază.

Impactul morții este micșorat prin continua expunere. Chiar scenele prezentate la buletinele de știri, în care este vorba despre asasinat și crime, sunt prezentate mereu în programe care se repetă. Este ca și când persoana ucisă vine la viață numai ca să fie ucisă din nou, iar și iar. Ecranizarea prelungită a lui Lee Harvey Oswald este un exemplu de o astfel de televiolență. Mîntea, în cele din urmă, aproape respinge realitatea a ceea ce vede.

Ce efect au în final toate acestea asupra conștiinței și caracterului uman? Fără îndoială că este o dorință morbidă, launtrică de a fi martor al violenței, dar fără a te face vinovat. Ca și un telespectator care nu este nici agresor, nici victimă. Neavând altceva de făcut decît a privi și neputînd să intervină, el se adaptează în mod treptat la mentalitatea unei neacțiuni fascinante. Sub bombardamentul continuu, mîntea se umple cu adevărat de ceea ce este fantezie și ceea ce este realitate. Datorită acestui lucru, mulți sînt în stare să stea și să privească brutalitatea și violența, și aceasta într-o viață reală, fără să ridice un deget.

Recent, o mireasă spunea: „Am început căsnicia exact cu ceea ce ne era necesar pentru viață: un pat, o sobă și un televizor”. Cu 98% din căminele americane avînd un televizor, încearcă cît poți mai bine să vezi efectele celor 6,5 ore de funcționare a acestuia pe zi.

Copiii petrec o treime din timpul lor (cît mai târziu) sub influența artificială și ciocănită a ideilor și a filozofiilor care nu provin de la părinții lor și adesea aceștia nici nu au cunoscînta de ea. S-a stabilit că un sfert dintre copiii între 5 și 20 de ani petrec cîte 5 ore la televizor în zilele în care merg la școală. Acesta este un timp mult mai mare decît acela în care ei se află sub direcția instruirii a învățătorilor și profesorilor; mai mult timp decît acela în care ei mănîncă sau se joacă zilnic. Numai timpul în care dorm întrec televiziunea, care este cel mai mare consumator al timpului.

Ce fel de mesaj patrunde în mințile deschise ale acestor băieți și fete? Din toate programele TV, 83% contin violență, și 98% din filme contin acțiuni violente. De fapt, atunci cînd copiii dumneavoastră vizionează aceste filme, sînt „serviți” cu aproximativ 30 de acte de violență la fiecare două minute. Dramele western și detectiv nu sînt mai bune, pentru că 97% dintre ele contin violență.

Dar ce putem spune despre copiii care nu sînt destul de mari ca să meargă la școală? Sînt aproape douăsprezece milioane de copii între trei și cinci ani (în America – n.tr.). După Nielsen Television Index, acești copii preșcolari stau în fața ecranului televizorului 54 de ore săptămînal. Gîndiți-vă la puterea exercitată asupra minții influențabile și la emoțiile acestor aproape prunci. Timp de 64% din orele în care sînt treji, ei absorb tensiune, violență și inepțiile tulburătoare de nervi ale televiziunii comerciale. Ne mai mirăm de ce generațiile mai mari ale tinerilor au dificultăți în adaptarea la viața reală, la viața oamenilor? Dr. Victor B. Cline de la Universitatea din Utah a estimat că, între grădiniță și vîrsta de 14 ani, un copil vede moartea prin violență a peste 13.000 de oameni pe ecranul televiziunii. Deoarece copiii de vîrsta de dinaintea grădiniței stau la

televizor 64% din timpul lor, incercati sa va imaginati cat de multe crime au vazut in afara de cele 13.000. Nici un veteran incercat greu in lupta zilnica nu a ajuns la oribila mutilare si la macelul ce are loc zilnic la TV.

Poate ca studiul cel mai concludiv cu privire la subiectul agresiunii TV a fost documentat de catre Alfred Bandura si Asociatii si a fost publicat in revista *Journal of Abnormal and Social Psychology*. Concluziile lor au fost trase dupa observarea unor copii normali, masurati dupa reactia unui grup de control, dupa ce au fost expusi vizionarii violentei pe micul ecran. Aceasta concluzie autoritara a fost aceea ca agresiunile din filme cresc dispozitia spre agresiune a copiilor. Ei, in mod categoric, imita comportamentul violent pe care l-au vazut in programele TV.

In 1969, Comisia Nationala pentru cauzele si prevenirea violentei a dat un raport al cercetarilor lor indelungi si obositoare. „Predominant in cercetarile efectuate este dovada puternica... cum ca violenta in programele TV poate si are efecte adverse asupra telespectatorilor, in mod deosebit asupra copiilor.”

Unul dintre cele mai clare si mai triste rezultate ale dependentei copiilor de TV este prabusirea tragica a comunicarii acestora cu parintii. Caci in cele cinci ore cruciale zilnice, nu exista nici o comunicare cu nimeni. Dr. D.M. Azimi, Presedintele Departamentului de Sociologie si Antropologie de la Universitatea din Pennsylvania crede ca copiii pot avea „halucinatii” cu privire la scenele pline de violenta si sex, de agresiune. Intrerupe pe cineva care se uita la TV si observa transa profunda in care se afla. El va fi suparat pe tine pentru ca i-ai intrerupt reveria asemanatoare cu un drog, dar, daca il intrebi ce s-a spus in acel program, nu va fi in stare sa spuna.

„Parintii sunt cei ce isi imping copiii spre TV. Majoritatea copiilor de varsta frageda doresc sa aiba o legatura stransa, calda cu parintii lor. Dar parintii le spun: “Sunt ocupat, mergeti si va uitati la TV.”

In curand, obiceiul acesta pune stapanire pe ei si acestia incep sa stea cu ochii stralucitori, incremeniti, “prinsi in undita” de TV. Si odata ce si-au format acest obicei, le este tot atat de greu sa scape, cum este si renuntarea la droguri.”

Daca parintii nu-si ocrotesc copiii de asalturile emotionale ce nu continesc ale televiziunii, atunci cine sa faca lucrul acesta? Industria nu este interesata de copiii cuiva. Ei sunt interesati de un singur lucru – de consumarea a ceea ce ei produc. Nu trebuie sa fii expert pentru a vedea ca apeleaza in primul rand la vanitatea omeneasca, la placere si lacomie. Psihologii de piata isi indreapta reclamele comerciale spre copiii inocenti care stau cu ochii larg deschisi si nu au nici o aparare. Pretentiile spectaculoase si ipocrite sunt totusi in curand dovedite ca fiind false si minciuna este data pe fata. Efectul nefericit ce urmeaza este o atitudine coroziva de cinism si de neincredere din partea tanarului.

Ati retinut cat de stereotipe sunt portretele din majoritatea programelor TV? In general, profesorii sunt infatisati ca fiind incompetenti, razbunatori, gata sa pedepseasca si necorespunzatori. Fericirea se realizeaza fiind tanar si sexy. Casatoria este reprezentata ca

o povara plictisitoare sau ceva care sa se faleasca cu o infidelitate captivanta. Parintii sunt adesea infatisati ca niste persoane demodate, fara nici o autoritate sau capacitate de a lua hotarari sanatoase. Chiar baza caminului si a societatii este in mod subtil subminata de catre majoritatea programelor (show-urile) TV, inclusiv a unora dintre cele mai populare. Nu trebuie sa te miri ca cea mai mare problema a noastra de astazi este cum sa-ti tii familia ca sa nu inceteze sa mai fie unitatea de baza a societatii.

Joe Crews

COMPROMISUL SE FURISEAZA

Legati, Casatoriti in mod legal

Incercati sa va imaginati scenariul a doua feluri de familii numai cu scopul de face o comparatie. Intr-un camin sunt trei sotii, toate casatorite ce acelasi barbat, fiecare avand unul sau mai multi copii. Familiile locuiesc impreuna si sotul si tatal celor trei familii este totdeauna prezent pentru a asigura autoritatea disciplinara si siguranta intregii case.

Acum sa ne imaginam o alta situatie. Un barbat a fost casatorit in mod succesiv cu trei femei. Toate i-au nascut copii si au fost lasate prin divort, una dupa alta. Familiile traiesc separat si copiii cresc fara tata, traumatizati de nesiguranta financiara si emotionala.

Care din aceste situatii imaginare crezi ca este cea mai rea? Legile tarii o interzic pe prima si o ingaduie pe a doua. Poate ca, daca am putea privi la toate aspectele numai din punct de vedere social si umanitar, am putea spune ca situatia din cazul al doilea este mai rea decat prima. Daca privim din traditionalul punct sau pozitie iudeo-crestina, vom condamna probabil prima familie ca fiind mult mai gresita.

Privind numai din perspectiva biblica, este oare intr-adevar o deosebire morala de baza intre cele doua situatii? Conform cu Sfintele Scripturi, casatoria este legatura intima, un legamant pe viata. A divorta de tovarasul sau tovarasa ta nevinovata si a te recasatori cu altcineva este mult mai de condamnat decat populara poligamie practicata in zilele Vechiului Testament. Amandoua insa zadarnicesc sau anuleaza scopul si planul lui Dumnezeu. Copiii sufera, probabil, cel mai mult in cazul divortului decat in situatia cealalta, in planul poligamiei, dar nici unul, nici celalalt nu poate sa fie sustinut sau tolerat sub lumina cercetatoare a descoperirii divine. Prin faptul ca mai multe femei sunt casatorite cu acelasi barbat, in acelasi timp sau in mod succesiv, voia lui Dumnezeu este violata.

Cum putem explica contradictia dintre practica crestina si principiul Bibliei in cazul acesta? Mai mult si tot mai mult, membrii bisericii actioneaza ca si cand n-ar fi nici o restrictie cu privire la numarul casatoriilor pe care le pot contracta. Constiinta morala a intregii biserici a suferit o mutatie si o ajustare in fata masivelor situatii de divort din biserica.

Desi majoritatea grupurilor crestine si-au dat in mod formal consimtamantul fata de ceea ce ne invata Biblia cu privire la divort, se pare totusi ca s-a lucrat prea putin pentru a se face cunoscuta pozitia lor. Oficialii bisericii si pastorii sunt adesea presati sa faca o declaratie clara a pozitiei doctrinei oficiale. Motivul pentru aceasta poate sa-l constituie faptul ca un numar stanjenitor de mare de conducatori divortati ai bisericii au continuat sa ramana in pozitia lor, si aceasta cu o tacita aprobare, cel putin a congregatiei sau comunitatii respective.

Din nefericire, daca problema divortului nu este tratata atunci cand apare, este imposibil sa iei in discutie problema si sa iei vreo masura mai tarziu. Pentru ca multe asemenea cazuri implica acuzari si contra-acuzari, adesea nesustinite de dovezi, pastorii sunt retinuti sa intre in aceasta mocirla exploziva. Comitetele comunitatilor stau, de asemenea, departe de sarcina neplacuta de a lua pozitie impotriva unuia dintre ei care, poate, a fost candva un conducator respectat in biserica. In consecinta, problema este lasata in intuneric. Este mai usor sa folosesti sau sa stai la adăpostul indoileii si multor persoane vinovate (soti sau sotii) li se ingaduie sa ramana in mod neconditionat membri ai bisericii, chiar dupa ce acestia s-au recasatorit.

Sa admitem ca sunt complicatii serioase, care par sa sfideze solutia omeneasca. Fiecare caz individual este marcat de propriile lui imprejurari stanjenitoare. Poate ca nu va fi vreun raspuns satisfacator care sa fie in mod categoric drept si echitabil pentru fiecare parte implicata. Dar orice masura este luata de biserica, ea trebuie sa fie intr-o completa armonie cu sfatul Bibliei in cazul divortului, si acel sfat sa nu fie tulbure sau ambiguu. Domnul Isus a declarat in limbajul cel mai pozitiv ca numai o singura conditie poate justifica actul divortului si al recasatoririi, si acela este adulterul. „Eu va spun ca oricine isi lasa nevasta, afara de pricina de curvie si ia pe alta de nevasta preacurveste; si cine ia de nevasta pe cea lasata de barbat, preacurveste” (Mat. 19,9).

Va rog sa retineti ca Domnul Hristos acuza de adulter pe sotul sau sotia care divorteaza de partenerul de casatorie si care se recasatoreste cu altcineva. Cu exceptia situatiei cand partenerul de casatorie n-a fost credincios legamantului conjugal. Daca partenerul s-a facut vionavat de adulter (gr. porneia – vinovatie sexuala), aceasta exceptie va oferi celui nevinovat dreptul la divort si la recasatorire, fara sa se faca vinovat.

Pozitia neobisnuit de severa a Domnului Hristos cu privire la subiectul divortului a constituit subiectul multor dezbateri. Chiar si ucenicii Sai au fost uimiti in fata naturii neocompromitatoare a pozitiei Sale. Ei au spus: „Daca astfel este lucrul cu barbatul si nevasta lui, nu este de folos sa se insoare” (Mat. 19,10). N-a existat nici un fel de ambiguitate in mintea acelor ucenici despre ceea ce spunea Domnul Isus. Ei au inteles ca El interzice orice divort si recasatorire, cu exceptia motivului de adulter. Raspunsul

Domnului Hristos la uimirea lor confirma faptul ca ei au inteles cum se cuvine declaratia Lui. Pana nu demult, in mare parte datorita lor, se poate spune ca majoritatea bisericilor protestante si catolice au interpretat cuvintele Domnului Isus foarte mult, la fel cum au inteles si ucenicii Domnului Isus. Din nefericire, cu o rata a divorturilor ce creste ca ciupercile dupa ploaie, doctrina biblica a aparut din ce in ce mai neplacuta si chiar jignitoare numarului crescand de divorturi, chiar in biserica. S-au facut incercari pentru a reinterpretata pozitia doctrinara a unor biserici in aceasta problema, inclusiv a Bisericii Adventiste de Ziua a Saptea.

Va fi numai potrivit, in momentul acesta, sa luam in considerare acest paragraf din sfaturile Spiritului Profetic, care au calauzit la inceput Biserica Adventista de Ziua a Saptea ca sa ia o pozitie categorica in problema divortului.

„O femeie poate fi divortata legal de sotul ei si totusi sa nu fie divortata inaintea lui Dumnezeu si in conformitate cu Legea Sa, care este mai presus de cea omeneasca. Exista un singur pacat, si acesta este adulterul, care il poate situa pe sot sau pe sotie in pozitia de a fi dezlegat in fata lui Dumnezeu. Desi legile tarii pot acorda divortul, totusi, in lumina Bibliei, ei sunt inca sot si sotie, conform Legii lui Dumnezeu. “

„Ideile tale cu privire la relatiile din cadrul casatoriei au fost gresite. Nimic altceva decat pangarirea patului conjugal nu poate desface sau anula juramantul casatoriei... Barbatii nu au libertatea de a-si face un standard propriu de lege pentru ei insisi, dand astfel la o parte Legea lui Dumnezeu si standardul neprihanirii... Dumnezeu a ingaduit un singur motiv pentru care o sotie isi poate lasa sotul sau un sot isi poate lasa sotia, si acesta este adulterul. Fie ca acest temei sa fie luat in atentie cu rugaciune.”

„Sunt multe casatorii nefericite din cauza ca au fost facute in mare graba. Doi isi unesc interesele la altarul casatoriei, printr-un juramant solemn inaintea lui Dumnezeu, fara ca mai intai sa cantareasca bine lucrurile si sa-si ia timp pentru o sobra reflectare si multa rugaciune. Multi actioneaza din impuls. Ei nu au o deplina cunostinta a caracterului sau a temperamentului lor. Ei nu-si dau seama ca in cumpana este fericirea intregii lor vieti. Daca, din acest punct de vedere, fac o miscare gresita si viata lor de familie se dovedeste a fi nefericita, aceasta casatorie nu se mai poate desface. Daca isi dau seama ca nu se pot face fericiti unul pe celalalt, ei trebuie totusi sa suporte acest lucru cat pot de bine.”

Intr-o situatie, serva Domnului, E.G. White, a dat sfatul ca cel vinovat moral sa fie pentru totdeauna exclus din biserica. Detalii cu privire la vinovatia morala a aceluia nu sunt prezentate in mod clar in scrisoare (inclusa mai tarziu in Marturii vol. 1). Actiunea sau atitudinea ce trebuia luata in acel caz arata clar ca unii calcatori ai Legii lui Dumnezeu ar trebui sa creada in mantuire, dar in afara bisericii.

„Este imposibil ca E. sa fie in partasie cu biserica lui Dumnezeu. El s-a asezat intr-o pozitie in care nu poate fi ajutat de catre biserica, pozitie din care nu poate comunica cu nimeni din biserica. S-a asezat singur acolo in fata luminii sale stricate,

a incalcat Legea sfanta a lui Dumnezeu si a dezonorat cauza adevarului prezent. Daca se caieste mereu in acest fel, biserica trebuie sa lase cazul sau in pace. Daca el merge in ceruri, o va face singur, fara biserica. O mustrare hotarata din partea lui Dumnezeu si a bisericii trebuie sa ramana mereu asupra lui, pentru ca standardul moralitatii sa nu fie coborat chiar atat de jos. Domnul este dezonorat prin calea pe care ai ales-o cu privire la aceste lucruri.”

Bazati pe astfel de declaratii ale Spiritului Profetic, cum si pe declaratiile fara echivoc ale Domnului Hristos cu privire la acest subiect, s-a luat hotararea – care a fost pastrata de-a lungul anilor – ca cei care in mod deliberat isi lasa partenerul (sot-sotie) nevinovat, pentru a contracta o alta relatie de casatorie cu o alta persoana, comite adulter. Ei trebuie exclusi din biserica si, chiar mai mult, atata timp cat continua sa traiasca in acea legatura pacatoasa cu altcineva cu care, din punct de vedere biblic, le era interzis sa se casatoreasca, sa nu fie reprimi ca membri ai bisericii.

Aceasta este intr-o perfecta armonie cu cerintele Bibliei, de pocainta si lepadare a pacatului. „Cine isi ascunde faradelegile nu propaseste, dar cine le marturiseste si se lasa de ele capata indurare” (Prov. 28,13).

Timp de multi ani, biserica a lucrat dupa si in conformitate cu acest principiu spiritual sanatos cu un minimum de neintelegere si discutii. Dar cum divortul a devenit din ce in ce mai obisnuit in lume, obiceiul despartirii a inceput din ce in ce mai mult sa-si faca drum, sa patrunda in biserica ramositei. Urmand modul sau favorit de atac, Satana s-a introdus putin cate putin in familia lui Dumnezeu cu compromisul sau daunator ce-si face loc. Divorturi pentru multe motive nescripturistice au devenit mai frecvente. Mai tarziu, partea vinovata, recasatorindu-se, a adus pe noul partener / noua sa partenera / in biserica, cerand sa fie reprimi ca membri ai bisericii. Adesea, cei care cereau acest lucru erau persoane talentate, care au fost candva conducatori respectati si slujbasi in comunitate. Au fost trezite simpatii si simtaminte emotionale profunde au inceput sa lucreze in favoarea gasirii unei cai de a-l reprimi in biserica pe cel exclus.

Aproape oricine poate sa simpatizeze cu persoane fine, care au daruri si talente si care cer sa fie botezate, in mod deosebit atunci cand ele par in mod profund sincere si devotate. Este usor sa iei pozitie – sub impulsul momentului – ca aceste persoane care cer botezul sa fie acceptate in graba si sa li se dea responsabilitati in biserica egale cu capacitatea si darurile lor. Dar oare o asemenea hotarare sa se ia pe temeiul sentimentelor noastre sau sa se ia pe baza Cuvantului lui Dumnezeu? Oricat am dori sa ignoram sau sa negam acest fapt, acesti oameni au comis adulter si continua sa traiasca intr-o relatie pe care Biblia o numeste pacat. Daca Dumnezeu condamna o asemenea stare de lucruri, poate oare biserica sa indrazneasca sa-si dea aprobarea?

Botezandu-i si reprimindu-i in corpul bisericii lui Hristos, noi ii asiguram pe acesti candidati ca sunt copii ai lui Dumnezeu si ca sunt primiti de El. Dar cum ii putem mangaia pe oameni cu aceasta asigurare, daca ei inca mai traiesc in dezacord cu Legea lui Dumnezeu si daca, intr-adevar, Dumnezeu nu-i aproba? Nu va fi oare aceasta o consolare

primejdioasa, care ar putea sa-i adoarma intr-o fatala acceptare a unei sigurante inexistente?

Unii pot obiecta impotriva acestei pozitii pe baza faptului ca, in acest caz, renuntarea la pacat implica desfacerea unei alte casatorii, si doua lucruri rele nu vor putea face niciodata un lucru bun. Raspunsul la aceasta obiectiune este acela ca noi nu trebuie sa le impunem ce anume trebuie sa faca cu legaturile lor. Noi putem si trebuie sa le spunem exact ce spune Biblia cu privire la acest subiect. Intr-adevar, acesti oameni au cunoscut acest adevar cu mult timp inainte ca, in mod deliberat, sa se implice intr-o casatorie adultera. Aceasta face ca situatia lor sa devina asa de serioasa. Biserica trebuie sa faca foarte clar faptul ca ea nu le poate da mangaierea si aprobarea in afara de ceea ce Biblia poate sa dea.

Nici un pastor nu are dreptul sa faca o exceptie de la ceea ce ne invata Cuvantul lui Dumnezeu despre adulter. Biserica si slujitorii ei trebuie sa faca pe un astfel de cuplu sa inteleaga ca nu exista nici o autoritate pe acest pamant care sa aiba dreptul sa mearga dincolo sau sa treaca peste sfatul lui Dumnezeu, deci ei nu sunt, din punct de vedere biblic, in situatia de a se califica pentru a intra in corpul lui Hristos. Aceasta nu inseamna ca nu pot fi mantuiti. Dumnezeu are autoritatea sa faca orice exceptie pe care doreste sa o faca in ziua judecatii. In atotstiinta Sa, El intelege si cunoaste motivele si imprejurarile tainice, dar El n-a dat bisericii Sale dreptul de a face astfel de exceptii si nici conditii in care asemenea exceptii pot fi facute. Trebuia sa se traga linii acolo unde le trage Biblia si simpatiilor emotionale personale nu trebuie sa li se ingaduie sa slabeasca acea hotarare.

Chiar daca s-ar gasi o comunitate sau un pastor care ar accepta un astfel de cuplu ca membri in biserica, cu toate ca ei traiesc intr-o legatura adultera, aceasta nu va spori sansa lor de a fi mantuiti. Dezaprobarea de catre Dumnezeu a pacatului divortului si adulterului trebuie sa fie inregistrata astfel, incat sa impresioneze pe cei vinovati de natura ingrozitoare a acestei nelegiuiri. Sub puterea convingatoare a Duhului Sfânt, ei trebuie sa hotarasca ce au de facut cu casatoria lor nebiblica. Nimeni nu trebuie sa le ceara sa desfacă actuala lor casatorie. Ei trebuie sa hotarasca ce trebuie facut pentru propria lor mantuire. Oricare ar fi hotararea lor, biserica trebuie sa-i incurajeze sa fie si sa ramana credinciosi, sa creada in mila lui Dumnezeu. Dar ca sa fie reprimiți in biserica, aceasta ar insemna sa incalce Cuvantul lui Dumnezeu, numai pentru a iesi in intampinarea dorintelor noastre, in loc de a ne supune cerintelor lui Dumnezeu.

Note

E.G. White, *Caminul adventist*, ed. 1996, p. 318.

Idem, p. 315-316.

E.G. White, *Spiritual Gifts*, vol. III, p. 120.

E.G. White, *Marturii*, vol. 1, ed. 1997, p. 229.230.

Muzica si starea de Spirit

Nici un studiu al standardelor crestine nu va fi complet fara a lua in considerare influenta muzicii. Milioane de tineri din lumea intreaga au fost adusi sub vraja hipnotizanta a rock-and-roll-ului. Asemenea unui stapan comun, ea a trecut granitele limbajului, culturii si religiei pentru a afecta mai multe vietii decat oricare alta forta sociala. Chiar biserica crestina a fost invadata de asa-numitul „Gospel-rock”, care a devenit un vehicul evanghelic pentru tineri pentru a comunica cu alti tineri. Dar ce mesaj se transmite prin tempoul si ritmul acestei muzici „noi”? Cum putem explica devotiunea obsesiva a atator milioane pentru sunete de acelasi fel?

Foarte putini inteleg puterea extraordinara pe care muzica o exercita asupra naturii constiintei si subconstientului acelora care o asculta. Multi cunosc faptul ca muzica martiala, de fanfara si muzica religioasa pot produce raspunsuri emotionale previzibile. Starea de spirit a ascultatorilor a fost programata de diferite feluri de muzica. Un mare numar de oameni au reactionat aproape uniform la acelasi fel de muzica controlata. Ei au fost linistiti, spre nostalgie sau letargie, prin melodii linistitoare sau au fost agitati pana aproape la violenta de ritmurile sincopate, salbatice.

Cum produce muzica starea de spirit? S-a stabilit in mod stiintific ca starea de spirit are o baza biologica. Ea este produsa de o combinatie a activitatii creierului, circulatia sangelui si reactiile chimice din corp. Toate aceste functii sunt afectate intr-o masura extraordinara de muzica. Cercetarile medicale au descoperit faptul ca nervii urechii au o legatura mult mai extinsa decat toti ceilalti nervi ai corpului uman. De fapt, cu greu gasesti o functie a sistemului uman care sa nu fie afectata de tonurile muzicii. Testele actuale au dovedit ca muzica are o influenta directa asupra pulsului, presiunii sangelui, a sistemului nervos, a digestiei, muschilor si glandelor corpului.

Dr. Schoen face aceasta declaratie remarcabila in cartea sa *The Psychology of Music*: - „Muzica este facuta dintr-un material care este in sine cel mai puternic stimulent cunoscut printre procesele preceptuale. Muzica opereaza asupra facultatii noastre emotionale cu cea mai mare intensitate si rapiditate decat producerea oricarui alt act.”

Faptul cel mai uimitor dintre toate este modul in care organele fizice reactioneaza la muzica. Deoarece corpul actioneaza numai atunci cand creierul comanda lucrul acesta, stim ca muzica, intr-un fel oarecare, trebuie sa ajunga mai intai la creier. Dar care parte a creierului percepe muzica? Una dintre cele mai importante descoperiri facute candva in acest domeniu a stabilit faptul ca muzica este „auzita” in acea portiune a creierului care primeste stimulii emotiilor, senzatiei si sentimentelor. De fapt, muzica ocoleste complet

centrii creierului care cuprind ratiunea si inteligenta. Nu depinde de creierul central, de „aprobarea lui” pentru a intra in corp. Ea intra pe calea talamusului, care este o statie releu pentru toate emotiile, senzatiile si sentimentele. Schullian si Schoen descriu astfel acest lucru: „O data ce un stimul a fost in stare sa ajunga la talamus, creierul este invadat in mod automat, si daca stimulii continua pentru un timp, un contact mai strans intre creier (creierul central) si lumea realitatii poate sa fie astfel realizat.”

Sa retinem ca muzica trebuie sa fie continuata pentru un timp ca sa produca o reactie fizica pe creierul central constient. Amplificarea repetata, percutanta a sunetului prin instrumentele electrice ale muzicii rock-and-roll produce un fenomen care este mai bine descris decat inteles. Revista „Time” il descrie in aceste cuvinte: „Bataile hipnotice lucreaza, dau nastere unui fel straniu de vraja. Multi dansatori devin cu totul straini, uitand cu totul de cei din jurul lor. Ei se indeparteaza de partenerii lor. Inhibitia se destrama, ochii privesc undeva departe, pana cand deodata ei par ca inoata intr-o mare de sunete.”

Lucrul cel mai de temut in tot acest subiect este asaltul irezistibil al muzicii asupra emotiilor si apoi asupra actiunilor. Deoarece atacul este declansat prin talamus, persoana care asculta va fi afectata de muzica fara sa ia o hotarare constienta in legatura cu aceasta. De aceea, doctorii au perceput muzica, au folosit-o ca o noua cale de a ajunge la mintea celor retardati si bolnavi mintal. A fost deschisa usa pentru ca muzica sa fie folosita ca mijloc terapeutic pentru a comunica cu pacientii ce sufera de tulburari emotionale. Chiar copiii care sufera de autism sunt in mod remarcabil stimulati sa raspunda pentru ca nu trebuie sa ia – pentru aceasta – nici o hotarare voluntara – muzica ajungand la creierul central fiind perceptuta numai ca sunet, prin talamus. Cuvintele pot sa nu aiba nici un inteles pentru copii, dar nivelul senzorial este deschis de muzica, prin care se asigura accesul la creierul constient.

Acum, acest fascinant fapt despre muzica, desi este benefic in tratarea tulburarilor mintale, a deschis totusi o cale prin care Satana sa atace pe furis aproape pe toti aceia care vor asculta o muzica necuvenita, rea. Chiar fara sa-si dea seama, mintea ascultatorului va fi inclinata la orice atitudine emotionala pe care diavolul doreste s-o incorporeze in bataile ritmice ale muzicii. Van deWall concretizeaza astfel acest lucru: „O mare parte din ceea ce noi numim irezistibil in muzica este astfel pentru ca reactionam la nivelul acesta al functionarii senzoriale (sensory-motor).”

Mai tarziu, in cartea sa, Van deWall descrie modul in care nervii transmit solia muzicii diferitelor parti ale corpului:

„Vibratiile sunetului actionand asupra si prin sistemul nervos transmit muschilor socuri in secvente ritmate, care ii fac sa contracteze si sa puna in miscare bratele, mainile si picioarele. Datorita reactiei automate a muschilor, multi oameni fac unele miscari atunci cand aud muzica; pentru ei, a ramane nemiscati ar cere o constienta retinere a muschilor.”

Cu acest sumar al efectului psihologic subtil al muzicii asupra creierului si al corpului, suntem mai bine echipati sa intelegem cum ritmul si masura muzicii moderne rock au dat

loc la un asa de mare dezastru printre tineri. Temele mereu prezente ale sexului ilicit, droguri si razvratire au ramas in creier si au creat o atitudine emotionala de acceptare fata de aceste aberatii ale comportamentului.

Actionand prin talamus, Satana ocoleste barierele mintale si spirituale ale ratiunii inteligente si intra in citadela mintii – marele centru de control al tuturor actiunilor si hotararilor omenesti. Acolo, in minte, Satana are echipamentul necesar pentru a transforma impresiile muzicale senzuale in actiuni fizice. Prin sistemul telegrafic al nervilor, ajunge la fiecare parte a corpului si astfel el poate sa transmita comenzile potrivite pentru a actiona in armonie cu stimulii emotionali ai muzicii.

Nu este nici un secret ca unii dintre cei mai populari muzicanti rock-and-roll nu numai ca sunt dependenti de droguri, dar practica si spiritismul. Bob Larson a documentat confesiunile (marturisirile, declaratiile) unor astfel de artisti, aratand ca succesul lor a fost garantat printr-un legamant cu Satana. Aceasta inseamna ca Satana controleaza productia muzicii, ca si modul de comunicare a ei cu ascultatorii. Nu este deci de mirare ca multe din concertele rock-and-roll s-au transformat in orgii si obscenitati, unde atat cei care interpretau, cat si ascultatorii erau, in mod virtual, o prada emotionala sub controlul satanic.

Multi au aparat muzica ritmata pe baza faptului ca ea se coreleaza cu ritmul natural al corpului in producerea unei activitati si realizari mai coordonate. Este cu certitudine adevarat ca muzica aleasa in mod special creste capacitatea de lucrare a muschilor. In articolul sau „Muzica si medicina”, Leonid Melnikov largeste acest remarcabil fapt. „In acelasi timp, tempoul miscarii unui muncitor se schimba odata cu schimbarea tempoului muzical. Este ca si cand muzica determina un bun si rapid ritm al miscarii. O alta serie de experiente asupra studentilor au dovedit ca nu numai capacitatea de lucru s-a schimbat sub influenta muzicii, dar, de asemenea, si pulsul si presiunea sangelui.”

Oare acest raspuns al corpului la selectiile muzicale special programate inseamna ca toate ritmurile sunetelor muzicale sunt benefice pentru corp? Din contra, desi omul are o inerenta afinitate pentru anumite ritmuri, sunt unele disonante ce sparg masura armoniei in linie melodica, ce nu este deloc armonizata cu ritmul natural al corpului. Asa este tempoul tipic insistent al muzicii rock-and-roll. Alice English Monsarrat, intr-un articol intitulat „Music-Soothind, Sedative or Savage” (Muzica linistitoare, sedativa sau salbatica) scria:

„O masura stridentă într-un ton înalt, ascuțit, cântată cu o bataie insistentă și regulată (ritmică) cu mâna stângă și cu o rapiditate crescândă aproape până la frenezie... este capabilă să producă efectul identic de dezintegrare și aproape până la isterie asupra unui organism; este ca și atunci când o persoană ar încerca să fugă nebună în două direcții în același timp. Orice psihiatru știe în mod precis că această tragere în două direcții opuse dă loc la emoții care fac să umple saloanele spitalelor cu epave omenesti.”

Ceea ce doamna Monsarrat spune într-adevăr este că, pentru a menține un sentiment de bunăstare și integrare, oamenii nu trebuie să fie supuși prea mult ritmurilor ce nu sunt în

armonie cu ritmurile naturale ale corpului. Daca adevarul a fost pe deplin cunoscut, o mare parte a nelinistii si razvratirii adolescentilor de astazi poate sa se datoreze acestei constante expuneri la ritmuri incompatibile.

Strategia exploatarei apetitului senzual nu este o metoda noua de abordare a lui Satana. El a experimentat-o cu emotiile adolescentilor timp de aproape 6000 de ani si este bine familiarizat cu vulnerabilitatea lor. A fost placerea lui sa manipuleze viata tinerilor neconvertiti prin muzica rock, dar el se simte si mai bine atunci cand poate sa introduca in biserica muzica lui hipnotica, sa poata pune stapanire pe minte. Prin acest program vechi de veacuri al actiunii gradate, el a reusit sa franga cele mai fine simtaminte ale discriminarii si sa reproduca aceeasi muzica, aceleasi batai muzicale erotice, ritmice in unele comunitati adventiste de ziua a saptea. Ce triumf pentru diavolul atunci cand reuseste sa compromita inaltele standarde ale bisericii din zilele de pe urma! Orice amestec intre spiritual si firesc aduce un repros asupra poporului ales sa vesteasca ultima solie de avertizare a lui Dumnezeu.

Singura atitudine corecta pentru aceia care sunt chemati sa iasa din Babilon si din lume este aceea sa inchida orice usa in fata curselor inselatoare ale marelui nostru vrajmas spiritual. Nu poate sa fie nici un compromis cu formele degradante ale muzicii care au fost instrumentele lui Satana de corupere si nimicire. Ni se reaminteste cuvintele Domnului Hristos „pentru ca ce este inaltat intre oameni este o uraciune inaintea lui Dumnezeu” (Luca 16,15). In lumina acestei declaratii, noi trebuie sa fim mult mai in garda impotriva muzicii care a devenit atat de mult populara in lume. Numai o profunda experienta a inimii, a iubirii Domnului Hristos, numai aceasta va da putere tinerilor nostri sa ia pozitie fara nici o rezerva impotriva „mult apreciatului” instrument de inselare a lui Satana.

Note

Dr. Schoen, *The Psychology of Music*, p. 39.

Schullian si Schoen, *Music and Medicine*, p. 270.271.

Autism, stare patologica manifestata prin ruperea legaturilor psihice cu lumea exterioara si intensa traire a vietii interioare. (MDE)

Van deWall, *Music in Hospitales*, p. 15.

Idem, p. 106.

Leonid Melnikov, *Music and Medicine*, Music Journal XXVII, 18 nov. 1970.

Cu carne sau fara carne

Timp de mai bine de o suta de ani, adventistii de ziua a saptea s-au bucurat de avantajul extraordinar de a avea un sfat divin special, intept si sanatos cu privire la subiectul nutritiei si al dietei. Rezultatele benefice au fost sustinute de zeci de cercetatori si scriitori, noi avand o medie de viata cu cinci ani mai lunga decat neadventistii din statul California.

Aproape fiecare categorie de boala degenerativa este mai putin raspandita printre membrii nostri decat in general, printre populatia obisnuita. Aceasta in ciuda faptului ca majoritatea membrilor nostri recunosc numai de forma bogatia inspirata a informatiilor cu privire la acest subiect. Am incercat sa-mi imaginez ce marturie ar putea da aceasta biserica daca fiecare adventist ar fi un adevarat pazitor al reformei sanitare.

Una dintre cele mai puternice si unice contributii ale scrierilor Spiritului Profetic a fost in domeniul dietei si bolii. Dupa o perioada de ani, in care nu s-a spus aproape nimic cu privire la subiectul nutritiei, serva Domnului, E.G. White, a insistat ca mancarea de carne este una din cauzele de baza ale bolilor, inclusiv a cancerului. Ea scria:

„Oamenii mananca neincetat carne, care este plina de germeni tuberculosi si cancerosi. Astfel se transmit tuberculoza, cancerul si alte boli fatale.”
„Daca mancarea de carne a fost vreodata sanatoasa, acum ea nu mai este sigura. Cancere, tumori si boli pulmonare sunt in mare masura cauza mancarii de carne.”

In timpul vietii sale, Ellen White a avut putine ocazii sa vada aparata si si indreptatita pozitia sa inspirata. Sustinerea sa ca boala cancerului era cauzata de un germen sau virus era cu totul contrara opiniei medicale acceptate de toti. De la moartea sa in anul 1915, cercetari medicale intensive au confirmat unele dupa altele principiile pe care ea le-a introdus. Oameni, asemenea Dr. Clive McKay, renumitul nutritionist pe plan mondial de la Universitatea Cornell, a afirmat ca ea (E.G. White) a fost cu ani de zile inaintea timpului sau in intelegerea subiectului dietei. Ea descria adesea primejdiile sanatatii, cum ar fi colesterolul, cu mult timp inainte de descoperirile facute in laboratoarele oamenilor de stiinta.

Una dintre cele mai recente descoperiri care sprijina pozitia noastra istorica vine de la Institutul National al Cancerului. Sub imboldul Subcomitetului Senatului pentru nutritie, INC a facut o declaratie ce promite o directie cu totul noua in cercetarile lor de baza. Iata cum prezinta revista „Science News” din 13 octombrie 1979 acest lucru:

„Recomandarile INC sunt bazate pe o crestere a rezultatelor cercetarilor, si anume ca dieta poate sa fie o influenta pentru sau impotriva cancerului. De exemplu, cancerele esofagului si ale laringelui au fost legate de abuzul de alcool combinat cu fumatul. O dieta bogata in grasimi a fost legata de cancerele la san, ovare, prostata, intestine si rect. O dieta bogata in grasimi nesaturate este chiar si mai mult co-carcinogenica, cel putin la soareci, decat intr-o dieta bogata in grasimi saturate. In contrast cu aceasta, adventistii de ziua a saptea, care folosesc o dieta ce contine putina grasime, au un risc de numai 70% fata de ceilalti de a face diferite feluri de cancer. Dieta fibroasa a fost legata de o rata joasa a cancerului de colon. Dieta vegetariana a fost asociata cu rezistenta la cancerul de piept.

Cat de neplacut este faptul ca multi adventisti asteapta pana cand cercetatorii din lume anunta descoperiri si dovezi stiintifice mai inainte ca ei sa creada ceea ce ne-a fost dat prin descoperire divina! Ca rezultat, raportul sanatatii noastre nu este asa de impresionant cum ar trebui sa fie. Pe masura ce dovezile se aduna, indicand faptul ca mancarea de carne este un factor al cancerului si al bolii, din ce in ce mai multi neadventisti se intorc spre o dieta vegetariana.

In mod incredibil, marele grup al adventistilor de ziua a saptea care consuma carne se pare ca este cel mai greu de convins. In fata paginilor si a cartilor continand avertizari divine, in ciuda mustrarilor si a apelurilor, mii de membri laici si slujitori ai bisericii continua sa manance carnea animalelor.

Este oare ceva ambiguu in sfatul lui Dumnezeu cu privire la acest subiect? Nu, nicidecum. Se pare ca aceia care fug din fata sfatului au ajuns la o serioasa criza de credibilitate cu privire la Spiritul Profetic. Daca exista vreo indoiala in unele domenii teologice, nu este nici o indoiala atunci cand este vorba de mancarea de carne. Sa luam in considerare declaratiile ca acestea care sunt reprezentative pentru alte sute de astfel de declaratii:

„Posibilitatea de imbolnavire este de zece ori mai mare prin mancarea de carne. Puterile intelectuale, morale si fizice sunt scazute, se depreciaza prin folosirea obisnuita a carnii. Mancarea de carne tulbura sistemul, intuneca intelectul si toceste sensibilitatile morale.”

„Nici un gram de carne n-ar trebui sa intre in stomac. Mancarea de carne este nenaturala. Noi trebuie sa ne intoarcem la planul original al lui Dumnezeu atunci cand l-a creat pe om.”

„Multi dintre aceia care sunt acum numai pe jumatate convertiti cu privire la problema mancarii de carne vor parasi poporul lui Dumnezeu pentru a numai umbla niciodata cu ei... Este mult mai bine sa renunti la numele de crestini decat sa marturisesti ca esti, si in acelasi timp sa-ti satisfaci apetitul, ceea ce cheama la hotarata reforma.”

„Din nou si din nou mi-a fost aratat ca Dumnezeu incearca sa ne conduca inapoi, pas cu pas, la planul Sau originar – ca omul sa se hraneasca cu produsele naturale ale pamantului. Printre aceia care asteapta revenirea Domnului, mancarea de carne va fi in cele din urma data la o parte; carnea va inceta sa fie o parte a dietei lor. Noi ar trebui sa pastram totdeauna in minte acest lucru si sa ne straduim sa lucrăm cu tarie in realizarea acestui lucru.“

„Acea care sunt in situatia in care este cu putinta sa-si asigure o dieta vegetariana, dar care aleg sa urmeze propriile lor preferinte in problema aceasta, mancand si band cum le place, treptat vor deveni nepasatori fata de invatatura pe care Domnul a dat-o cu privire si la alte laturi ale adevarului prezent.”

„Subiectul acesta mi-a fost prezentat in diferite aspecte. Mentalitatea cauzata de mancarea de carne nu este deslusita, recunoscuta;daca ar fi, n-am mai auzi argumente si scuze in favoarea satisfacerii apetitului pentru carnea animalelor moarte.”

Un fapt uimitor despre acest sfat este modul in care este respins de catre slujitorii si conducatorii bisericii. Cu timpul stramtorarii care este gata sa vina si turma flamanzind dupa o calauzire spirituala, pastorii inca mai benchetuiesc langa oalele cu carne din Egipt si fac ca poporul sa fie dus in ratacire de catre exemplele lor pervertite. Desi mancarea de carne in sine nu a fost niciodata amintita ca fiind pacat de catre aceasta biserica, ce putem spune despre pastorii care nu raspund la sfatul special dat ca si cei care-i urmeaza?

„Fie ca nici unul dintre pastorii nostri sa nu dea un exemplu rau prin mancarea de carne. Fie ca ei si familiile lor sa traiasca dupa lumina reformei sanitare.”

„Este posibil sa avem incredere in slujitorii care la masa la care se serveste carne se alatura celorlalti si mananca din ea?”

„Cine dintre slujitorii Evangheliei, care vestesc cele mai solemne adevaruri date candva muritorilor, va da un exemplu, intorcandu-se de la oalele cu carne din Egipt? Cine dintre aceia care sunt sustinuti din zecimea din tezaurul Domnului isi va permite sa-si satisfaca pofta, otravind astfel curentul datator de viata ce curge prin venele lor? Vor nesocoti ei lumina si avertizarile pe care li le-a dat Dumnezeu?”

Pozitia adventistilor de ziua a saptea mancatori de carne devine din ce in ce mai de nesustinut, atunci cand luam in considerare masivele dovezi fizice ce arata spre sursele de carne contaminata si bolnava. Este mai mult decat ca stomacul sa se intoarca pe dos atunci cand citesti rapoartele recente ale inspectarii centrelor de impachetare a carni care au descoperit cele mai grave violari ale minimului de reguli si standarde sanitare. Uniunea Consumatorilor a testat sute de esantioane de hamburger de la o sectiune a celor ce-i aprovizioneaza pe vanzatorii en detail. Testul a identificat contaminarea cu fecale, adesea indicand cauze de imbolnavire a organismului. Rezultatul uluitor al acestei cercetari a fost publicat in revista „Consumer Report” din august 1971. Obiectul concluziei acestui test arata ca 73% din esantioane au o structura coliforma destul de

numeroasa, care da loc la boli usoare. Avand in vedere faptul ca hamburgerii constituie mai mult de jumatate din consumul american de carne de vaca, trebuie sa credem ca o vasta primejdie pentru sanatate se afla aici, chiar daca luam in considerare numai manuirea exterioara a carni. Uniunea Consumatorilor a estimat ca aproape un sfert din esantioanele carni gata preparate au inceput sa putrezeasca la oficiul de desfacere cu bucata.

O cercetare independenta a 68 de fabrici de prelucrare a pasarilor, facuta de Oficiul Guvernamental de Calcul (OGC) in 1971, a gasit ca conditiile sanitare sunt „inacceptabile” la majoritatea dintre ele. Productia la peste jumatate dintre ele era infestata cu fecale, continut al traiektului digestiv, pene etc.

Dar ce putem spune despre conditiile interne ale diferitelor surse de carne? Milioane de carcasi sunt prelucrate de catre casele de ambalare si vandute apoi consumatorilor americani. Cel putin 80 de boli sunt comune animalelor si pot sa fie transmise altor animale si foarte probabil si fiintelor omenesti. Chiar si carnea bine cercetata nu micsoareaza posibilitatea imbolnavirii pentru ca examinarea microscopica nu este posibila cu ocazia inspectiilor. Plagi canceroase deschise sunt adesea taiate din carcasa si restul animalului este vandut ca hrana. In mod clar, virusul cancerului este raspandit in tot corpul animalului.

Numai la pasari, au fost identificate 26 de bolicari sunt comune atat la om, cat si la animale. In mod efectiv, toti puii de gaina sunt purtatori de virusi de leucemie, iar riscul puilor de gaina crescuti de fermieri de a muri de leucemie este de sase ori mai mare decat al celor ce nu sunt crescuti la ferme.

Carnea este mediul perfect pentru cresterea bacteriilor. Putrefactia incepe aproape imediat la un animal sacrificat si progreseaza rapid. Nu exista nici o cale de a preveni acest lucru. Cand efectele alterarii au devenit vizibile datorita culorii, mirosului si gustului, o mare cantitate de chimicale este pompata in aceasta carne intrata in putrefactie pentru a-i da o fata. Imagineaza-ti daca poti combinarea efectelor provenind de la resturile animalului, existente in carne, plus chimicalele ce se folosesc in hrana animalului sa creasca mai repede, plus factorul extern de murdarie de la casele de ambalare, plus diferitele injectii de cosmetizare si pastrare. Ce aveti? O cu totul neindicata sursa de proteine.

Dar ce se poate spune pentru a-i impresiona pe adventistii de ziua a saptea care n-au fost impresionati de declaratiile clare ale inspiratiei? Aceia care sunt condusi de apetit mai degraba decat de principii nu vor fi deloc mai miscati de factorul stiintific decat de sfatul divin. In lumina dovezilor ce nu pot fi puse la indoiala, unii inca se mai hranesc cu hot dogs ce contin o amestecatura de urechi, picioare, boturi, ugere, creier, basica udului, ochi, limbi si sange.

In final, trebuie sa vedem ce facem cu legea Noului Testament cu privire la mancarea sangelui? Conducatorii inspirati ai primei biserici au petrecut multe ore discutand

cerintele de baza pentru primirea neamurilor in biserica. Concluzia lor este raportata in in Fapte 15,19.20, unde Iacov vorbeste in numele intregului comitet:

„De aceea, eu sunt de parere... sa li se scrie doar sa se fereasca de pangaririle idolilor, de curvie, de dobitoace sugrumate si de sange.”

Cum poate cineva sa se retina de la mancarea sangelui cand el se hraneste cu carnea diferitelor animale sacrificate si care se vinde pe piata? Carnea este indopata cu sange uneori injectat in mod artificial pentru a-i da o culoare sanatoasa unei carni stricate. Pentru a urma legile biblice prescrise de scurgerea completa a sangelui din animal, carnea ar fi aproape fara gust. Putini sunt cei care sunt dispusi sa renunte la pofta lor dupa sangele animalelor, si aceasta pentru a implini cerintele Cuvantului lui Dumnezeu. Diferite manipulări semantice au fost folosite pentru a justifica mancarea sangelui, dar majoritatea carnivorilor crestini trec in mod neplacut peste Fapte 15. Ei sustin ca legea Noului Testament se refera la faptul de a bea sangele, si nu de a-l manca impreuna cu carnea animalelor. Dar nu aceasta este baza pentru interzicerea sangelui in Vechiul Testament. De ce sa fie oare diferit in Fapte? In mod cert, este important pentru adventistii de ziua a saptea sa cantareasca cu multa atentie si grija acest lucru, in mod deosebit in lumina sfatului suplimentar dat.

Sper, in mod sincer, ca nici un adventist de ziua a saptea, care citeste aceasta carte, sa nu-si permita sa ia in deradere pozitia adoptata aici. Unii slujitori ai bisericii mi-au spus despre faptul ca sunt ridiculizati si ocoliti de catre colegii lor pentru ca nu consuma carne impreuna cu ei. Este destul de serios sa nu asculti de sfatul lui Dumnezeu, dar sa-ti bati joc de solia divina si sa cauti sa-i faci si pe altii sa fie neascultatori, acest lucru este aproape o blasfemie. Lumina pe care o avem cu privire la acest subiect este cu mult mai mare decat aceea care a fost data bisericii istorice din trecut.

Daca respingi aceasta lumina inseamna ca respingi lucrarea Duhului Sfant care a inspirat scrierile. Si desi noi nu putem sa masuram gradul de vinovatie al acelor care nu au lumina cu privire la acest subiect, nu putem fi fara vina daca minimalizam chiar si mesajul care este trimis de Dumnezeu pentru a face din noi un popor sfant si sanatos. Pastori, conducatori si slujbasi ai bisericii si membri ar trebui sa se pocaiasca inaintea lui Dumnezeu pentru ignorarea vointei Sale descoperite. Pacatul este calcarea cu buna stiinta a adevarului cunoscut, si acest lucru face ca adventistii de ziua a saptea, cu lumina lor avansata, sa fie mai raspunzatori inaintea lui Dumnezeu. Traind si facand si altora cunoscuta aceasta lumina, noi nu doar culegem roade fizice si spirituale benefice pentru noi, dar devenim, de asemenea, o mireasma de viata pentru altii.

Note

- E.G. White, *Divina Vindicare*, ed. 1997, p. 294.
E.G. White, *Counsels on Health*, p. 133.
E.G. White, *Counsels on Health*, p. 70.
E.G. White, *Counsels on Diet and Foods*, p. 380.
E.G. White, *Counsels on Health*, p. 575-579.
E.G. White, *Counsels on Health*, p. 450.
E.G. White, *Marturii*, vol. 9, ed. 1991, p. 129.
E.G. White, *Medical Ministry*, p. 278.
E.G. White, *Counsels on Diet and Foods*, p. 399.
E.G. White, *Counsels on Diet and Foods*, p. 402.
E.G. White, *Counsels on Diet and Foods*, p. 404.405.

Potluck-urile si Principiile

Biserica Adventista de Ziua a Saptea nu este doar o alta denominatiune. Ea este o miscare aparuta ca raspuns la profetie (deci o miscare profetica) pentru desavarsirea reformatiunii. Dar ce s-a intamplat cu programul ei de „reforma” care candva atingea aproape fiecare compartiment al vietuirii crestine? Reforma in dieta a fost semnul distinctiv al bisericii ramasitei de la primele ei inceputuri, dar acest brat drept a fost deformat cu incetul, datorita faptului ca a fost in mod treptat facut sa se conformeze apetitului firesc.

In prea multe cazuri, marile principii de guvernare, bazate pe cooperarea cu legile naturale, au fost in mod lent subtiata si lepadate. Potluck-urile adventiste au devenit aproape sinonime cu imbuibarea. Cu exceptia faptului ca lipseste carnea de pe mesele supraincarcate, masa frateasca dupa serviciul divin prezinta acelasi munte nesanos de dulciuri si condimente care ispitesc lumea si o duc la lacomie.

Controlul apetitului este baza biruintei ce trebuie castigata, prin puterea Domnului Hristos, pentru a rascumpara tragica satisfacere a apetitului primilor nostri parinti. Domnul nostru Isus Hristos, a stat in mod exemplar in fata acestei probleme in pustie. Prin rugaciune si sprijinindu-Se pe Cuvant, El l-a biruit pe ispititor in acelasi punct in care primul Adam a cazut in mod lamentabil. Aceasta este biruinta pe care fiecare copil al lui Adam trebuie s-o obtina pentru a fi mantuit.

Cum a ajuns conceptul original al reformei sanatatii asa de denaturat, incat ne-adventistii nu-si amintesc sau nu stiu altceva decat ca noi nu mancam carne? Ce s-a intamplat cu principiile miscarii, ale exercitiilor, ale combinatiilor sanatoase, drepte, ale mancarurilor (hranei) nerafinate, putin zahar si putina sare, nemancarea intre mese, fara droguri si medicamente, cereale, apa din belsug si sa nu mananci prea mult? Sute de mii cred si tin Sabatul, dar de fapt nu fac decat sa-si sape mormantul cu dintii lor.

Aproape pe nebagate de seama s-a produs o schimbare printre membrii nostri in legatura cu ingrijirea corpului. Nu, n-am uitat textul care vorbeste despre templul lui Dumnezeu. Inca ne mai mandrim cu faptul ca ne abtinem de la mancarea carni de porc si a fructelor de mare (scoici si alte vietuitoare) si probabil ca 50% din adventistii de ziua a saptea au renuntat cu totul la carne. Dar nu aceasta este solia reformei sanatatii in totalitatea ei. Nicaieri argumentul si tactica lui Satana despre lucrurile mici n-au fost mai eficiente ca aici. „Filozofand” asupra micilor calcari de lege, apetitul si-a intarit stapanirea asupra trupurilor adventistilor de ziua a saptea. Obezitatea este tot la fel de predominanta printre noi asa cum este si in lume.

Ar fi interesant sa faci un studiu care sa redea adevarata situatie cu privire la lepadarea de sine. Cati membri ai bisericii noastre spun intr-adevar „Nu” apetitului lor? Se va afla astfel ca majoritatea dintre ei mananca exact asa cum le dicteaza apetitul, fara restrictii sau retinere? Poate ca te vei opri din citit pentru un moment si vei raspunde personal la aceasta intrebare. Iti impui in mod constient sa nu mananci mai mult decat doresti sau ai nevoie? Esti in stare sa treci pe langa desertul de pe masa cu sortimentul lui primejdios de prajituri? Cat de adesea cedezi in fata ispitei de a lua ceva intre mese?

Prea multi au minimalizat aceste probleme ca fiind lipsite de importanta, dar ele sunt o considerabila parte a marelui corp de sfaturi inspirate pe care Dumnezeu le-a incredintat acestei biserici. Multe carti, sute de pagini, au dramatizat urgenta nevoii de a asculta de legile corpului nostru tot asa de atent cum ascultam si de legile lui Dumnezeu. Calcarea cu buna stiinta a acestor legi de baza ale sanatatii noastre poate sa ne faca nepotriviti pentru Imparatia lui Dumnezeu. Este oare aceasta o declaratie prea tare? Sa o aprofundam.

De ce consideram noi oare ca fiind pacat folosirea tutunului si a alcoolului? Pentru ca ele sunt daunatoare pentru corp si pot sa scurteze viata. Biblia spune ca Dumnezeu va nimici pe aceia care-si manjesc corpurile (1 Corinteni 13, 16.17). Intrebare: Poti sa-ti scurtezi viata nefacand suficient exercitiu? Desigur, s-a demonstrat cu date stiintifice ca mii de oameni au murit prematur de atacuri de inima care puteau sa fie prevenite. Fumatul nu este singura cauza a atacurilor de inima si a mortii inainte de vreme. Inseamna oare aceasta ca refuzul de a face suficienta miscare, poate sa fie tot atat de rau ca si folosirea tutunului? Fara indoiala ca da. Pana cand adventistii de ziua a saptea nu vor inceta sa mai filozofeze si sa neglijeze aceste principii clare ce au fost descoperite, nu putem spera sa scapam de efectele schiloditoare ale nelegiurii noastre.

Trebuie sa se inteleaga ca noi ne ocupam cu probleme spirituale atunci cand vorbim despre extinderea darului vietii. Tindem sa zambim si sa nu luam in seama astfel de sfaturi inspirate, ca de exemplu: „n-ar trebui ca o bucata de hrana sa fie pusa pe buzele noastre intre mese”. Dar acesta este un principiu vital pentru o buna sanatate. Pana cand nu vom trage o linie spre a proteja organele delicate ale digestiei, vom continua, de asemenea, sa experimentam aceeasi sanatate precara si dezordinea care constituie o plaga pentru restul neamului omenesc cazut. Eforturi sporadice de ascultare nu sunt suficiente. Trebuie sa se faca apel la puterea deciziei. Lupta aspra cu eul va avea loc fara indoiala, dar conformarea obisnuita fata de planul divin va aduce propria ei rasplata.

In lumina multor sfaturi cu privire la acest subiect, cum putem explica faptul ca aproape jumatate din membri se mai hranesc inca cu carnea corpurilor animalelor moarte?
Serva Domnului, E.G. White, scria in *Counsels on Diet and Food*:

„Nici un gram de carne n-ar trebui sa intre in stomacurile noastre”.

„Acea care folosesc carnea nesocotesc toate avertismentele pe care le-a dat Dumnezeu cu privire la aceasta problema. Ei n-au nici o dovada ca merg pe un drum sigur.”

„Printre aceia care asteapta revenirea Domnului, mancarea de carne va fi in cele din urma abandonata; carnea va inceta sa mai formeze o parte a dietei lor.”

Cu cresterea, asemenea ciupercilor dupa ploaie, a poluarii si a otravirii cu chimicale, cu greu am mai avea nevoie de astfel de pagini de instructiuni specifice care sa ne determine sa ne intoarcem de la o dieta in care se foloseste carnea. Unele dintre cele mai populare carnuri au fost testate si respinse pentru ca n-a intrunit nici chiar minimum din standardele de sanatate. Revista *Consumer Report* a facut o intensiva cercetare asupra hamburgerilor si a prezentat rezultatul in august 1971. „Un procentaj socant de mare din hamburgeri, pe care ii cumparam, erau de acum intrati in putrefactie.”

Ralph Nader, a carui organizatie a facut o investigatie prelungita asupra caselor de ambalare, si-a concretizat concluziile la care au ajuns din cercetarile asupra hamburgerilor si hot dogs si le-a publicat in revista *Florida* din 7 noiembrie 1971.

„Toata aceasta carne prelucrata constituie o ingenioasa inovatie in domeniul hranei; ea este adesea folosita ca un depozit la indemana si profitabil ce permite celor ce ambaleaza sa scape de resturi, de carnea ce nu intruneste standardele de igiena, de carne bolnava sau de bucatile mai putin placute. Tot ceea ce au de facut este sa stranga si sa stropeasca toate aceste ramasite inferioare cu agenti coloranti, care sa le dea gust, si sa le vanda pe piata unui public care nu suspecteaza nimic. Dovezile prezentate la tribunal arata ca acea carne infestata, carne de cal si carnea animalelor bolnave, care la origine au fost sacrificate pentru a se pregati carne pentru caini sau pisici, a fost adesea transformata in hamburgeri sau carnati, in timp ce plamanii, ochii, sange de porc si piele taiata bucati sunt amestecate in hot dogs si carnea pentru gustari.

„Pentru a reduce mirosul si gustul rau, neplacut, o astfel de carne este in mod frecvent impregnata cu sulfid, un aditiv ilegal ce da unei carni vechi si stricate o fata roz si sanatoasa. Deoarece adesea carnea este murdara, se folosesc in mod frecvent detergenti pentru a spala murdaria si, pentru a mari castigul, se adauga asa-numitele legaturi care sa tina bucatile de carne laolalta – in general cereale, dar ocazional si rumegus.”
Poate ca trebuie spus un cuvânt si despre consumarea de catre adventisti a zaharului. Descoperirile medicale recente au confirmat declaratiile Spiritului Profetic cu privire la efectele negative ale zaharului asupra corpului omenesc. Dar noi, ca popor, mancam mai putin decat 102 pounds (un pound – 453.6 gr.) pe an? Din scenele din jurul meselor fratesti de Sambata (potluck), se pare ca nu mancam mai putin. Credem sau nu, consumul zilnic – aproximativ – este de 32 lingurite. O bucata de placinta de mere are opt lingurite de zahar si o sticla de bere are zece lingurite. Aceasta inseamna cam jumatate din ratia zilnica. Credem sau nu, o inghetata cu banane contine 25 de lingurite de zahar. Nu, noi probabil ca ne imbacsim corpurile tot asa de mult si ceva mai deliberat decat majoritatea ne-adventistilor de ziua a saptea. Excesul de zahar in prajiturile de diferite feluri este de obicei asociat cu obezitatea, diabetul, hipoglicemia, boala coronariana a inimii si artritele.

Ar fi cu totul nenecesar sa-i mustram pe adventisti pentru raul comis prin folosirea bauturilor ce contin cofeina, dar noi traim in acest veac al compromisului care se

furiseaza. Straniu, cum ar parea, aceasta ruda (var primar) a nicotinei si-a facut incet, incet drum in frigiderele multor adventisti de ziua a saptea. Filozofia batranului Lot „este asa de mica... “ a justificat folosirea putin mai mult si tot mai mult a acestor bauturi. Incepand cu o diferenta de 3%, gustul si dependenta de cofeina au fost ingaduite pana cand a devenit un obicei.

Care este sfatul lui Dumnezeu in legatura cu aceasta problema? **„Folosirea ceaiului si a cafelei este pacat, o ingaduinta vatamatoare, care, asemenea, multor rele, vatama sufletul.”** Din aceasta declaratie, cineva poate deduce ca ceaiul sau cafeaua decofeinizata este numai 3% pacat, dar poate fi chiar mai mult decat atat. Faptul este acela ca, daca s-ar putea scoate toata cofeina, bautura ar fi totusi in mare masura vatamatoare. In afara de cofeina, cafeaua contine cofeol, un ulei volatil care da gustul si aroma specifica. Cofeolul este acela care aduce o mai mare vatamare stomacului decat cofeina. Intr-un interviu publicat de U.S. News and World Report, Dr. Joseph F. Montague, o autoritate de prestigiu in bolile intestinale, a facut urmatoarea declaratie cu privire la cofeol: „Daca iei o ceasca de cafea mai inainte de a-i adauga lapte sau zahar si o lasi un minut, vei vedea uleiul plutind la suprafata, facand vartejuri. Aceste uleiuri sunt foarte iritante pentru stomac si duoden si produc o mai mare iritare, mai multe stari preulceroase decat oricare alta hrana pe care oamenii o mananca. Atunci cand o persoana bea aceasta cafea dimineata, ea este inviorata. Dar, in realitate, nu face decat sa stranga surubul care tine coarda tensiunii nervoase.”

Bauturile Cola, prin lege, trebuie sa contina ceva cofeina dar nu mai mult de 50 miligrame la sticla de zece uncii. Coca-cola isi trage aroma de la frunzele de coca, in timp ce alte bauturi tip cola sunt facute din nuca Kola. Va rog sa retineti ca frunzele coca sunt singura sursa de cocaina, unul dintre cele mai puternice droguri, a carui folosire medicala este in mod sever limitata si supravegheata. Compania sustine ca toata cocaina a fost indepartata, dar repetatele eforturi de a cunoaste eficienta unui astfel de proces s-au dovedit a fi zadarnice.

Multi nu inteleg ca bautura „Dr. Pepper” este, de asemenea, o bautura care contine cofeina, chiar ceva mai multa decat Coca-Cola. Nu numai ca surse ale institutiei „Food and Drug Administration” confirma acest lucru, dar siropul „Dr. Pepper” contine sigur cofeina. Un mare numar de adventisti de ziua a saptea, unii in mod constient, altii din nestiinta, continua sa consume aditivul „Dr. Pepper”, care este posibil sa fie cu mult mai vatamator ca cea mai rea bautura Cola.

Cu siguranta ca a venit timpul sa aruncam de pe noi aceasta mantie a compromisului si sa urmam cu perseverenta marele model al adevarului care a fost incredintat acestei biserici. Reinvioreaza si ploaia tarzie asteapta pe aceia care vor sta cu fermitate de partea unei ascultari neimpartite – o ascultare inradacinata intr-o profunda si personala predare spirituala si consacrare lui Isus Hristos.

Note

Potluck – ce se intampla sa ai la o masa. Vino la masa la noi sa mancam ce s-o gasi. Obiceiul american de a manca in comun in aer liber, aducand fiecare cate ceva de mancare, obicei frecvent in comunitatile noastre din America.

E.G. White, *Counsels on Health*, p. 118.

E.G. White, *Counsels on Diet and Food*, p. 380.

E.G. White, *Counsels on Diet and Food*, p. 383.

E.G. White, *Counsels on Diet and Food*, p. 380.381.

E.G. White, *Counsels on Diet and Food*, p. 425.

Joseph Montague, *U.S. News and World Report*, 26 februarie 1968.

Uncia este egala cu 28,35 gr.

Nimicind marturia voastra

Sa presupunem ca un computer gigant tine un raport fidel al tuturor gandurilor si cuvintelor noastre. Ne-ar face placere sa vedem aceste rapoarte? Ar fi probabil o experienta socanta sa vedem dovada concreta a ceea ce noi consideram a fi cele mai importante probleme ale vietii. La ce ne gandim noi mai mult? Ce subiect este asa de important pentru noi, asa de scump inimii noastre, incat vorbim despre el mai mult decat despre oricare alt subiect? Fiind crestini, multora dintre noi ne-ar placea sa credem ca computerul va da pe fata ganduri si cuvinte despre Domnul Isus si despre gloriosul Sau adevar, mai presus de orice alt subiect.

Cu siguranta ca va avea prioritate consacrarea spirituala fata de orice competitor pamantesc pentru timpul si atentia noastra, inclusiv familia si slujba. Relatiei personale cu Isus Hristos trebuie sa i se acorde o recunoastere absoluta si necontestata ca fiind problema primordiala in viata fiecarui crestin. Domnul Hristos ne-a invatat ca trebuie sa-L iubim pe El mai mult decat pe tata sau mama, pe sot sau sotie, pe fiu sau pe fiica. El a spus, „de asemenea”, ca „oricine dintre voi, care nu se leapada de tot ce are nu poate fi ucenicul Meu (Luca 14,33). Vorbim despre prioritati. Tot ceea ce sta in calea slujirii Domnului Hristos trebuie sa fie imediat indepartat din cale. Oricine incepe sa concureze cu Dumnezeu pentru cel mai inalt si primul loc in sentimentele noastre trebuie sa fie de indata inlaturat, sa i se refuze acel loc.

Deci, in mod clar, atentia fiecarui crestin trebuie sa fie indreptata asupra lucrurilor spirituale. Orice aspect al vietii sale trebuie sa se invarteasca in jurul singurului mare centru, acela de a servi lui Dumnezeu si sa-L facem cunoscut si altora. Aceasta nu inseamna ca majoritatea timpului nostru va fi petrecut in biserica. De asemenea, nu implica nici faptul ca trebuie sa stam in genunchi o mare parte a zilei. Realitatea este aceea ca familia, profesia si prietenii ne vor ocupa marea majoritate a orelor din fiecare saptamana. Dar centralitatea Domnului Hristos in viata inseamna ca toate celelalte activitati pentru castigarea existentei, de relaxare impreuna cu familia si asocierea cu prietenii vor fi patrunse de dulceata, de placerea Spiritului unui Mantuitor totdeauna prezent, locuind in inima.

Nu multi crestini sunt in stare sa predice sau sa dea studii biblice, dar toti pot predica cu putere traind frumoasele principii ale adevarului Sfintelor Scripturi. Indiferent de talente, de educatie sau profesie, fiecare adventist de ziua a saptea trebuie sa fie un martor al castigarii de suflete printr-o viata de ascultare.

Noi nu avem o solie obisnuita. Doctrina noastra este o doctrina ce cuprinde principii biblice miscatoare si care schimba viata. Putem cita exemplul Domnului Hristos si al apostolilor pentru fiecare dintre standardele respectate de aceasta biserica. Noi suntem „ramasita”, sau partea de la urma a bisericii Noului Testament. De aceea, noi pazim Sabatul asa cum au facut si ei. Noi mancam si bem spre slava lui Dumnezeu, abtinandu-ne de la orice mancare vatamatoare. Tot astfel au facut si apostolii.

Fiind plini de iubire si dorind sa nu ne asumam nicidecum riscul de a nu placea Mantuitorului, noi ascultam de porunca, de invataturile Sfintei Scripturi, de a lua atitudine impotriva podoabelor lumesti si a unei imbracaminti vanitoase. Oranduirea actului umilintei – spalarii picioarelor – este specifica serviciului nostru de inchinare, dar el ne-a fost dat prin exemplul personal al Domnului Hristos. Stilul nostru de viata specific atinge fiecare faza a comportamentului zilnic. Totul este legat de religia noastra si de consacrarea noastra spirituala.

Domnul Hristos vine foarte curand. Aceste momente finale de punere la proba ne pregatesc sa-L intalnim. Altii pot sa nu creada lucrul acesta, dar noi stim ca este adevarat. Nu avem timp de pierdut cu desertaciunile de la T.V, cu dansul, teatrul si placerile lumesti. Prin puterea unei constante vietuiri sfinte, trebuie sa atragem si pe altii cat mai departe de goliciunea materialista. Satana isi are drumul sau aproape de jur imprejurul acestei planete poluate. Pana si in religiile populare el s-a infiltrat si le-a manipulat.

Un grup tenace de rezistenta sta impotriva celui rau – biserica ramasitei. N-a existat vreodata o responsabilitate mai grea a vreunor oameni decat aceea care reprezinta finala solie de avertizare a adevarului in aceasta generatie. Noi suntem o mireasma de viata sau moarte adresata multimediei care mai zabovesc inca in valea hotararilor. Fiecare suflet va fi atras ca sa ni se alature in a asculta de aceasta solie. Daca o va respinge, va primi semnul fiarei.

Tot ce facem va influenta pe oamenii pe care ii intalnim ca sa ia o decizie – o hotarare pentru sau impotriva adevarului. Ce vor spune cuvintele noastre, actiunile noastre, hainele si dieta noastra acelora a caror singura predica pe care o vor auzi va fi ceea ce vad la noi? Multi dintre ei vor fi sub condamnare; ei vor privi, de asemenea, la credinta nepopulara a adevarului biblic ca la un mijloc de scapare.

Fie ca ne place sau nu ideea, viata noastra va fi sub lumina cercetatoare a proiecteurului divin. Pe jumtate convinsi sa mearga inainte in ascultare de Cuvantul Lui Dumnezeu, multi vor privi la noi pentru incurajare. Unii se vor lupta cu problema Sabatului. Intreprinderile si afacerile familiei lor vor fi inchise Sambata, daca se hotarasc sa primeasca botezul. Ei au nevoie sa stie ca este foarte important sa-L onoreze pe Domnul Sabatului, tinand ziua Sa sfanta. Ce vor vedea ei la noi? Pastrarea Sabatului de catre noi acum le arata bucuria de a pune pe Domnul Hristos primul? Sau va vor vedea mancand Sambata intr-un restaurant, facandu-i sa se intrebe daca intr-adevar este foarte important ca ei sa-si inchida intreprinderile lor comerciale in Sabat? Daca li se transmite ideea ca Sabatul este numai o sarbatoare, si nu o zi sfanta, ei vor lua imediat hotararea sa ramana

acolo unde sunt. Daca pazirea Sabatului este la fel cu pazirea duminicii, atunci ei pot avea o justificare, cerandu-le angajatilor sa vina la lucru in aceasta zi.

Unele suflete aflate sub condamnare se vor lupta cu problema renuntarii la hrana necurata. Condamnate si convinse in acelasi timp de faptul ca trupul este un templu, ei privesc in jur in biserica pentru puterea de care au nevoie pentru a lua aceasta decizie dificila. Ce vad acestia? Am sa va spun ce a vazut o astfel de persoana. Stiu lucrul acesta pentru ca s-a intamplat acum doua saptamani de la data cand scriu aceste randuri, cu ocazia unuia din eforturile mele evanghelistice. O tanara mama a luat hotararea sa se boteze. Cu cateva zile inainte de botez, ea a fost invitata in familia unei doamne adventiste de ziua a saptea. In timpul acestei vizite, i s-a servit o ceasca cu cafea. Numai cu o saptamana mai inainte, in ciuda unei severe traume, ea a luat hotararea sa renunte la acest obicei al ei de o viata de a bea cafea. Desi ea a explicat acest lucru prietenei sale adventiste, gazda a insistat sa bea cafeaua. Ea a rezistat in hotararea ei, dar a doua zi mi-a pus cateva intrebari, la care mi-a fost foarte greu sa raspund. Din nefericire, doamna aceasta n-a mers pana la capat cu hotararea ei pentru botez si nici pana in momentul in care scriu aceste randuri nu s-a botezat. Folosirea cafelei nu i s-a parut un lucru de mica importanta atunci cand a facut ca un suflet sa ia o hotarare impotriva ascultarii de adevar. Standardele sau principiile divine sunt legate de marturia crestina si mii isi distrug marturia datorita notiunii deformatate ca lucrurile mici nu au importanta.

Fiecare femeie care intra in biserica ramositei trece prin tortura sufleteasca a hotararii privind machiajul, fardurile si bijuteriile. Nu este usor sa schimbi obiceiurile fixate de-a lungul timpului si nici traditia, in mod deosebit cand ele sunt inradacinate in vanitatea feminina. Moda este un stapan inrobitor. Uneori, sotii se opun la tot ce noua religie cere de la sotiiile lor, si atunci cand ele scot de pe deget verigheta o data cu celelalte podoabe, lucrul acesta precipita o adevarata criza in familie. Convinse de Cuvantul lui Dumnezeu, aceste doamne hotarasc sa-L puna pe Dumnezeu primul si sa accepte chemarea lui Petru de a castiga pe sotii lor necredinciosi, renunatand la podoabele lor (1 Petru 3,1-3). Apoi, ele privesc in jur, in comunitate, pentru sprijin si aprobare. Si ce vad? Nu numai scilipiri de verighete, ci straluciri de brose, clame de par sau costume impodobite cu bijuterii. Sunt ele oare incurajate? Da, ele sunt incurajate sa mearga inainte purtand verighetetele, inelele de nastere, inelele de logodna, iar inelele de prietenie sunt si ele, de asemenea, O.K. Si poate ca si cerceii pe care bunica i-a dat ii va pastra ca o amintire sentimentala.

Vorbim noi oare despre lucruri practice? Se intampla aceasta in realitate? Desigur ca da si multi se indeparteaza de adevar pentru ca membrii nu traiesc ceea ce predica. Unele doamne sunt legate de eleganta, de stil si gasesc ca este foarte greu sa renunte la vanitatea sau desertaciunea acestei lumi. Ele vad destul par vopsit, peruci si podoabe artificiale in biserica pentru a se mangaia in propria lor mandrie lumeasca. Problema lor privind purtarea de pantaloni este rezolvata foarte repede atunci cand vad ca acestia sunt purtati cand vin la biserica Sambata dimineata sau miercuri seara.

Problema este aceea ca nimeni nu va birui vreodata vreun inamic pe care il admira in secret. Multe surori din biserica au o tainica iubire pentru lume si de aceea n-au fost niciodata in stare sa castige biruinta in lupta impotriva mandriei pacatoase si a celor

lumesti. Pana cand nu vor invata sa-L iubeasca pe Domnul Isus mai presus de orice si nu sunt dispuse sa se lepede de sine, ele vor continua sa fie o piatra de poticnire pentru altii.

Ce este necesar pentru a trezi si reinviora biserica in aceste cruciale probleme ale vietuirii crestine? Cum putem sa trezim, sa-i interesam pe membrii nostri in adevarul biblic, astfel incat el sa le umple viata? Cand se tin intalniri evanghelice, fiecare membru trebuie sa fie acolo plin de zel si entuziasm in fata ocaziei de a impartasi si altora adevarul. Din nefericire, numai putini membri sustin aceste intalniri seara de seara, in timp ce solia este prezentata. Am vazut barbati minunati care au luat hotararea in timpul acestor eforturi evanghelice si s-au alaturat bisericii. Mai tarziu, acestia au fost invitati acasa la diaconi si prezbiteri, care au dat numai un sprijin simbolic acestor intalniri evanghelice. Dar in aceste case, acesti noi membri au fost invitati sa petreaca dupa-amiaza vizionand meciuri de fotbal la televizor. Acolo, conducatorul bisericii ajunge in sfarsit sa fie entuziasmat, dar acesta este un exces fanatic al unui grup, incercand sa doboare si sa umileasca celalalt grup. Cu strigate si miscari necontrolate, el este absorbit complet, timp de mai multe ore, intr-o activitate care este chiar antiteza pentru tot ceea ce Isus a trait si a invatat. Acel diacon cunoaste bine toate rezultatele meciurilor, cum si rezultatele ligii respective de fotbal, dar Sabatul urmator va fi pe jumatate adormit in biserica si nu va sti nici un singur raspuns la lectiunea Scolii de Sabat.

Probabil ca el isi va da darul care formeaza tinta propusa pentru strangerea de daruri si va sluji „cu buzele” planurile de activitate laica pentru distribuirea de literatura, dar interesul vietii sale nu este lucrarea lui Dumnezeu. Asemenea sotiei lui Lot, el este legat de lucurile acestei lumi si toate functiile lui religioase stereotipe nu vor schimba sentinta de moarte data impotriva lui. Pana cand acel om nu va deveni mai sonor in legatura cu castigarea de suflete de cum este pentru meciurile de fotbal, nu va putea fi nici o speranta pentru mentinerea sa. Pentru aceasta, marea majoritate a bisericii de astazi, va fi cernuta. Putin cate putin, ei au ingaduit lumii sa le manance experienta, urmata apoi de pierderea standardelor crestine. In final, mai ramane numai o forma moarta, o forma care se va sfarama repede sub apasarea, stresul timpului de necaz si stramtorare.

Dupa ce meciul de fotbal s-a terminat, nu este greu sa ne imaginam ca noul nostru membru va pune sub semnul intrebării pe gazda sa adventista in legatura cu corecta procedura cu zecimea. Fiind om de afaceri, el are o mica neintelegere in legatura cu venitul brut si plata neta. De asemenea, ce putem spune in legatura cu darurile in afara zecimii? Pot oamenii sa se permita sa dea mai mult decat zece la suta din venit? A fost un pas extraordinar al credintei pentru acest om sa ia o hotarare pentru botez datorita crizei financiare prin care treceau afacerile lui si care facea sa se considere o nebunie sa inceapa sa dea zecime. Acum, el simtea nevoia unei asigurari din partea unui conducator al bisericii care sa fie in stare sa-i confirme valabilitatea fagaduintelor Bibliei.

S-ar putea ca diaconul sa dea o marturie miscatoare despre minunea harului lui Dumnezeu in favoarea acelor care sunt administratori credinciosi. Fiind slujbas al comunitatii, el va fi unul dintre cei 51% care sunt credinciosi in darea zecimii. In mod incredibil, exista un segment de 49% din membrii bisericii pe plan mondial care nu dau zecime. Poate ca unii nu au nici un fel de venit, dar multi fura pur si simplu pe Dumnezeu

in fiecare saptamana prin insusirea nedreapta a zecimii Sale sfinte. Cu situatia aceasta inaintea noastra, este usor sa intelegem cat de mare este proportia poporului lui Dumnezeu care va fi cernuta in timpul cat vor fi incercati.

Poate ca mai multi adventisti se vor pierde datorita banilor mai mult decat din cauza oricarui alt factor. Aceasta poate explica de ce Domnul Isus a avut atat de mult de spus despre slujire. In aceste zile pline de materialism, lui Satana i se pare logic sa se concentreze asupra acestui plan. Exista un egoism innascut in inima fireasca a omului, pe care Satana il exploateaza astfel cu succes.

Nu este un aranjament rezonabil si foarte avantajos pentru un arendas sa cultive o ferma, pastrand 90% din recolta si dand 10% stapanului proprietatii? Tot ceea ce trece prin mainile noastre apartine lui Dumnezeu si El ne ingaduie sa le folosim numai. Cat de bun si milostiv este El, cerandu-ne numai a zecea parte – zecimea – care trebuia sa-I fie inapoiata pentru a fi folosita in predicarea Evangheliei!

Promisiunea facuta in dreptul celor credinciosi in darea zecimii se va implini ea oare? Va mustra oare Dumnezeu „pe cel ce mananca” (Mal. 3,11)? Ce putem spune despre faptul de a da mai mult de o zecime? Domnul Isus a zis: „Dati si vi se va da; ba inca vi se va turna in san o masura buna, indesata, clatinata, care se va varsa pe deasupra. Caci cu ce masura veti masura, cu aceea vi se va masura” (Luca 6,38). Cu alte cuvinte, noi nu putem sa dam mai mult decat ne da Dumnezeu. Indiferent cat de mult intindem credinta noastra si incercam sa dam o suma care constituie un sacrificiu pentru noi, ceea ce dam se intoarce totdeauna la noi pe o cale oarecare. Fagaduintele lui Dumnezeu nu pot da gres.

Multi oameni sufera din motive de protectie a portofelului. Fie ca au putin sau au mult, exista o tendinta, o inclinatie spre a te prinde bine si a incerca sa strangi, sa aduni mai mult si tot mai mult. Domnul Isus a aratat ca putini bogati vor intra in Imparatia cerului. Aceasta nu pentru ca este pacat sa ai bani sau proprietati. Unii oameni bogati sunt crestini consacratii si ei vor fi mantuiti. De fapt, nu sunt decat doua feluri de bogati, aceia care s-au facut singuri bogati si aceia pe care Dumnezeu i-a facut bogati. Dand cu mana larga, unii au recunoscut belsugul binecuvantarilor lui Dumnezeu cuprinse in fagaduintele Bibliei revarsate asupra lor. Ei au continuat sa dea cu mana larga si Dumnezeu a continuat sa reverse binecuvantarile Sale intr-o masura si mai mare.

Unii pot obiecta si pot spune „ca lucrul acesta n-are nici un sens. Nu este decat o anume suma de bani, si lucrul acesta nu poate ajunge prea departe”. Aceia care ridica astfel de obiectiuni sunt in mod sincer nedumeriti, pentru ca ei n-au experimentat aceste fagaduinte, si lucrul acesta li se pare irational, ilogic si indraznet. Noi putem sa explicam foarte bine cum cele cateva paini si pesti au hranit o multime, asa cum putem intelege cum primim mai mult daca dam mai mult. Aceia insa care in credinta au pornit sa faca lucrul acesta stiu ca se intampla aidoma. Ei nu incearca sa-l explice. El nu se realizeaza pe hartie, dar, cu cat dau mai mult Domnului, ei ajung sa stea mai bine din punct de vedere financiar.

N-am sa uit niciodata cand un prieten al meu m-a provocat, cu ani in urma, sa-L pun pe Dumnezeu la incercare. El dadea 25% din castig lui Dumnezeu si prosperase nespuse de mult. Sotia mea si cu mine ne-am hotarat sa-L credem pe Dumnezeu pe cuvânt. Am inceput realizarea unui plan ce era in mod vadit un plan de mare sacrificiu, dar mai trebuia inca sa ne obisnuim cu sacrificiul. In mod treptat, daruirea noastra crestea de la 25% la 30% si pana la aproape 40% pe an si, cu toate acestea, am crescut in binecuvantari materiale pe masura ce credinta noastra crestea. Cat de recunoscatori am fost ca cineva ne-a determinat sa punem la proba fagaduintele lui Dumnezeu! Acum ne pare asa de rau pentru aceia care au pierdut emotia profunda de a vedea pe Dumnezeu facand imposibilul inmultind painile.

In mii de comune, orase si sate de jur imprejurul lumii, lucrarea lui Dumnezeu lancezeste din lipsa de fonduri. Aceasta ar trebui sa fie cea mai mica problema care sa confrunte biserica ramasa astazi, pentru ca Dumnezeu a dat poporului sau mijloace pentru terminarea lucrarii. Ce socoteala va trebui sa dam intr-o zi, daca retinem acesti bani si proprietatile pana cand nu vor mai fi de nici un folos! Acum, acestea pot fi folosite pentru pregatirea sufletelor pentru Imparatia lui Dumnezeu. Domnul Isus le cere copiilor Sai sa-si stranga comori in ceruri, folosind banii, si nu strangandu-i pentru rugina si foc. Milioane de dolari au fost dati prin testament copiilor necredinciosi de catre parinti adventisti, care ar fi trebuit sa stie ca banii aveau sa fie folositi pentru inaintarea cauzei lui Satana in loc sa fie folositi pentru inaintarea cauzei adevarului. Acei bani ar fi putut grabi venirea Domnului Hristos si restaurarea tuturor lucrurilor.

Domnul Isus a vorbit despre „inselaciunile bogatiilor” (Mat. 13,22). Aceasta inselaciune va cuprinde oare si pe adventistii de ziua a saptea care candva au planuit sa puna averea lor pe altar pentru Dumnezeu? Chiar acum, multi lasa ca ultima ocazie sa treaca pe langa ei, ocazie in care bogatia stransa de ei putea fi folosita pentru cauza lui Dumnezeu. In fata raportului unei mizerabile daruiri, ei traiesc intr-o luxoasa tihna si comoditate. Cat de adevarate sunt cuvintele Domnului Hristos: „Pentru ca unde este comoara voastra, acolo va fi si inima voastra” (Mat. 6,21)! Cand banii au fost investiti in lucrarea lui Dumnezeu, inima datatorului este legata, de asemenea, de lucrare. Acestia sunt cei cu totul deosebiti care nu vor fi inselati de bogatii, ci vor avea o comoara in ceruri.

Legalism sau dragoste

Subiectul central al acestei carti l-au constituit lucrurile cele mici si modul in care Satana mananca, devoreaza inaltele standarde spirituale ale poporului lui Dumnezeu. Am analizat modelul psihologic al unui compromis treptat, prin care puterea si efectele adevarului au fost minimalizate, diluate. Unii vor sugera faptul ca noi vorbim cu importanta despre lucruri minore si ca o astfel de preocupare de lucruri banale nu face decat sa ne abata de la problemele importante. Ei pun sub semnul intrebării faptul ca Dumnezeu, care a creat Universul, poate fi interesat, chiar si intr-o mica masura, de amanuntele comportarii fiintei umane. Ei vor eticheta o asemenea preocupare ca legalism. Dar este legalism sau iubire?

Chiar daca fiecare usoara coborare a standardului nu duce la o mare departare de adevar, este un alt motiv important pentru care trebuie sa ai grija chiar si atunci cand este vorba de mici devieri de la voia lui Dumnezeu. Crestinismul nu este bazat pe interziceri si reguli – nici chiar pe faptele respectate si valoroasele reguli, ca Cele Zece Porunci scrise de mana lui Dumnezeu. De fapt, crestinismul se bazeaza pe o legatura de iubire cu o persoana, Domnul Isus Hristos. Baza fundamentala a adevaratei vietii crestine este fundamentata pe doua mari porunci pe care Domnul Hristos le-a dat in Matei 22,37-40:

„Sa iubesti pe Domnul, Dumnezeul tau cu toata inima ta, cu tot sufletul tau si cu tot cugetul tau. Aceasta este cea dintai si cea mai mare porunca. Iar a doua, asemenea ei, este: Sa iubesti pe aproapele tau ca pe tine insuti. In aceste doua porunci se cuprinde Legea si Proorocii.”

Toti scriitorii Bibliei au facut foarte clar faptul ca, intr-adevar, acesta este de fapt crestinismul. Tema iubirii este intretesuta pretutindeni atat in Vechiul, cat si in Noul Testament, iar efectul, rezultatul acestei iubiri sunt faptele ascultarii. Domnul Isus, a spus: „Daca ma iubiti, veti pazi poruncile Mele” (Ioan 14,15). Ioan, ucenicul iubirii, scria: „Caci dragostea de Dumnezeu sta in pazirea poruncilor Lui. Si poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5,3).

Pana si iubirea omeneasca nu cunoaste nici o constrangere sau sfortare in a face lucruri care sa placa aceluia care este singurul obiect al afectiunii sale. Mireasa si mirele nu considera ca fiind o datorie dureroasa, chinuitoare, aceea de a se face unul pe altul fericit si ei nu-si implinesc legamantul pentru ca legile statului cer acest lucru sub pedeapsa

amendarii sau a inchisorii. De fapt, ei fac mult mai mult unul pentru celalalt decat cer legile, tocmai pentru faptul ca ei se iubesc mult. Orice lucru mic ce poate sa fie facut pentru fericirea celuilalt este o bucurie sa fie adus la indeplinire.

Aici, in domeniul micilor atentii, aici se da pe fata iubirea. Si sotia va confirma ca lucrurile stau astfel. Chiar si cateva flori ofilite de acum o pot misca pana la lacrimi pe sotie, daca ea stie ca sotul ei s-a abatut de la drumul sau pentru a le culege in mod special pentru ea. De fapt, cel mai scump dar va fi mai putin impresionant decat acea spontana culegere a catorva umile margarete salbatice. De ce? Raspunsul este clar. Acest lucru constituie un test de o mie de ori mai mare al iubirii, pentru ca sotul va alege sa faca lucrul acesta pentru un singur motiv – s-o faca fericita pe sotia sa.

Va rog sa retineti ca lucrul acesta trebuie sa fie adevarat, real si in relatia noastra cu Domnul Hristos. Ioan spunea: „Si orice vom cere, vom capata de la El, fiindca pazim poruncile Lui si facem ce este placut inaintea Lui” (1 Ioan, 3,22). Crestinul nu numai ca va asculta de cerintele clare ale Celor Zece Porunci, dar va cauta sa faca tot ceea ce este placut inaintea lui Dumnezeu. Aceasta implica cercetarea, studierea Sfintelor Scripturi pentru a cunoaste care este voia Lui si sa nu ne asumam niciodata riscul de a fi neplacuti inaintea Lui. Adevarata iubire va oferi totdeauna avantaje, mai degraba decat sa primeasca, sa se bucure de ele.

Daca Dumnezeu este total interesat in manifestarea iubirii in copiii Sai, atunci El va veghea cu mult interes sa vada cum raspund ei la cele mai mici descoperiri ale voii Sale. Poate fi foarte bine faptul ca testul cel mai mare al adevaratei consacrari lui Dumnezeu este masura, gradul in care suntem dispusi sa ne conformam acelor recomandari imprastiate in toata Biblia in legatura cu lucrurile cele mici care plac in sa lui Dumnezeu. Si, in loc sa fie socotite ca legalism, acele acte pot cantari la judecata ca fiind cea mai inalta forma a iubirii neegoiste.

Sa ne ajute Dumnezeu sa cercetam zilnic Scripturile pentru a descoperi cum sa cunoastem voia Sa in ceea ce priveste mancarea, bautura, imbracamintea, vorbirea si privirea. Atunci vom avea dragostea aceea de a pune in practica vointa Sa in mod fericit in viata noastra zilnica, pe calea vietii de crestin.

Orice-ai gandi, nu gandi niciodata,

Ceea ce te va face sa rosesti, in prezenta lui Dumnezeu.

Cand se va da pe fata;

Tot ce-ai vorbit, in mod clar sau soptit,

Nu spune nimic ce n-ai dori

Ca Isus sa auda.

Orice-ai citi, chiar daca paginile te atrag,

Nu citi nimic de care esti perfect convins
Ca pe fata ta se va citi consternarea
Daca Dumnezeu ar spune solemn: „Arata-mi cartea aceea.”
Orice ai scrie, in graba sau cu grija,
Nu scrie nimic ce nu i-ar placea lui Isus sa citeasca,
Orice canti in mijlocul bucuriei tale
Nu canta nimic ce ar displacea urechii Sale.
Oriunde mergi, nu merge nicaieri unde
Marele Dumnezeu ar putea sa te intrebe:
„Ce cauti aici?”
Indeparteaza-te de orice placere
De la care te-ai da inapoi
Daca Dumnezeu, privind spre tine,
Ar spune: „Ce faci?”
Orice-ai purta, poti fi sigur
Ca simtamintele pe care le trezeste imbracamintea ta
Sunt fara pata, curate?
Poate fata ta sa nu roseasca
Si constiinta sa fie clara?
Poate garderoba ta sa fie deschisa
Si Isus sa apara?
Cand gandesti, cand vorbesti,
Cand citesti si cand scrii,
Atunci cand canti, cand mergi,
Cand cauti a te delecta,
Pentru a fi pazit de tot ceea ce este rau,
Acasa sau cand esti departe,
Traieste totdeauna ca sub privirea
Ocrotitoare si sfintitoare
A Domnului Isus Hristos.

Postfata

Aceasta traducere a cartii lui Joe Crews, are o istorie mai putin cunoscuta de cei multi.

In perioada anilor grei de regim totalitar, cand imprejurarile au facut pe multi dintre cei care astazi se autoprezinta ca stalpi ai rezistentei comuniste, care dau interviuri prezentandu-se ca fiind „printre putinii” care au fost credinciosi adevarului, dar care atunci au intrat intr-un anonim pasiv, la adpostul altora – de frica iudeilor – , cineva cu temere de Dumnezeu si dragoste pentru adevar si biserica, asumandu-si riscurile binecunoscute, a tradus partial aceasta carte, capitole din ea, si le-a raspandit, dar nu cu bani, asa cum au facut unii care astazi se autoprezinta ca „eroi” , ci au semanat din dragoste la drumuri si la garduri.

Pentru aceasta a fost folosit „banul vaduvei” si astfel ea a circulat cu inerentele greseli si incompleta. Dar si-a facut lucrarea in tacere. Sa nu uitam ca dragostea puternica este muta si adevaratul si singurul credincios atribuie lui Dumnezeu cinstea si slava ce I se cuvin, spunand totdeauna „Nu noua, Doamne, nu noua!”

Regretata sora Viorica Zabava este una dintre cei ce au trudit, cheltuit si riscat pentru ca parti din aceasta valoroasa carte sa fie cunoscuta de fiii si fiicele bisericii ramositei.

Pentru slava lui Dumnezeu si pentru binele celor ce se tem de El, pentru memoria „adevaratilor lucratori” pentru Dumnezeu, redam in mod fidel traducerea acestei carti de care biserica ramositei lui Dumnezeu de astazi are mare nevoie.

Dumitru Popa

